

Председник већа: Настављено у 9,35 часова, 30.06.2004. године. Председник већа констатује да је веће у неизмењеном саставу, те да су присутни заменик ОЈТ, пуномоћници оштећених, с тим што је данас ту адв. Баровић, окривљени, као и браниоци Петрушић, Заклан, Јеврић, Славиша Продановић, Перковић, Вукотић, Перески, Калањ, Станић, Штрбац, господин Мамула није ту, Дозет је ту, Станојевић Бојан, Јелушић Рајко, Илија Радуловић, Бељански Владимир, Бојков, Мунижаба Бранко и адв.Апро Љубомир су ту. Одсутан је бранилац адв. Левајац Зоран, најавио је кашњење од око сат времена. Молим вас, доведите господина Милојевића. Мало ћемо одступити од овог редоследа који је за очекивати из оптужнице, после Милојевића ћемо саслушати господина Драговића, да и браниоци господина Драговића знају. Мислим да је јасно због чега.

Добар дан. господине Милојевићу.

Адв. Јелушић: Председниче, ја се извињавам, нисте удаљили остале оптужене.

Председник већа: Хвала на интервенцији. Нека у судници од оптужених остану Вујовић, Вујановић, Перић, Атанасијевић, Војновић, Маџарац, Ланчужанин и Љубоја, а сви остали оптужени, дакле: Златар, Мугоша, Шошић, Ђанковић, Катић, Калаба, Булић и Драговић нека изађу у засебну просторију. Захваљујем браниоче на овој интервенцији, а искрено, због ове конструкције, оваква каква је, ја то уопште нисам видео.

Адв. Јелушић: Још једна интервенција, ако дозволите. Господине председниче, јуче су била два формална предлога о којима судско веће није донело одлуку. Ја не знам да ли ће у току дана данашњег бити одлучено о тим предлозима. Ја бих замолио да се евентуално одлучи пре него што се настави са саслушањем. Један предлог је био колеге Петрушића, а други је био мој предлог.

Председник већа: Тражили смо да господин Петрушић у том смислу поднеском се суду обрати. То је достављено, је ли? На паузи ћемо предлог погледати.

Адв.Јелушић: А други је био мој предлог...

Председник већа: Да се застане са поступком. О томе смо јуче одлучити да нећемо застајати са поступком.

Адв.Јелушић: Ја нисам разумео да је то одлука суда. Значи, донето је решење о томе.

Председник већа: Тако је. Јуче смо одлучили да са поступком у смислу вашег предлога нећемо застајати, него да настављамо.

Адв.Јелушић: Извињавам се, нисмо се разумели, ја нисам схватио да је то и формална одлука већа.

Председник већа: Да ли то значи да ви тражите и одлуку већа у том смислу?

Адв.Јелушић: Да. Ја бих замолио да се одлучи о мом предлогу.

Председник већа: Веће је јуче о томе одлучило, можда нисте приметили, али смо се јуче о томе у ходу консултовали.

Бранилац, адв.Јелушић тражи да веће одлучи о предлогу да се са поступком застане док се не саслуша нови сведок-сарадник, па суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ овај предлог одбране.

Председник већа: Господине Милојевићу...

Пуномоћник оштећених адв. Драгољуб Тодоровић: У вези, рекли сте да ћете разматрати овај предлог Петрушићев. Али, морамо се изјаснити и морамо имати тај поднесак.

Председник већа: Прво ми треба да га видимо.

Пуномоћник оштећених адв. Драгољуб Тодоровић: Само да знате, да је то редослед.

Председник већа: Браниоче, молим Вас, немојте узимати реч без одобрења, ићи ћемо брже и једноставније. Хвала на овим интервенцијама. Господине Милојевићу, да ли сте разумели за шта се теретите?

Опт.Милојевић: Да.

Председник већа: Да ли признајете да сте извршили то кривично дело које вам се ставља на терет и своју кривичну одговорност, или не?

Опт.Милојевић: Не признајем, јер нисам извршио то дело и сматрам да је то монтирано дело, од стране заштићеног сведока и можда још неких поред њега.

Председник већа: Оптужени Милојевић Предраг, упитан од стране председника већа изјављује: Разумео сам за шта се теретим, не признајем да сам извршио ово кривично дело, ни своју кривичну одговорност, а потом поучен исказује:

Господине Милојевићу, из овога би схватио да желите да изнесете вашу одбрану. По закону нисте у обавези, дакле, можете се бранити ћутањем.

Опт.Милојевић: Желим да изнесем своју одбрану.

Председник већа: И потом у своју одбрану исказује:

Изволите господине Милојевићу.

Опт.Милојевић: Прво, почећу да причам, не одмах о делу, већ ово што се дешава пре дела. Неке ствари ми нису јасне, па бих желео да ми судско веће и тужилац објасни неке ствари да бих могао да наставим да износим своју одбрану. Није ми јасно, пошто сам добио сазнање да је тужилац и управник затвора, тј. истражни судија, наговарали су човека да ме оптужи. Значи, они су га наговарали, изводили су га, с тим што су му обећавали неку слободу, само да ме оптужи. То не сматрам сасвим моралним, нити људским, нити исправним. Друго, што бих желео да замерим – приликом истражног поступка, када сам први пут приведен није ми речено скоро два месеца ко ме је оптужио, тако да у првој изјави нисам могао да кажем оно што сам желео да кажем, јер у том тренутку, то је био прво шок за мене да сам оптужен, а име – ко ме је оптужио сам сазнао тек скоро два месеца после. Мада је предмет био тајни. Нико ме није обавестио. Чак је и адвокат мој уложио протест ради тога. Значи, два месеца нисам знао ко ме је оптужио. Треће, желим да изнесем, пошто је моја оптужница заснована на оптужници сведока-сарадника господина Петковића, у његовој оптужници пише...

Председник већа: Немојте да помињете то име.

Опт.Милојевић: Извињавам се. Нисам знао. У његовој оптужници пише да сам дело извршио, по његовом опису – извршио сам магнумом пиштољем, тј. револвером «магнум». У оптужници, читајући и проучавајући своју оптужницу, пише да сам дело извршио са пиштољем, што је огромна разлика, с обзиром да се раде балистички налази и патолошки налази, не знам на основу чега је државни тужилац променио то, јер је оптужница заснована искључиво на изјави сведока-сарадника. То ми није јасно. То су примедбе које сам желео да кажем. У првој изјави рекао сам да ми не треба адвокат. И сада изјављујем – не треба ми адвокат зато што сам невин. И захваљујем се господи адвокатима који ме бране. Зато што знам и сигуран сам да дело нисам учинио. Чак ми је драго што је госпођа Наташа Кандић остала овде и што присуствује томе, јер сама је изјавила да има релевантне податке и доста података о Овчари, а надам се да ће помоћи око тога ко је извршилац, прави извршилац тог дела, ко је невин, ко је прави злочинац, ко није злочинац. Јер, ја имам четворо деце, имам фамилију велику и не бих желео да носим епитет убице, зликовца, неког Менгелеа, неког Будака, или не знам кога још од највећих зликоваца. Желим да кажем, што се тиче самог дела. Сада ћу прећи на сам део шта се дешавало на Овчари. Желим да кажем, мислим, пазите, ја само мислим, нисам сигуран, да се то десило 19.11., а не 20-тог као што се прича, али, можда грешим, можда не. Али, моје убеђење је да је 60% то било 19-тог, а 40% да је било 20-тог, по мојим неким сећањима ипак је то било пре 13 година, тако да је могуће да човек погреша, али мислим да је било 19-тог. Желим да кажем да тога спорнога дана, када је Камени рекао, који је био комадант одреда добровољачког Лева суподерица, у коме су се налазили у саставу и Вуковарчани, што значи да није био искључиво добровољачки одред и да није био четнички одред, јер у том саставу су се налазили људи хрватске националности, мађарске националности,

муслиманске националности, били су људи који су из Вуковара и људи који су са стране. С тим што, мора се признати да је највећи део војника добровољаца које смо ми имали у тој јединици долазио од стране Радикалне странке, али нису били једини, значи, били су сви измешани. Код нас се носила ознака и петокрака, и кокарда и било је људи који никада нису ставили ни један знак. Тако да се та јединица не сврстава као јединица четничка, Шешелјева, или не знам ни ја како се све назива кроз новине, кроз штампу и тако. Ја ћу причати о 19-том, сад ја нисам сигуран, али ћу као датум спомињати 19-ти. Тог 19-тог, Камени је дошао и рекао је «упадај у ауто». Пошто је рат стао и многе људе смо отпустили у то време, ја мислим да смо отпустили преко стотину људи – само 18-тог две чете сам лично ја отпустио. То је чета од господина Шућака и још једна чета из Товарника, мада су нам долазиле и у то време многе јединице да се пријављују које нису дотле биле у борби, нисам их видео, нисам их знао. Значи, те смо све људе враћали. Сада се враћам на овај део. Камени је рекао – «ајдемо на Овчару, упадајте». Ту је био Маре, ја, Драгојевић Предраг, ја, Камени, да идемо за Овчару, по мојим сећањима – деле се нека аута. Ми смо отишли на Овчару тада. Отишли смо. То је био неки мрак, како бих могао да кажем – први мрак, можда, не могу да се везујем за време, да ли је било пет, пола шест. Отишли смо тамо на Овчару. На Овчари је било много, много људи, страховито много људи. Поготову мени у то време непознатих људи које никада нисам видео, значи, ни старешине, нити људе. Напомињем да нисам никада видео тамо ни господина Шљиванчанина, ни господина Радића, нити било ког од официра гардсијске бригаде које сам познавао, који су учествовали у ратним дејствима. То су били неки нови официри. Касније сам чуо да је то Крагујевачки корпус који је запосео, тј. требао да се смени са пуковником Војиновићем, да смени гардијску бригаду пошто је она завршила тај свој посао и требало је да се врати назад. Када смо дошли на Овчару било је много људи. Ја сам провирио само у хангар, видео сам у хангару много људи који су седели околу хангара. У седећем ставу су били. Био је неки сто тамо. Кажу да је био канап, а ја се не сећам канапа. Унутра је било и цивила многих, не мислим заробљеника, већ цивила Вуковарчана који су били унутра. Хангар је једноставно био пун. Било је пуно људи и око хангара. Хоћу да напоменем да се тамо налазила и Војска Југославије, тј. Југословенска Народна Армија, припадници тада, који су носили беле опртаче. Појединци су чак имали и панцир на себи, а сећам се да је био неки потпуковник тамо кога сам видео. Можда бих и могао да га опишем из неког сећања овако свог, који ми је остао. Било је још неких старешина које сам први пут у животу видео. Једноставно, много непознатих људи. Напомињем да је тамо људи било из Негославаца, из Ловаса, значи, са свих страна. Када је Вуковар пао, сви су се спустили у Вуковар тада, тако да од целе масе људи која је тамо била ја нисам познавао два посто људи тамо, зато што сам претежно, када сам радио, био сам на првој линији и радио сам претежно са људима на линији, а не у граду. Камени је био отишао, видео сам га када је причао са господином Станком и господином Мирољубом. Они су причали нешто. Ја сам био одмакнут једно 10-15 метара,

налазио сам се код аута. Радиле су неку гестикулацију, ја не знам шта су тачно говорили, шта се дешавало између њих, који је разговор био, то ниједног тренутка нисам сазнао. Знао да је Камени био бесан, а желим да напоменем да није први пут да су они имали неке жучне расправе које су се дешавале и раније, а покушаћу да објасним зашто се то дешавало раније, те жучне расправе између њих. Камени је рекао «упадајте у ауто, идемо одавде». У међувремену се прикључио и Љубишић Мирко. Ја сам на почетку своје изјаве прво мислио да је то био Горан Ваљаревић, ипак је то 13 година, и у самој изјави полицијској сам рекао да мислим да је био и Горан Ваљаревић. Међутим, Горан Ваљаревић је био рањен 17-тог, то знам, јер су сви моји момци били скоро рањени, значи сви, од тог неког нашег тзв. командног кадра. Драговић је био рањен, Ланчужанин је био рањен, ја сам био рањен 13-тог, Маре је био рањен 14-тог или 15-тог. Значи, сви су момци били рањавани, с тим што су неки били лакше, па су остајали – површинске ране, а неки су били мало теже и били су пребацивани на ВМА. Љубишић Мирко је сео са нама у ауто и кренули смо, односно Камени је кренуо. Ја нисам знао, пошто ја нисам, лично ја нисам знао ни пут. Први пут сам био тада на Овчари, први пут и никад више у животу. Тих пола сата отприлике, плус, минус десет минута што бих рекао налазио сам се на Овчари. Камени је кренуо. Био је бесан. У ауто је био неки тајак, који ја можда и не могу да објасним зашто, како и шта. У међувремену, била је постављена тракторска приколица, мени се чини да је црвене боје тракторска приколица била, у коју су утоварани заробљеници. Желим да напоменем да приликом утовара тих заробљеника су се налазили војници поред и у хангару. Значи, налазила се војска. То се дешавало негде између 5 и 6 сати, сада не могу да прецизирам време. Трактор је кренуо. Камени је рекао «упадај». Ми смо ушли у ауто и трактор је већ одмакао. Он је кренуо за трактором. Дошли смо до краја пута и ту се заглавио ауто. Ја сам изашао из аута и рекао сам «шта је ово, где идемо». Међутим, колико се мени чини Љубишић Мирко и сада не знам ко је са њим изашао, они су се удаљили негде можда 10-20 метара. Ја знам да сам викао «ајмо одавде « зато што је госпођа Радојка из Вуковара, Радојка Вучковић је рекла да ће нам припремити неку вечеру, да дођемо зато што је ослобођење Вуковара, завршен је рат и она је обећала да дођемо, јер ми смо код ње често долазили, прали, пили чај, кафу. Мислим, то је била кућа у којој смо се ми понекад одмарали. Када сам ја рекао – ајмо одавде, убрзо је дошао Љубишић Мирко. Сад, ко је био са њим изашао, мислим да Љубоја Маре није изашао са њим. Сели смо после тога у ауто и неко је прокоментарисао – овде ништа не ваља. Знао да је лично Маре казао – ово ништа не ваља, неко ће за ово да одговара. И Маре је често, то је такав момак, често је спомињао ту Женевску конвенцију да ће неко, ако смем да се изразим оним речима – «многи ће најевати за то». Ми смо кренули. Када смо окренули ауто, када смо сви сели у ауто, поново смо ишли поред тог хангара, пошто ја не знам ни један други пут, поред хангара, да ли је Камени застао, или није, ја сада нисам сигуран, не могу да кажем, јер нас је било најмање пет у ауто. Не знам да ли смо можда још и неког покупили, јер је било много људи, али за нас пет сигурно и

отишли смо у штаб. То је што знам о Овчари. На Овчари сам се задржао, рекао сам између 30 и 40 минута.

Председник већа: Љубишић је изашао рекосте?

Опт.Милојевић: Љубишић и још неко, изашао сам и ја из аута, само сам ја изашао из аута и рекао сам – ајмо одавде, где ми идемо. Али, Љубишић се удаљио неких око 10, 15, 20 метара од аута у правцу трактора. Сад не знам с ким се удаљио. Ја не бих желео да кажем, ја мислим да ће то лице казати које је са њим.

Председник већа: Колико је ту трајало то задржавање?

Опт.Милојевић: То задржавање није трајало, можда пет, шест минута. Дуже није могло. Када бих рекао десет, рекао бих много.

Председник већа: Вратили сте се назад до хангара, тако рекосте?

Опт.Милојевић: Тим путем смо морали да идемо.

Председник већа: Да ли је ту код хангара неко ушао у ауто?

Опт.Милојевић: Па, гледајте, ја нисам сигуран, ја сам рекао да је могуће да нас је и шест. Могуће је да је неко ушао, али ја не могу да се сетим, нисам сигуран. Ја говорим оно што се ја сигурно сећам и иза чега стојим.

Председник већа: Да ли је ту било неког задржавања?

Опт.Милојевић: Можда је било пар минута, али ја не могу...

Председник већа: Јесте ли излазили из аутомобила? Је ли неко излазио из аутомобила?

Опт.Милојевић: Ја из аута нисам излазио. Мислим да нико није излазио из аута.

Председник већа: Је ли било неке приче са неким?

Опт.Милојевић: Могуће је. Гледајте, Камени је са неким причао. Сада ја не могу да се сетим с ким је причао. Јер, гледајте, ја сам једва желео да одем одатле. Једноставно, пун је ауто био, то је мрак био. Он је са неким нешто проговорио, сада с ким је проговорио, да ли је проговорио са неким својим познаником, ја то не могу да кажем. Ја причам шта сам лично видео.

Председник већа: Јесте ли сами дошли до улаза у хангар, или сте сви заједно?

Опт.Милојевић: Како мислите – сам?

Председник већа: Да ли сте само ви из тог аутомобила, када сте изашли, када сте дошли на Овчару, па кажете – дошли сте на улаз у хангар и провирили. Да ли сте ви били сами тада, или су били остали са вама?

Опт.Милојевић: Нисам био ја сам. Било је нас четворо када смо дошли. Што значи, био је Ланчушанин Милан, био је Љубоје Маре, био је Драговић Предраг. Ја сам остао поред аута. Маре је ушао унутра. Драговић се ту вртио око тих момака које је познавао, пошто је Драговић био рањен, он се вратио мени се чини са ВМА пошто је имао глер у срцу, вратио се неколико дана пре тога, па је могуће да је причао са тим људима које је он упознао у току рата. Ми се ту нисмо дуго задржавали, не могу да кажем.

Председник већа: Ви сте остали код аута, али рекосте да сте ипак дошли, па провирили?

Опт. Милојевић: Па, гледајте. Мој ауто од хангара, не мој, већ тај ауто је можда био удаљен 10-15 метара и када су сви изашли, ја сам дошао до хангара. Ту је било војске, провирио сам унутра, била је маса људи. Чак, у неким тренуцима од те масе људи нису се могли видети заробљени који су били тамо. Они су били поред зида. Значи, била је маса људи. И онда сам се вратио, нисам хтео да улазим уопште, ја нисам уопште улазио у хангар. Вратио сам се поред аута, зато сам ја размишљао и о тој вечери и желео сам да одем одатле.

Председник већа: Схватио сам да сте видели заробљенике уз зид хангара?

Опт. Милојевић: Видео сам их кроз пролаз овако. Значи, кроз врата.

Председник већа: Како су били обучени, како су изгледали?

Опт. Милојевић: Па, гледајте, оно неко моје запажање, јер ја сам ту био минут, два. То су били људи који су били претежно у цивилу. Ја нисам приметио неког у униформи, не могу да кажем. Били су људи у цивилу, који су седели поред хангара, седели су у седећем положају околу хангара, како бих казао.

Председник већа: Је ли их било у завојима?

Опт. Милојевић: Гледајте, нисам приметио ја завоје толико, нисам загледао. Кажем, задржао сам се можда минут на вратима, јер је била маса људи.

Председник већа: Да ли је било међу њима жена, деце?

Опт. Милојевић: Нисам видео. То не могу да одговорим.

Председник већа: Рекли сте да сте видели да Камени, Станко и Мирољуб нешто причају, како ви рекосте, машу рукама?

Опт. Милојевић: Да. Гледајте, неки се разговор водио између њих.

Председник већа: Јесте ли чули тај разговор?

Опт. Милојевић: То је моје запажање да је то била нека оштрија гестакулација, онако чак су...

Председник већа: У истрази сте рекли да су разговарали мало темпераментније?

Опт. Милојевић: Да. Па, види се по покретима руку да је вођена расправа, или убеђивање, ја бих тако то могао да кажем, али то је моје мишљење, не мора да значи да је тако било.

Председник већа: Данас рекосте, дотерана је та приколица црвене боје и утоварају људе?

Опт. Милојевић: Да. Да.

Председник већа: Ко то ради? Ко их утовара?

Опт. Милојевић: Цивили које ја никада нисам видео.

Председник већа: Ко их утовара? Кад кажете утовара, шта значи то утовара, то су ипак људи?

Опт. Милојевић: Гледајте, људи су улазили у трактор. Ја сам видео да људи излазе из хангара и да улазе у трактор. Поред трактора сам видео цивиле који мени нису познати. Гледајте, ја много људи из Вуковара не знам. Ево, сада да вам

наведем један пример. Ја овде међу оптуженима четворицу људи никада у животу нисам видео. Никада у животу. Ја сам јуче сазнао, ко је Маџарац или Перић, овај ћелави, што је ошишан скроз. Брку овог никада у животу нисам видео. Први пут сам у животу видео Златар Вују у Новом Саду приликом саслушања, а људи су били, највероватније су били у борби. Јер, да бих вам објаснио како је то било. Линија фронта се ширила на километар и нешто. Свако је имао свој сектор рада. Ја сам се задржавао увек на првој линији. Ја сам био тај човек који је, на нивоу нашег одреда, који је бројао некада и до 400 људи. Одређивао сам борбене групе и нисам се много мешао са људима осталим. Нисам имао времена, јер смо имали сваки дан борбе. Малтене сваки дан борбе. Тако да многе људе, многе Вуковарчане, ја не познајем. Ја познајем људе. Познајем их. Познајем Станка, познајем Мирољуба, познајем људе са којима сам ја био на састанцима када смо добијали планове и карте како да напредујемо, е тако сам те људе упознао, иначе, из борбе, радио сам са њима само шавове, значи, искључиво везе, где смо се чак, ради тога смо се највише и свађали, долазило је и до сукоба ради тих шавова. Значи, многе људе не познајем уопште. Пазите, Вуковар је, не само Вуковар, колико сам ја приметио, онда да се све слило из околних села у град, тако да, једноставно, дошло се у ситуацију да се не зна ко је домаћи, ко није домаћи. Једноставно нисмо знали. Није се знало ни ко је добровољац, ни ко није добровољац. Толико непознатих људи је било. А, навешћу вам један податак зашто то говорим. Моји неки подаци, моја нека сазнања да су у Вуковару од 15-тог или 10-тог до 20.10., сада није важно, да се у Вуковару борило 46 људи само из Вуковара. Тих 46 људи су били подељени у три чете. Значи, у три чете су били. Вуковарчана, територијалаца како смо их ми назвали, они су се налазили у првој чети код капетана Радића, не, у трећој чети код капетана Радића, у другој чети код Бојковској и у првој чети код капетана Зиројевића. То је све било измешано. Пазите, тамо ни једна функција није функционисала, да се каже – ово су само добровољци, или – ово су само ТО. Мада тамо ТО, питање ТО-а је за мене велико питање – шта је ТО. Ако је Мирољуб долазио код мене и тражио да му позајмим десет људи, ја то не сматрам ТО да је функционисао, већ су то били командири чета, тако да је то све било измешано, јер свака чета је тежила да има Вуковарчане чисто ради познавања територије где смо ми требали да се крећемо и људи су били измешани. Ту је било, навешћу вам пример, код капетана Зиројевића, који је био командир прве чете, се налазила група из ТО Негославци. Значи, и момци из Вуковара. Значи, ту се никако није могло казати одређено – ово је ово, ово је ово, ово је ово. Јесте да смо ми били под командом, лично ми – ја сам био под командом капетана Радића и мени се чини да је и Мирољуб био под командом Радића, да је Станко био под командом Бојковског.

Председник већа: Да ли знате ко је Јакшић Душан?

Опт. Милојевић: За Јакшића сам чуо. Никада га нисам видео.

Председник већа: Душан?

Опт.Милојевић: О Јакшићу да кажем?

Председник већа: Да.

Опт.Милојевић: Е, гледајте. За Јакшића сам чуо да је био начелник ТО. Тог човека никада нисам видео. Он јесте био начелник ТО, по причама људи из Вуковара и околине, али он се налазио стално на Петровој Гори, он никада није долазио међу нас који смо били на првој линији, чак мислим да даље од Нове улице његова нога у то време није крочила. Знам да је, али то не могу да тврдим са сигурношћу, да је господин Мирољуб постао касније, али не знам у ком периоду, начелник ТО, али ја мислим да је то било после ослобођења.

Председник већа: Касније, у односу на шта?

Опт.Милојевић: Нисам вас разумео.

Председник већа: Када кажете – касније, питам у односу на шта?

Опт.Милојевић: Рекао сам после ослобођења Вуковара, да је постао начелник Територијалне одбране, што значи можда месец дана касније, можда два, ја то не могу да кажем. Знам само, имам један докуменат кући који ми се налази, да је Станко Вујановић потписао, када сам ја напустио Вуковар, то је било 03.јануара, господин Станко Вујановић ми је потписао дозволу за излазак, дозволу за изношење мог оружја, то је било 03. јануара, где је писало – начелник ТО Станко Вујановић. Ја тај папир лично поседујем.

Председник већа: У истрази сте рекли – раније комадант ТО Вуковар био је Јакшић. Комадант, не начелник. Данас кажете – начелник. А Мирољуб је преузео командовање на ТО Вуковар на можда месец дана пре ослобођења Вуковара? То је ваша изјава из истраге.

Опт.Милојевић: Ја то нисам могао да кажем, јер месец дана пре ослобођења Вуковара се нисам налазио ту, а можда је ту дошло до пермутације мојих речи. Ја хоћу да кажем нешто – Јакшић јесте био начелник, или комадант ТО. Ја сад по функцији не могу да је мерим, која је шта функција. Мирољуб је био главни борац, командујуће чете, и човек који је представљао алфу и омегу у борбама, од Вуковарчана.

Председник већа: Даље ја читам ово што сте ви рекли – «објашњавам вам да је Станко Вујановић практично мењао Мирољуба када он није био тамо, а њима је помоћник, односно нека врста оперативца на терену био Ђанковић»?

Опт.Милојевић: Да. То сам рекао и то је тачно. Станко Вујановић је био, ако би се ценило по квалитету бораца, или по познанству у граду, или међу борцима, Станко је био други човек иза господина Мирољуба, а Ђани је био тај човек који је био један од најбољих бораца, као што сам ја имао, Драговић Предраг и ја смо били малтене једнаки по функцији, а Маре је био најбољи борац. Не само Маре, ја сам их имао јако много који су се истицали и постајали чак командири водова код нас у јуришним одредима.

Председник већа: Господине Милојевићу, ви кажете да сте за тим трактором ишли до краја пута? Тако сам схватио.

Опт.Милојевић: Гледајте, ја сам знао да смо ишли до краја пута када смо слетели, ја дотле нисам знао.

Председник већа: Шта значи – до краја пута?

Опт.Милојевић: Па, док се нисмо заглавили.

Председник већа: Какав је то пут? Објасните ми.

Опт.Милојевић: Гледајте, ја знам да је био асфалтни пут и одједанпут када смо изашли, у блату смо били. Ја сам изашао из аута...

Председник већа: А где је трактор, шта је са трактором?

Опт.Милојевић: Трактор је отишао испред нас.

Председник већа: Продужио је?

Опт.Милојевић: Гледајте, он је отишао и раније испред нас. Могла су само да се виде светла, а он је испред нас отишао, ја га нисам ни видео. Трактор је отишао неколико минута, можда пет минута, не знам ни ја тачно време сада да вам кажем испред нас. Можда и десет. Једино што се могло видети, могла су се видети светла.

Председник већа: У истрази, у овом делу нисте говорили о томе да је ту било неко задржавање, да су Љубишић и још неко да су се удаљили, ви рекосте 10-20 метара?

Опт.Милојевић: Кажете да то нисам рекао у изјави својој?

Председник већа: Да.

Опт.Милојевић: Па, ја ћу вам објаснити зашто нисам. Ја дуго сам размишљао. Дуго сам размишљао ко је био пето лице код нас. Значи, нисам био сигуран. Ја сам чак од полицијске истраге која је спроведена у Београду, нисам био сигуран да ли је то био Љубишић, или је то био Џо, господин Ваљаревић. Нисам био сигуран. Гледајте, прошло је 13 и по година, човек не може свих детаља да се сети. Ја сам се највише детаља сетио око овог случаја читајући изјаве оптужених и изјаве које сам прочитао од сведока, са којима се многим не слажем, са којима се многим слажем, али то ћу у току процеса да кажем с чиме се слажем, са чиме се не слажем.

Председник већа: «Одмах је Камени окренуо ауто и ми смо ту сачекали кратко док није дошао Маре који је био у близини у хангару»? Данас рекосте да је Маре био у ауту, да су ови изашли напоље и задржали се неко време?

Опт.Милојевић: Да ли могу да објасним то? Рекао сам да је прошло 13 година. У мојој задњој изјави сам покушао да објасним, и мени се чини да сам ја то објаснио, да смо ми сви сели у ауто, мада на почетку размишљао сам, давно је то било, ко је први сео, ко није сео, човек не може да се сети, где је ко сео, ко је био, давно је то време било. А у задњој изјави сам лепо објаснио – да смо сви сели у ауто и да смо кренули према трактору, значи, да окренемо према трактору. У суштини, ја нисам ни знао где идемо. То би најбоље могао Ланчужанин да каже. Јер, он у ауту није ни рекао. Он је рекао само – упадајте, био је бесан, био је нерасположен.

Председник већа: Касније, када се враћате за Вуковар са Овчаре, рекосте, иде и нека прича типа Женевске конвенције?

Опт. Милојевић: Јесам.

Председник већа: Да ли је било приче о томе шта се то дешава? Шта је то што не ваља?

Опт. Милојевић: Гледајте, ја ћу вам то покушати објаснити као атмосферу, не као оно што сам видео. Приметило се да нешто не ваља, али смо се тешили сви тиме – ипак је ту војска. Немогуће да не ваља. Ја ћу то објаснити касније, а надам се да ће и господин капетан Радић, да ћемо имати контакте са њим, видео линком, или не знам како, па ће и он моћи да објасни то што ћу сада да кажем. Нека атмосфера је била, паклена, како бих казао, значи, непредвидива. Али, сви смо говорили на неки начин – ја сам лично размишљао, немогуће да ће се нешто десити. Ипак је ту војска. Моја процена је да је ту било преко стотину војника. Значи, преко стотину војника који су по мени били војници који су обучени, који нису припадали ни једном саставу, ни добровољачком, нити било којем саставу. То су војници били са белим опрточима, то су војници били са панцирима које ми никада нисмо носили. Можда је неко носио када је нашао, тако у борбама. Значи, то су неки људи били непознати. Официри су били непознати за мене. Ја познајем доста официра. Упознао сам тамо доста официра. Ни једног од тих официра из гардијске бригаде ја нисам видео тамо. Значи, ни једнога нисам видео тамо, а што се тиче те приче, господин Љубоја Маре је говорио «овде нешто не ваља, овде ће неко најebати, нешто не ваља овде». И спомињао је Женевску конвенцију. «Овде сви могу да одговарају». То су његове речи које ја преносим, а да је икс пута то казао. То је чак казао и у једном тренутку пред сведоком сарадником, а то ћу у каснијем излагању.

Председник већа: Да ли сте ви на крају сазнали да се нешто десило?

Опт. Милојевић: Гледајте, ја сам то сазнао, прво је било страх и питати шта се десило, али се претпостављало и моје прво сазнање на неки начин је било од капетана Радића, а сада ћу вам казати како. Ми смо то вече, када смо се вратили, отишли код тетке Радојке Вучковић која држи продавницу, која и дан данас живи у Вуковару, мислим, не бих желео, пошто ћу још имена из Вуковара да споменем, не бих желео да ти људи имају проблема, па ако то може да се искључе та имена. Добро, нема везе. Код тетке Радојке Вучковић, на тој вечери је био и господин капетан Радић. Ми смо седели на тој вечери. Та жена је спремила оно што је имала. Од пића је била само литра црног вина, то ће и капетан Радић морати да потврди и та жена и сви сведоци који су били тамо. Ја сам капетану Радићу лично рекао да се нешто чудно дешава. Значи, да се нешто чудно дешава тамо, да нешто није нормално. Он ме питао да ли је војске било тамо. Ја сам одговорио да је било и војске тамо. Он каже «не може ако је војске било». Човек није веровао. Тек следећи дан после тога сам био са капетаном Радићем, често смо сарађивали и били смо често заједно, тек следећи дан је он био страховито бесан, псовао је и мајку и оца и све и говорио је «цео рат га чувам, зар је морао сада да се окрвави». То су

његове речи, а зна се на кога се мисли. Мисли се на господина сведока-сарадника. Јер, гледајте нико није могао да предвиди. Тамо је била маса људи. Видело се да нешто не ваља, али задње што би човек могао да помисли је то што је било много војске тамо. Било је и активних војника. То је било око 5-6 сати. Значи, било је војске, ту су биле старешине, ту су били официри, војни полицајци су били, са опртачима. То су били момци који су имали на себи панцире, професионалне панцире, значи, то нису добровољци, то нису људи са стране. И никада нисам могао да помислим када се утоварало, јер је нормално у оно време да се врши премештај заробљеника, то је у то време било нешто нормално да се товаре, не знам где се товаре, у ком правцу, било је причање, за Митровицу, за ово, за оно. Дакле, било је сасвим нормално да се утовара, али нико не би помислио да је ту војска и да ће се то десити. Ко би то помислио. И дан, данас ми је то нејасно, да је такав пропуст био и шта се десило уствари, сазнаће се овде, надам се ако има Бога, а има Бога.

Председник већа: Да ли сте ви имали неку командну функцију у тој јединици?

Опт. Милојевић: Јесам.

Председник већа: Какву?

Опт. Милојевић: Гледајте, када је формиран тај одред, значи, тај одред је стваран.... . Ево, почећу од раније, да би било јасније. Извињавам се. Ја сам био у касарни пре тог, кад је касарна била у блокади припадао сам митровачком пуку и био сам у касарни, 20 и, не 30. септембра сам добио излаз да идем први пут кући на одмарање, јер је онда било 5, 6, 10 дана у касарни проведеш, два дана проведеш у Негославцима, окупаш се, и онда добијеш дозволу да изађеш, да идеш кући да се одмараш. Дозвола је требала зато што се ишло у конвоју са тенковима, зато што страна од Немаца и Ђелетоваца није била сигурна за пролаз. Кући сам се задржао око 5, 6 дана, можда десетак, нека буде, можда 5, 6, 10 није важно сада. И вратио сам се у Шид, да се поново пријавим тој јединици. Када сам дошао у Шид, у штаб Шида, где је био господин Граховац колико се мени чини, био је господин Петровић неки, који су људи радили у ТО Шиду. Они су рекли да не идем сада, већ да се јавим на Вашариште – Шид. Када сам дошао на Вашариште – Шид рекли су ми да се формира једна јединица која ће бити добровољачка јединица састављена и од, ту сам видео и Вуковарчане, ту сам први пут упознао Драговић Предрага и много неких момака. Ту смо се задржали једно време. Имали смо скраћену обуку која се налазила на Товарнику, на фудбалском игралишту Товарника. Имали смо под команду пуковника, тј. генерала Ивановића. Помагали смо једно две акције, две, три акције и када смо се вратили у Товарник, после тога су нас све комплет пребацили у Вуковар. У Вуковар смо стигли, да ли ћу вас слагати, да ли је то било 10-тог, или плус, минус који дан. Прву акцију смо почели да изводимо после два дана одмах. Акцију смо радили на Цветном насељу. У Цветном насељу је затајио један наш бок са стране Саве Ковачевић где смо претрпели страшне губитке, погинуло нам је шест људи, седам је рањено, један поручник је нестао, тако да је то

био одиста пакао, колективна паника је ухватила људе. Ја сам успео некако да смирим људе. Имао сам мало искуства, јер претежно су људи били без искуства, да смирим људе некако. Извукли смо те људе, повукли на почетни положај. Извукли смо рањене, извукли смо мртве и пошто је један од, који је био командир тада постављен за Каменовог заменика, он је био рањен у руку са два метка. Камени је тада рекао «Милојевићу, ти ћеш бити сада мој командир». Ја сам рекао – нема никаквих проблема. И онда смо направили договор са господином капетаном Радићем и са господином, комадантом батаљона, господином Тешићем – да формирамо од свих добровољаца, да формирамо јуришни одред. Значи, одреди који су интервентни, јуришни, ми смо их свакако називали – интервентни, јуришни, који су бројали негде од 50 до 100 људи, с тим што јуришни одред је могао да буде: 3, 5, 7, 10, зависи од потребе. Тако смо и постављали командире, значи, по потреби. Некад је био потребан један јуришни одред где је требало педесет људи, онда смо ставили један јуришни одред са педесет људи, а некад је требало три јуришна одреда, зависи од правца кретања, па смо стављали на пример три човека који су били командири јуришних одреда са по 15-20, зависи од потребе. А ја сам био командир тих свих јуришних одреда.

Председник већа: И на крају?

Опт. Милојевић: Како мислите на крају?

Председник већа: На крају, када су престале борбе, да ли сте и тада имали ту неку командну функцију? Људи су већ почели да одлазе кућама, ако сам вас добро схватио?

Опт. Милојевић: Да. Гледајте, прво ћу ово да кажем. Што се тиче нашег одреда, ми смо прву групу од 70 људи послали после те акције када смо изгубили седам људи. Ту смо имали групу, тзв. некога малог Ћенте, који су дошли увече пијани, ујутру их ухватила паника, људи који су, како да кажем, да ли бих смео, или не бих смео – сумњивог морала, зашто су дошли ја не знам, пријавили су се и ми смо тих 70 људи одмах отерали. Тако да нам је одред остао на 20 и нешто људи од могућих 100. Ми смо у току саме борбе отерали страховито много људи који су конзумирали превелике дозе алкохола или били самовољни. Тако ми се десило да један човек кога сам исто отерао, радио сам комбиновано ноћну и јутарњу акцију, у тој акцији нашао флашу ракије, опио се и сам почео да бомбардује. Приликом извлачења тих људи који су остали опкољени, имао сам Врањанца који је био погођен, да извините сада, у гениталије, а имао сам једнога који је погођен у дупе. Значи, ми смо баш ради тога страховито много водили рачуна и терали такве људе. Код нас није смео да се конзумира алкохол. Не кажем да тога није било, мислим, глупо би било, али је било кријући и било је то, то бих издвојио као појединце неке, а никако овако.

Председник већа: Колико је припадника бројала ваша јединица тих дана?

Опт. Милојевић: У тих месец дана кроз нашу јединицу је прошло 402 човека. Моја информација.

Председник већа: Колики је борбени састав био, вероватно је варирао, али просечно?

Опт. Милојевић: Укупно 402, али никада нисмо били испод 150, чак мислим да нам је просек чак био јачи од 150 људи. Значи просек. Само ћу навести један пример. Нишки четнички регион је послао на пример само у једној тури 97 момака на челу са чувеним комадантом Влакићем, кога сам ја лично отерао после тога.

Председник већа: Ви говорите о 19-том новембру? Колико вас је тада остало у јединици?

Опт. Милојевић: Ја мислим да нас није остало у јединици, можда 30-так до 40. То је неко моје мишљење.

Председник већа: Шта сте ви радили тај дан?

Опт. Милојевић: Одмах ћу вам ја казати нешто да бих објаснио, ја се извињавам. Ја сам био задужен да радим са људима, што значи, на првој линији. Дана 18. и 19. када је пао Вуковар, мени се штаб, тј. наш кризни штаб налазио у Цветном насељу и у то време сам премештао штаб. Премештао сам га из Цветног насеља у Холивуд у то време. Тако да ми је у Холивуду, по мом неком сећању сада, мислим да је било око 40 људи, да није било више људи. Јер, гледајте, падом Вуковара, сви борци који су дуго ратовали, прво што су пожелели, желели су да иду кући. Ми смо већ, пошто је мени генерал Мркшић, који је у Хагу, када смо правили план акције, лично сам ја присуствовао са њим на састанку томе, каже «приближава се крај». То ми је он рекао лично. Имамо много људи и каже – полако да се склањају ти људи. Тако смо ми поступали, тако да смо фактички дочекали 19-ти са једно 40 људи. И 18-тог је било можда више.

Председник већа: Шта ви лично радите тог 19.11., у току дана?

Опт. Милојевић: Гледајте, почећу од 18-тог ако може, мислим да је важно за суд. 18-тог када је била предаја, прво, ја нисам знао да је била предаја, јер сам 17-тог увече се враћао кући, тај дан сам отишао кући да обиђем фамилију, имао сам тада двоје деце и враћао сам се. Ујутру сам сазнао да је извршена предаја, да су се предали војници из Хрватске војске, или добровољци, како смо их ми звали Усташе у то време, то је жаргонски било. Они нас Четници, ми њих Усташе. Сишао сам у град и у граду је било много цивила. Ја сам дошао до Овајнице тада, то је један део Вуковара, где је пришла једна баба, у друштву смо били ја, Драговић Предраг, ту се налазио Томислав Петерник, новинар који је снимао тада, Љубишић Мирко је ту био и још много момака. Та баба нам је рекла, каже – децо, децо, тамо су нешто закопавали. Ја сам дошао до тог једног игралишта, дечије игралиште, можда једно осам метара са четири метара, можда ако метар погрешим, плус, минус, није важно. На том песку сам приметио плинске боце које су повезане са жицом и то је снимао све господин Петерник, удаљио сам своје људе, пришао сам, пошто је био песак ту, видео сам жице, претпоставио сам да је минирано, јер, било је много минираних положаја поготову тих њихових пограничних положаја докле су они досезали. Скидао сам слој по слој тада песка и нашао сам паштетице, нашао

сам ту чак и акумулаторе, одрадио сам оно како је требало по правилу. Не могу да тврдим да су биле повезане жице тачно, али су били повезани акумулатори. Било је ту доста експлозива. Ту сам нашао око 70 цеви које су биле различите цеви, торбице, нека документа, чак су била документа која сам предао господину Шљиванчанину, ту је био нотес секретарице господина Јастреба. То сам лично предао у гардијску бригаду горе код Шљиванчанина, па су преузели касније остали људи. Ту сам нашао та документа, нашао сам нешто око 20 пиштоља које сам побацао тада да људи не би долазили, да не би имао где да слажем, нисам знао да ли је и трава минирана. Све је то снимао Томислав Петерник тад. Значи, комплетан тај део постоји. Е, шта се ту дешава, када сам дошао до дна где је оружје било наишао сам на један најлон, дебео најлон случајно скидајући слој по слој, расеко сам најлон и ту сам нашао преко 20 лешева који су били у цивилу. Ударио ме, сећам се, да ме је онај воњ ударио страховито, онај смрад. Томислав Петерник највероватније могуће да има тај снимак који се ту налазио и касније је то преузела Војска, или служба, ја то не знам. То је било што се тиче 18-тог. Дана 19-тог смо вршили неке премештаје, с тим што сам имао страховито много посла. Хоћу да наведем и ово, 19-тог сам, сад не могу да се сетим тачно с ким био до Велепромета, пошто су ми требале неке дозволе за неке момке, јер није могло да се изађе, проглашено је било тада да 48 сати нико не сме ни да уђе ни да изађе из Вуковара од стране Војске. Мени су требале дозволе тада и тада сам био отишао на Велепромет. Тамо сам срео господина Ражнатовић Аркана. Видео сам тамо Цопета, видео сам тамо Пеју, те људе. Тамо сам срео и господина Срећка Борисављевића, први пут, који је био на капији. То сам урадио 19-тог и вратио сам се поново са људима, јер сам имао доста техничких средстава који су ми остали у Цветном насељу и пребацивао сам на Холивуд и организовао нормално део људи, страже и све остало, јер у то време се дешавало да су многи још припадници Зенга и тога лутали, бегали, скривали се. Тако су ми 19-тог убијена четири човека, баш на том Холивуду, четири моја борца, што се никад није открило ко их је убио, јер су били изоловани на крају улице и само смо их нашли увече мртве. О томе постоји записник. Увиђај је водио господин Ивица Ђорђевић. Он је био, мени се чини, тај главни безбедњак на нивоу гардијске бригаде.

Председник већа: Је ли Ланчужанин са вама тада, тог дана?

Опт. Милојевић: Да. Ланчужанин је био негде на путу. Желим нешто да разјасним између мене и Ланчужанина. Ланчужанин је био комадант који је радио са људима, са вишим официрима, са генералима, са Мркшићем. Ја сам само повремено упадао, јер моја је главна функција била рад са људима. Значи, са људима. Ја персоналне ствари, логистичке ствари нисам никада радио, јер то није било моје. Моје је да ми се донесе храна, да организујем људе, да спречим по могућству нека дивљаштва, или тако неку самовољу, или то, да испланирам акције, а господин Ланчужанин Милан, он је био, тај човек који је био комадант, који је вршио разговоре са господином Шљиванчанином, са Мркшићем, са генералом Станојевићем, Стојановићем, не знам сад, који су све долазили тамо, пар генрала.

Он је са њима разговарао. Када бих вам рекао да сам на Велепромету био два пута у животу и када бих вам рекао да сам у штабу, који је био главни штаб, био десет пута, можда изгледа глупо, али је то истинито.

Председник већа: Рекли сте, Ланчужанин је тај дан био на путу негде, ако сам добро схватио?

Опт. Милојевић: Колико се ја сећам, да је негде отишао на пут. Ланчужанин је често имао тај радијус кретања, са старешинама, са тим познатим људима. Код њега су често долазили генерали. На пример, чак су долазили генерал Перица Вучетић који је пензионисани народни херој, генерал Ненезић. Он је са тим људима разговарао.

Председник већа: Када сте га срели тај дан први пут?

Опт. Милојевић: Тај дан?

Председник већа: Да.

Опт. Милојевић: Гледајте, ја мислим да сам га ујутру видео и увече када сам дошао у штаб када смо кренули, када ми је рекао – «упадај, идеш са мном».

Председник већа: То увече, када вам је рекао да упадате, да идете?

Опт. Милојевић: Да.

Председник већа: Он каже да је то било око осам сати увече?

Опт. Милојевић: Ја кажем да није било око осам сати зато што смо ми код тетке Радојке били на вечери већ око седам. Значи, то је могао бити први мрак, негде између 5, 6, плус, минус можда 15 – 20 минута, али не верујем да је било касније од шест сати. Значи, могло је бити само раније. То је моје сећање.

Председник већа: Још нешто. У истрази када сте саслушавани нисте говорили о преко 100 војника...?

Опт. Милојевић: Ја се извињавам. Ја слабије чујем, па ако можете мало гласније.

Председник већа: Кажем, у истрази када сте саслушавани нисте говорили о преко 100 војника на Овчари?

Опт. Милојевић: Ко каже да нисам говорио? Ја сам говорио то да је било много војника. Много војника. У свакој мојој изјави и полицијској можете прочитати да сам говорио да је било много војника, много непознатих људи и да је било војске тамо. Чак сам и описао, мени се чини у полицијској изјави да је тај потпуковник био мало нижи, пунији и тако.

Председник већа: Буцмаст?

Опт. Милојевић: Да, буцмаст.

Председник већа: Потпуковник, да.

Опт. Милојевић: Па, да. И да је било војника много. Сада, да ли сам рекао много, гледајте, да ли је било 50, 60, или 100, моје оно кроз сећање, то је 13 година, ја знам да је војске било доста, а знам још нешто што ћу да кажем – ја тамо нисам видео ни један аутобус. Нисам видео ни један БОВ, чак, желим ово да кажем – када је генерал Васиљевић давао изјаву у Хагу, у случају против господина Милошевића, почео је да излази фељтон «Истина о Вуковару». Износио је многе

податке који су мени неки фрапантни били, неки нефрапантни, неки истинити, неки неистинити и у том споменуо је Кинеза – пример. У опису личности Кинеза писало је «изразито мали човек». Ово почињем тако што, када су ме привели при крају сабље, када су људи из Београда који су радили на случају расветљавања овог случаја, прво су дошли у Руму, па су ми рекли да се јавим у Београд у три сата. Ја сам дошао у Београд у три сата. Чим сам ушао, ту је био неки господин Милошевић, неки господин Васовић и чим сам ушао, један је рекао «седи», ја сам сео, рекли су ми три пута «устани». Прво оно – што да устајем. Они су питали да ли има још неки Кинез. Питали су ме колико сам висок. Ја сам устајао. Питали су ме да ли има још неки Кинез. Рекао сам, ја колико се сећам у оно време нисам могао да се сетим. Код мене у јединици није био ниједан Кинез. Питали су ме колико сам висок. Рекао сам да сам висок 188, у чизми сам 191. Сео сам, почели смо да разговарамо на тему по питању Овчаре, по питању свега тога. Они су, када сам ја изнео ту своју изјаву, питали су ме да ли смем да идем на полиграф. Ја сам рекао – зашто не бих смео. Одбили су ме ...

Председник већа: Немојте о томе.

Опт. Милојевић: Дозволите да објасним. Ја сам отишао на полиграф тамо. Два пута су ме испитивали. Поново су ме вратили тамо. Поново су ме питали – мораш се сетити још неког Кинеза. Ја сам рекао – не знам. Господин Васовић ми је тада рекао да он има сазнање да постоји седам кинеза под тим надимком. Значи, седморица. Тај господин Васовић ће доћи овде највероватније, да поразговарамо. Имам ја још да изнесем господине.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Ја бих се вратила на почетак када сте рекли да сте дошли пред хангар и рекли сте да нисте улазили, а да сте стали да провирите, је ли тако?

Опт. Милојевић: Да. Стао сам.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић : Хтела бих да мало објасните каква је била та атмосфера у хангару. Ко је све био ту сем заробљеника? Је ли било војске? Је ли било старешина? Шта су радили? Јесу ли разговарали? Је ли вас неко нешто питао? Уопште, шта се дешавало у хангару?

Опт. Милојевић: Ево, ја ћу вам објаснити. Ово што сам ја видео када сам провирио. У хангару је било старешина. Био је неки канап. Било је војске која је била и у белим опртачима и који су били са панцирима. Било је много цивила, ових, како бих казао – не цивила, већ људи који су очигледно припадали Територијалној одбрани, добровољцима, или не знам којима, јер види се, велика је разлика између активног војника и овога, с тим што су активни војници имали посебне униформе, посебно су били затегнути, како да кажем – видела се младост и тако нешто. Било је много људи. Била је напета атмосфера, била је нека вика, цика, на неки начин можда и неких речи, не разуме се шта је лично причао, али је атмосфера била по мени – нека лудачка.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Је ли неко разговарао са неким? Је ли се водио неки разговор између официра и тих заробљеника?

Опт. Милојевић: Гледајте, ја нисам видео, не могу да кажем ко је разговарао, међутим, мој колега Маре лично, причао ми је, то ми је рекао да је разговарао са заробљеницима, јер он је имао такву навику када смо ми имали заробљенике који су нам се предавали у току борбе, он је са сваким желео да поприча, да види шта, како. Па, смо тако сазнали први пут, с обзиром да нисмо били професионалци тада, да румунски калашњиков не може да издржи примера, два пуцања тромблona, јер се распадне задњи оклоп. И они су га питали зашто ниси пуцао на нас, а тај каже дотични, како да пуцам кад опалим два тромблona, немам чиме више да се борим.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Реците ми, када сте ви дошли, значи, Маре, Камени, да ли сте видели да да ли је неко од њих улазио у хангар у том моменту када сте ви гледали?

Опт. Милојевић: Ја сам видео само да је Маре ушао.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Је ли нешто он причао са неким, је ли разговарао, шта је радио?

Опт. Милојевић: Маре ми је рекао да је разговарао са заробљеницима.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Не. Ваше непосредно сазнање, значи, када сте ви гледали шта се дешавало, да ли је неко од ваших људи био? Не шта су вам они касније рекли, него када сте ви то гледали, да ли је био неко од ваших људи у хангару?

Опт. Милојевић: Од мојих људи лично?

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Мислим, с којим сте ви дошли заједно, Камени, јесу ли у том моменту били у хангару, унутра?

Опт. Милојевић: Гледајте, Каменог нисам видео. Видео сам само Марета у хангару.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Јесу ли они разговарали? Је ли он разговарао са неким?

Опт. Милојевић: Он јесте разговарао. Маре је разговарао. Ишао је околу и разговарао са тим заробљеницима. Напоменуо сам, он је желео да чује и једну и другу страну. Он је причао са њима. Одакле, шта, на ком су потезу били. Тако ми је објаснио.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Како су били обучени ти заробљеници?

Опт. Милојевић: Гледајте, претежно су то били у цивилу колико сам ја видео. Читајући неке изјаве кажу да су имали неке делове униформи. Ја нисам видео делове униформи. Нисам приметио тада те делове униформе. Читајући изјаву, прочитао сам да су имали неке чизме жуте. Ја сам знао да су многи имали жуте чизме тада од заробљеника који су нам се предавали у току акције. Не само заробљеници, тамо су и цивили имали те чизме, жуте чизме. Али, ја то нисам видео у хангару, јер вам кажем да сам само провирио у хангар...

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: А, да ли су имали завоје, или тако нешто?

Опт. Милојевић: Могуће да је било завоја, али ја не могу да се лично сетим. Можда на тој страни где сам ја погледао, можда и није било. Нисам запазио то. Јер, гледајте ја нисам знао, ја верујем ни Маре, ни ја, ни Драговић, ни Камени, ја нисам знао ко су ти заробљеници. Ја нисам знао где идем када сам сео у ауто. Једноставно нисам знао где идем. Чак и када сам кренуо са тог положаја, ја нисам знао где идем.

Председник већа: Застаћемо само два минута. Помозите господину Ланчужанину.

Можете сада наставити господине Милојевићу.

Опт. Милојевић: Не знам да ли госпођа судија жели да пита нешто још?

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Хтела сам да питам још – рекли сте да је испред хангара било доста вама непознатих људи, војника, територијалаца, да ли је био неко од познатих људи и да ли је био евентуално неко од овде присутних оптужених испред хангара и шта су ти људи радили?

Опт. Милојевић: Гледајте, мени се чини да сам то већ изјавио, да сам тамо видео Станка и Мирољуба. За њих сам изјавио. Ја не могу да се сетим неких лица од ових момака који су овде, не могу да се сетим да су били тада испред хангара. Гледајте, ми смо се сви звали тамо по надимцима. Можда бих се неких људи и сетио који су били да су ми предочене неке фотографије, јер тамо су људи претежно под надимцима били.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Када сте видели овде остале оптужене, да ли вам је познат неко од њих, да ли је тамо био тог дана?

Опт. Милојевић: Осим нас који смо били, које сам навео, ја, Ланчужанин, Маре, Драговић, Љубишић, видео сам Станка, видео сам Мирољуба. Не сећам се да сам видео Петковића. Не сећам се да сам видео господина Ћанија, то се не сећам, јер их нисам видео, много је људи било. Било је неких Негославчана, које бих могао да се сетим, не знам имена, али их знам, зато што сам једно време провео баш у јединици где су били претежно Негославчани. Неки Лукић, по презимену.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Шта су они радили, каква је била та атмосфера испред хангара? Шта се дешавало док није дошао тај трактор?

Опт. Милојевић: Људи су причали. Неко је псовао. Нека атмосфера је била чудна. То су људи били у групама између себе који су стајали. Значи, у групама су људи били. Свако је некога тражио. Да ли је тражио, или тако. Видело се да се свугде водио неки жустри разговор и нормално, ту су биле псовке које иду претеће уз све то, за Усташе и тако. Ја се не сећам сада конкретно које су, или шта. Таква атмосфера само тако и налаже.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Само да вас питам: Када је дошао тај трактор и када су почели да улазе људи у трактор – ви сте рекли да су почели људи да улазе у трактор и да сте ви то видели, је ли тако?

Опт.Милојевић: Јесам. Видео сам.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Да ли сте питали шта се дешава? Откуд људи у трактору? Где иду, зашто?

Опт.Милојевић: Нисам питао, јер, кажем да сам био удаљен једно 10 до 15 метара. Ти људи који су тамо били, ја нисам познавао те људе. Ја сам видео да су то мени неки непознати људи, али сам у исто време видео да је војска била ту, што ни једног тренутка нисам могао да посумњам да ће се нешто десити.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Да ли сте питали, рецимо некога од ових људи са којима сте ви дошли, Марета, Ланчужанина, да ли сте евентуално њих питали – шта се ово дешава, где ће ови људи, где се одводе?

Опт.Милојевић: Гледајте, у том тренутку нисам питао. Маре је само, колико је он мени казао – разговарао са заробљеницима. Камени ништа није причао. Он је разговарао са Миролубом и Станком. Имао је ту неку гестикулацију. Мислим да је напустио доста нервозно. А сада, уопште није ништа говорио, само је рекао – «упадајте», био је страховито бесан тада.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Ништа није објаснио после у току вожње, евентуално неки разговор?

Опт.Милојевић: Није ништа објаснио, али у његовим речима можда могу да извучем неки закључак кроз то – да «овде нешто не ваља», у том стилу је рекао.

Члан већа, судија: Реците ми, када су улазили заробљеници у трактор, да ли је неко још био у трактору сем заробљеника? Неко од војника? Да ли сте ви видели да је неко још ушао?

Опт.Милојевић: Не. Нисам видео. Видео сам да су људи излазили из хангара који су улазили, а сад, ко је, ни једног тренутка нисам, јер, гледајте, на Овчари је било и цивила који су дошли – са наше стране који су цивили били. У цивилним оделима су људи били тамо. Нису сви људи тамо били око хангара у униформама, већ је то било мешано, било је и цивила и војника и полувојника и људи који су имали један део војничке униформе, други део нису имали војничке униформе. Свакакви људи су били.

Члан већа, судија: Само још једно питање – да ли сте видели неки багер негде ту, било где у близини, на Овчари, тај пут где сте ишли колима, рецимо?

Опт.Милојевић: Гледајте, покушавао сам да вратим филм, чак сам и причао на ту тему са неким људима. Покушао сам да причам приликом давања исказа у Новом Саду. Багер ја нисам видео ни један. Ни један багер ту нисам видео.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Ни на Овчари, ни на том путу којим сте ишли колима, или негде уз пут?

Опт.Милојевић: Не, нисам видео. Гледајте, то је био мрак. Рекао сам да нисам видео. Нисам видео чак ни аутобусе. Ја нисам био ни кад је шпалир, нисам видео ни БОВ, значи, ниједно војничко возило нисам видео. Ја сам, кажем, стајао сам поред аута, то што сам направио 10 до 15 метара да провирим, као што су и многи провирили, јер је било много људи унутра, вратио сам се назад, нисам загледао, једва сам чекао да одем одатле, зато што је госпођа Радојка спремала

вечеру и били смо позвани. У крајњем случају, можда би то неко од ових других могао да каже који су се задржали дуже време, на пример, сведок сарадник он је био десет сати тамо, дванаест, не знам ни ја.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Било какву другу машину сличну багеру?

Опт. Милојевић: Не могу да се сетим. Нисам видео.

Члан већа, судија Бераха - Никићевић: Хоћете ли да ми објасните: више пута сте изјавили да се видело да нешто не ваља. Како се то видело? Како сте то ви закључили да нешто не ваља? Је ли неко дешавање било? Шта се то десило?

Опт. Милојевић: Прво што се могло тамо видети, пошто сам ја живео једно време тамо, сматрам војничкој дисциплини где се поштовао ред, неки ред и где се знало ко је ко, ко је шта, ко командује, ко одређује. Тамо ништа није било од одређивања. Тамо је било класична између људи самовоља. Друго, сама атмосфера је таква била да су људи били нерасположени. Неки су псовали, викали, изразићу се сад – да «јебу матер усташку» и тако то. То се нормално одвијао такав разговор, ту, у околини. Значи, била је таква атмосфера да ништа није могло да се наслути да је нешто лепо, али нико није могао ни да наслути да ће се тако нешто страховито, страшно и грозно десити.

Члан већа, судија Бераха - Никићевић: Изјавили сте да сте дошли на Овчару зато што су се делили неки аутомобили?

Опт. Милојевић: Да

Члан већа, судија: Јесте ли се питали зашто сте ви онда овамо? Је ли било тих неких аутомобила?

Опт. Милојевић: Гледајте, Камени је то мени рекао, колико се ја сећам да ће се делити неки аутомобили. Камени је рекао, сад, ако погрешим у пермутацији неке речи, или не погрешим – да овде нема аута. Неки су и разграбили аута. Да нема аута и дошло је до те препирке тако да то више није био ни приоритет. Гледајте, Камени је водио главну реч. Што смо дошли тамо, где смо кренули и кад смо се вратили. Он је човек одлучивао, ја нисам одлучивао о томе. Ја сам једноставно сео код њега као обезбеђење и ништа више.

Члан већа, судија Бераха - Никићевић: Значи, ви нисте питали због чега сте овде? Зашто? Који је разлог сада што сте ту? Због чега сте на Овчари?

Опт. Милојевић: Он је рекао «упадајте, идете са мном». Ја уопште нисам ни знао где је Овчара. Пазите, ја никад у Вуковару у животу свом нисам био док није био рат, а камоли да знам где је неко пољопривредно то добро Овчара.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Само још једно питање: Док сте гледали то у хангар и док сте били испред хангара, да ли сте видели да је неко неког ударио, или опалио шамар, или неког гурао, или неко да је викао, па да га је неко ударио?

Опт. Милојевић: Нисам видео да је неко неког ударио, али чула се нека вика и цика у једном делу хангара. Значи, била је повишена атмосфера, била је галама, ето, а ја нисам никога видео, ја сам само провирио. Испред мене је било још

људи. Ја када бих рекао да је тамо било 100, 200, 300, можда и 500 људи, ја мислим да вас не бих слагао и 500 људи да је било. То је неко моје виђење, јер то је била огромна маса. То су људи дошли са свих страна. Непознати људи. То су људи, знам да су били из Негославаца зато што сам неке момке видео из Негославаца који су са мном ратовали. Значи, били су људи са стране.

Председник већа: Питања?

Државни тужилац Кнежевић: Јесу ли носили нешто од наоружања када су отишли на Овчару?

Опт. Милојевић: Нисам чуо, морате гласније.

Председник већа: Пита вас заменик да ли сте носили какво наоружање? Да ли сте ви са собом имали наоружање?

Опт. Милојевић: Шта је ко имао од њих у ауту то ћу да објасним. Ја сам дужио као командир те јединице пушкомитраљез М-72 и њега сам дужио у току свих борбених дејстава. Значи, док су трајала борбена дејства и мислио сам да сам дужио то нон-стоп, међутим, ја сам имао 19-тог, или 18-тог, постоји снимак – Томислав Петерник, ја сам носио пумпарицу, јер ми је било глупо да носим пушкомитраљез – стао рат. Носио сам пумпарицу пушку, то је Мајверикова црна са пластичним кундаком, а и остали су носили, јер тада су носили претежно трофејно оружје. Није било потребе за аутоматским оружјем, јер, поготову, ПМ-72, он је доста тежак и доста велики, ја мислим да га сигурно не би нико носио, а имам и слике, постоје фотографије, постоје снимци баш од 18-тог и 19-тог, које је снимио господин Томислав Петерник како сам био обучен и које сам оружје носио.

Заменик Државног тужиоца: Шта је ко носио од осталих бораца?

Опт. Милојевић: Ја колико могу да се сетим, претежно су сви носили трофејно оружје. Ја сам од оружја још носио «шкорпион», аутоматски пиштољ «шкорпион». То је било на мени тад. А Маре је носио само пиштољ зато што је био рањен, њему је одваљено било раме тада и носио је само пиштољ код себе.

Заменик Државног тужиоца: У истрази, то је страна 4 записника, у првој реченици каже «мислим да нас је било петорица и сви смо били наоружани аутоматским пушкама»?

Опт. Милојевић: То ћу да објасним. Мени се чини да сам ја то објаснио у датој мојој изјави касније. Јер на питање истражног судије – које сте дужили наоружање, ја сам рекао шта сам рекао шта сам дужио од наоружања – аутоматско наоружање, а то што је унешено тако. И онда сам у следећој изјави, када сам дао задњу изјаву рекао, нормално, сећајући се и фотографије које су ми на неки начин дошле у главу и Томислав Петерник што ме је сликао, сетио сам се слике коју имам кући од 18.11. и 19.11., где се налазим са црном пушком пумпарицом, петометком, «мавериковом» и са пиштољем «шкорпионом».

Заменик Државног тужиоца: Разликује се ово од, није двосмислено, него мислим..

Председник већа: То је његово објашњење.

Опт.Милојевић: Ја сам то указао у датој мојој изјави. Мени се чини да сам ја то и први пут казао, само ћу подсетити господина Државног тужиоца – ја сам давао изјаву у Новом Саду 13-тог и дао сам своју изјаву 13-тог, или 17-тог, сад није важан датум, плус, минус. Они су ме после тога, после Новог Сада, после два дана пребацили, с неким разлогом у Београд да дам поново изјаву. Као, нешто нису радиле те машине, лап-топ, не знам ни ја шта. А, ја сам у тој изјави мени се чини и тада објаснио, па сам чак објаснио у тој изјави коју господин Државни тужилац није уписао и господин Алимпић, да се, у то време ко се налазио све на територији Вуковарске општине, па су чак избацили из контекста тог, био је уписано да је на територији у том тренутку се налазио и господин Фића Филиповић комадант, помоћник Френкија Симатовића са јединицом која је 9 километара удаљена била, која ни у једним борбеним дејствима није учествовала, а покушао сам то да дам само ка знању у рашчишћавању, тј. у расветљавању овог злочина, а то нигде није уписано. Колико се мени чини код Државног тужиоца да је тако.

Заменик Државног тужиоца: Постоји неколико ствари које је данас први пут рекао окривљени, а које до сада није спомињао, па мене занима зашто то до сада није чинио. Једна од тих ствари јесте да је навео да је била присутна војска тамо, то је говорио и раније – истина, али је сада споменуо да је више од 100 војника било присутно приликом утовара заробљеника у приколицу трактора, то је једна ствар. Друга ствар...

Опт.Милојевић: Прво, нисам рекао сто, рекао сам око стотину.

Заменик Државног тужиоца: Да ме не прекида само. Да су утовар заробљеника у приколицу вршили њему непознати цивили. Да објасни то.

Председник већа: Ја мислим да је он то објаснио. Ја сам га управо то и питао. У истрази је помињао потпуковника, или како рече буцмастог и тако даље, а не и сто војника.

Опт.Милојевић: Не само тај, било је још официра. Тај ми је остао у сећању, што сам и рекао да бих га чак и могао по сећању, то је прошло 13 година - и описати. Значи, био је буцмаст, био је нижи, био је потпуковник, имао је једноличну зелену униформу, мени се чини, колика су моја сећања.

Заменик Државног тужиоца: И ви сте председниче, и чланови већа покушали да добијете одговор на то питање, а и мене то занима, чини ми се да нисмо добили одговор на то питање. Тамо је атмосфера била таква каква је он навео да је била. Видело се да нешто није у реду и да се спрема неко зло, товаре се људи. С друге стране, опет, ако се товаре људи, то је и нормално, врши се неки премештај. Али, опет он је и поред тога видео да ту нешто није у реду. Имајући у виду да су и раније тамо одлазили његов комадант, или командир...

Опт.Милојевић: Када раније?

Заменик Државног тужиоца: Значи, и раније је било тога да његов комадант, или командир Ланчужанин, Камени одлази на реферисање код претпостављених тамо у ЈНА, је ли, да ли је то Радић, да ли је Зиројевић, Тешић, или тако неко – зашто сада када се види да је неко зло у питању се дешава нешто,

нека расправа Мирољуб, Станко с једне стране, Камени са друге стране, зашто онда неко од њих не одлази код Радића, и Мркшића је чини ми се помињао, кога већ не све, - да каже – таква је и таква ситуација, спрема се неко зло. Зашто се ништа...?

Председник већа: Он је рекао за Радића и рекао је, речено је Радићу исте те вечери на вечери, је ли тако?

Опт. Милојевић: Ја сам рекао на вечери да сам рекао господину Радићу шта се дешава, не верујући ни он, чак ни ја, а господин Радић је хвала Богу жив човек који ће потврдити у оносу на поједине сведоке који немају ни једног живог сведока.

Заменик Државног тужиоца: Ауто се заглављује на крају тог пута, они се окрећу, враћају се поред хангара колико сам разумео, па, је ли се заустављају код хангара, или само продужавају...?

Председник већа: Пустите колегу да постави питање. Немојте га прекидати у току излагања.

Заменик Државног тужиоца: Када сте се враћали према хангару, да ли су се зауставили, и да ли је ако су се зауставили с неким разговао Ланчужанин, том приликом?

Председник већа: Мислим да је одговорио на то питање.

Опт. Милојевић: Ја мислим да сам одговорио на то питање.

Заменик Државног тужиоца: Ко је одржавао ред у том хангару и какво је његово виђење те, да кажем, руководеће улоге у том затвореном простору?

Председник већа: Да ли је уопште неко одржавао тамо неки ред?

Опт. Милојевић: Гледајте, мени се чини да сам то објаснио. Да сам испред хангара провирио минут, да је у хангару била војска, да је у хагару било официра, да је у хангару било војника који су били у белим опрточима, да је у хангару било чак оних који су на себи имали панцире, мислим да сам све објаснио и пуно цивила који су били унутра. Не само заробљеници, већ ови измешани, како бих казао, пола униформе ове, пола оне, добровољци, територијалци можда и не знам ко све.

Председник већа: Тако смо схватили. Ови су около заробљени, они седе около, а ови су унутар хангара, у средини и по вашој процени чак и до 500 их има укупно, па је питање да ли неко одржава ред?

Опт. Милојевић: Ја сам приметио тог потпуковника да шета ту. Значи, да је војска одржавала тај ред. Видео сам потпуковника, видео сам војне полицајце, за чега им је намена, ја сам их тако видео и тако сам их схватио и доживео да су то људи који су за ред, с обзиром да сам видео и кад су извођени, војни полицајци, активна војска значи, ни једног тренутка нисам помислио да се може десити тако нешто. Не верујући самом себи. Нешто несхватљиво је.

Заменик Државног тужиоца: Док је он био тамо присутан, да ли је било извођења неких од тих заробљеника напоље, изван хангара?

Опт. Милојевић: То нисам видео.

Заменик Државног тужиоца: Да ли је неко неког спашавао?

Опт.Милојевић: Ни то нисам видео. Нисам учествовао, ја вам кажем да сам био 10-15 метара, нисам приметио никога, ни да је изводио, ни да је спашавао. Што сам ја приметио, приметио сам када су улазили заробљеници, да су улазили у хангар, е то је што сам ја приметио од спољне стране, ван хангара шта се дешавало и да је било нормално она атмосфера, која атмосфера можемо назвати мало негативна атмосфера са негативним набојем. Ето. Виком, галамом, самовољом, или, не знам ни ја чиме.

Заменик Државног тужиоца: Да ли је пратио тај улазак, тих заробљеника у ту приколицу тракторску?

Опт.Милојевић: Гледајте, ја сам видео како људи улазе.

Председник већа: Е, како улазе, како улазе у приколицу? Опишите нам мало приколицу.

Опт.Милојевић: Ја сам био с предње стране. Ја сам видео да људи улазе у приколицу. Приколица је од мене била овако, људи су улазили са ове стране (показује). Значи, људи су улазили са ове стране. Нисам гледао како, само знам да су улазили у приколицу.

Председник већа: Шта то значи? Ближе вама је трактор, па је иза њега приколица, тако да ви не видите задњу страну?

Опт.Милојевић: Не видим задњу страну. Ја сам био са стране, више овако укусо, како бих рекао, ауто нам је био паркиран више укусо, тако да нисам видео задњу страну уопште.

Председник већа: Али, видите да улазе, је ли тако?

Опт.Милојевић: Види се да излазе...

Председник већа: Да излазе из хангара?

Опт.Милојевић: Да излазе, тај се део види. То се види да људи улазе.

Председник већа: Опишите нам мало ту приколицу. Како изгледа? Је ли отворена приколица?

Опт.Милојевић: Ја колико се сећам, та приколица је била затворена приколица.

Председник већа: Затворена, како? Шта значи затворена?

Опт.Милојевић: Да ли је горе церада била, или тако нешто сада нисам сигуран, нисам детаље запажао. Али знам да је приколица била црвена, да је била затворена приколица, то знам, а остало не знам.

Заменик Државног тужиоца: Ти људи што улазе у приколицу, је ли они кукају, запомажу, или добровољно улазе, без неких видних манифестација?

Опт.Милојевић: Нисам чуо никог да запомаже. Пазите галама је општа. Нисам никога чуо ни да тражи помоћ, нити било шта. Нисам никога чуо.

Заменик Државног тужиоца: Немам више питања.

Адв.Рајко Даниловић, пуномоћник оштећених: Он је ту објаснио да су дошли до закључка да нешто не ваља, да је то Камени, уствари објашњавао. Да ли може да определи када је дошло до тог разговора и када је Камени то говорио,

имајући у виду када су дошли и кад су напустили како тврди ово подручје са Овчаре? Знате, да ли је то одмах? Временски?

Опт. Милојевић: Разумем шта сте хтели да питате. Није то било одмах. Ту смо се можда задржали 5-6 минута. Камени је разговарао са Мирољубом и са Станком. Можда је још са неким разговарао, ја то нисам видео, али сам лично видео и видео сам његово расположење. У то време већ, када је он разговарао, тада су се, моје је запажање такво и моја сећања, већ се дешавао у приколицу утовар.

Адв. Рајко Даниловић: Е, сад код ове приколице и утовара. Он каже у свом исказу из истраге да није видео ко је наредио, а да ли је видео ко је то ту организовао, ко је био поред тих заробљеника, да ли цивили, да ли војници?

Опт. Милојевић: Ја мислим да сам одговорио на то питање. Видео сам непознате људе који су били ту.

Адв. Рајко Даниловић: Не, ја питам да ли су цивили, да ли су војници? Не да ли су непознати.

Председник већа: Ти непознати људи?

Опт. Милојевић: Гледајте, били су измешани. Ја нисам видео. Гледајте, били су измешани. Мени се чини чак да је било више војничке униформе. Уствари, војних уноформи.

Председник већа: Редовне војске?

Опт. Милојевић: Не редовне војске, већ ове ТО, не знам ни ја, добровољци. Јер, пазите, једино је та војска који су били унутра и око хангара. То се приметило одмах, издалека, да су то млади момци, да су то...

Председник већа: Питање пуномоћника је у овом другом смислу, ти који утоварају људе у приколицу...

Опт. Милојевић: Па у овом другом смислу, могло би се рећи да су територијалци, најпре. Да су територијалци ти људи који су били околу.

Председник већа: То ви закључујете по њиховом изгледу, по томе што су вам непознати и како су обучени?

Опт. Милојевић: По томе како су носили уноформе. По томе желим да кажем.

Адв. Рајко Даниловић: Он је данас појаснио да је било много људи ту, око хангара и рекао је, није важна цифра – око 100 војника, то није битно, да ли је он запазио да ти људи који су били ту, да ли су били војници, или ово како он процењује територијалци, по облачењу – да ли су били наоружани, да ли су имали неко оружје код себе?

Опт. Милојевић: Гледајте, ратна ситуација је, поједини људи су имали оружје. Ја то нисам запажао, јер је нормално тамо човек да поседује неко оружје, поготову у то време, јер је то време борбених дејстава, чак и тих 48 сати од предаје проглашено је на неки начин ванредно стање, ни улазак, ни излазак.

Председник већа: Дакле, ти људи које нам описасте као територијалце, да ли на њима примећујете наоружање?

Опт. Милојевић: Тамо су сви имали наоружање.

Председник већа: Сви су имали наоружање?

Опт. Милојевић: Тамо није био човек без пушке, или пиштоља.

Председник већа: Раније сам схватио као неку општу констатацију – ратно је време.

Адв. Рајко Даниловић: Рече да је ту био један пуковник, мали, буцмасти, ситни и тако даље, каже – било је још официра. Да ли је међу тих још официра некога познавао, видео раније, знао?

Председник већа: Ја мислим да је то већ објаснио.

Опт. Милојевић: Ја сам то већ објаснио да нисам познавао никога и да су то и по мојим каснијим сазнањима били припадници крагујевачког корпуса.

Адв. Рајко Даниловић: Сада, ја бих ипак волео да му предочите без обзира на објашењење које је дао око наоружања ових из аутомобила којим је Камени управљао, или није управљао, то није ни битно, у сваком случају – «нас петорица је кренуло колима, 99% да нас је било петорица, сви смо били наоружани аутоматским пушкама». Дакле, ту се не помиње пумпарица. Пазите, о контексту говорим, не говорим ја сада како сте се ви дужили. Можда има неко објашење, ако нема, ништа, у реду.

Председник већа: Он је данас то објаснио на начин како је објаснио, можемо само да то прихватимо, или да не прихватимо.

Адв. Драгољуб Тодоровић, пуномоћник оштећених: Овде данас се окривљени изјаснио о томе да је видео да људи излазе из хангара, да улазе у приколицу, а на питање тужиоца и колеге Даниловића, говорио је да су то неки територијалци, али мени је нејасно, да ли су они спровођени од хангара до приколице? Да ли их је неко спроводио, или су сами ишли?

Опт. Милојевић: Господине објаснићу вам то лако. Мислим да сам то већ објаснио.

Председник већа: Колико је била далеко приколица од улаза у хангар?

Опт. Милојевић: Пошто сам ја од 10 до 15 метара овако, она је била малтене близу улаза у хангар. Ја сам био са стране. Нико није приметио да је неко некога водио. Ја то нисам видео да је неко неког водио. Видео сам људе околу приколице. И видело се да људи улазе, јер је све то директно из хангара долазило одатле.

Адв. Драгољуб Тодоровић: Значи, сами су улазили или су спровођени? То је моје питање.

Опт. Милојевић: Ја не могу сада да објасним да ли су спровођени или не. Ја кажем шта сам ја видео.

Адв. Драгољуб Тодоровић: Да ли вам је познато ови са Велепромета, рекли сте да су одвођени негде и да су довођени на Велепромет и касније су одатле одвођени. Да ли вам је познато где су и како су ишли?

Опт. Милојевић: Није ми познато, јер знам да је Велепромет контролисала војска комплетно и да у Велепромет није могло да се уђе у то време. Био је капетан прве класе Срећко Борисављевић, чак сам ја долазио по дозволу, то ћу објаснити

највероватније када буде долазио господин Срећко, сада не бих желео да улазим у то, али, војска је и тамо била, страховито много војника.

Адв. Драгољуб Тодоровић: Да. Како су могли да уђу Аркан, Цопе?

Опт. Милојевић: Аркан и Цопе нису улазили, већ постоји чак и слика, они су били испред Велепромета.

Председник већа: Да би се ово боље снимало, да би смо поштовали законску процедуру, молим вас да се не окрећете пуномоћнику.

Адв. Драгољуб Тодоровић: Ево, и сада је рекао окривљени да је то војска комплетно контролисала и да се тамо није могло ући, али ја питам, каква је улога била и вас који су тамо дошли и Аркана и Цопета, и Пеје?

Опт. Милојевић: Ја мислим господине да сам то објаснио. Да сам ја на Велепромет долазио да узмем неке дозволе, а имам кући чак дозволе.

Адв. Драгољуб Тодоровић: Да ли сте ви улазили унутра?

Опт. Милојевић: Морам да уђем да би ми потписао дозволу.

Адв. Драгољуб Тодоровић: А откуд ови људи које сам поменуо, откуд они тамо?

Опт. Милојевић: Ко?

Председник већа: Немојте то њега питати.

Опт. Милојевић: Не можете то мене питати.

Адв. Драгољуб Тодоровић: Не то. Погрешно сам питао. Него, у којој се функцији они тамо налазе?

Председник већа: Можете ли одговорити на то питање?

Опт. Милојевић: Не могу. Откуд ја знам што је Аркан дошао. Мислим, то је апсурд. Ја сам навео да сам га видео тамо, Аркана, Цопета и Пеју. То је забележио господин Томислав Петерник. Чак и где се налазе. Постоје фотографије комплетне.

Адв. Драгољуб Тодоровић: Само да кажем једну ствар. Овде је спорно да ли су ови људи некога убили, или нису, али уопште није спорно да је 190 људи убијено и зато молим да се не смеју и да не коментаришу колеге браниоци. Ипак је ситуација таква да су људи убијени, да су Срби убили Хрвате заробљенике, то је неспорно. Молим за пијетет, да се има та чињеница у виду. Не расправљамо ми привредни криминал, него чињеницу да је трактор одвезао људе и да су убијени тамо.

Председник већа: Колеге, молим вас, немојте.

Опт. Милојевић: Ја бих желео нешто да кажем у вези овога. Ја сам дошао да браним себе и мени је жао што се то десило, а ја сам оптужен за то дело, тако да господин не треба...

Адв. Драгољуб Тодоровић: Не, не мислим на вас.

Председник већа: Молим вас. Чули смо, изнели сте вашу одбрану. Колега, Тодоровићу, нисам ја схватио реакцију бранилаца у том смислу, знате.

Адв. Драгољуб Тодоровић: Они се нешто смешкају, коментаришу да је глупо, можда ја глупо питам, можда ја не знам чињенично стање, можда сам лош правник, можда сам све, али су убијени људи. Ово је тежак случај и јуче су двојица

окривљених говорили о том трактору, то је за мене узбудљиво да је један тракториста узео, потрпао људе у ону приколицу, скренуо и одвео их на стратиште, директно их одвео на стратиште. Не знамо ко је.

Председник већа: Молим вас колега. Сигуран сам да само апсолутно сви свесни тога о каквом кривично-правном догађају расправљамо и сугуран сам да сви имају одговарајући однос према томе. Изволите са питањима.

Наташа Кандић, пуномоћник оштећених: Окривљени је рекао да је он имао једну од командних функција. Да ли је његова позиција била да је он био командир првог ударног вода, другог вода, или трећег вода? Која је његова позиција била?

Опт. Милојевић: Одмах ћу вам објаснити.

Председник већа: Питали смо га и објаснио је своју командну функцију.

Наташа Кандић: Само да каже да ли је био командир тог првог вода, другог, или трећег?

Председник већа: Чули смо, али, хајдете поновите.

Опт. Милојевић: На нивоу нашег одреда ми смо формирали јуришни одред који где сам ја био командир јуришног одреда, који се могао цепати, или постављати на пет, шест, седам, три, два, један?

Председник већа: Или педесет људи?

Опт. Милојевић: Да.

Наташа Кандић: Да ли је Љубоја Марко такође био неки командир?

Опт. Милојевић: По потреби је био командир вода. Јер, гледајте, ми када смо формирали групе, тј. јуришне одреде, ми смо формирали и најбољи борци који су били су преузимали функцију и одговорност за ту групу која се сатојала да ли 10, 15, 20 и 50, преузимали су функцију и био је командир вода. Не само Љубоја Маре, ја могу да набројим једно 15 момака који су били командири водова.

Наташа Кандић: Да ли је Предраг Драговић имао неку функцију, или је био возач Ланчужанину?

Опт. Милојевић: Предраг Драговић је исто по потреби био командир вода и био је у рангу са мном. Мене је мењао када ја нисам био ту, или када сам ишао кући да обиђем фамилију, или тако нешто. Фактички, нас је било 6, 7, 10, можда и 15 који смо, то су били пробрани момци, који су у сваком тренутку могли да замене један другог, јер ми се десило у једној ситуацији, то је било 17-тог, или 16-тог, извините само 13-тог Милово Брдо, 14-тог дрвена пијаца, да сам 15-тог остао без и једног командира вода зато што су сви били рањени, изрешетани, неки лакше, неки боље, у односу на момке који су вредели, били добри момци, били часни момци.

Наташа Кандић: Да ли је Горан Ваљаревић био неки командир?

Опт. Милојевић: Горан Ваљаревић је био један од најбољих момака, покојни, Бог да му душу прости, нека му је лака црна земља, умро је. Горан Ваљаревић је умро.

Председник већа: Звани Цо?

Опт.Милојевић: Мали Џо. Да. Умро је. Имао је по потреби исто функцију. Био је један од најбољих бораца. Један храбар момак. Један частан момак. Један момак који је ишао да се бори, баш искрено.

Наташа Кандић: Да ли је Љубишић Мирко имао неку функцију?

Опт.Милојевић: Љубишић Мирко није имао код мене функцију. Љубишић Мирко је заједно са Иком, тј. Атанасијевићем се појавио код мене 14-тог када сам радио дрвену пијацу и био је једно пола акције.

Наташа Кандић: Да ли када крећу, када их Ланчужанин позива да иду на Овчару, да ли може тачно да се сети, да ли са њима креће Горан Ваљајевић, или Љубишић Мирко?

Председник већа: Чули смо данас објашњење.

Опт.Милојевић: Гледајте, ја сам то објаснио. Горан Ваљаревић је био рањен 17-тог.

Председник већа: Господине Милојевићу, чули смо то објашњење, не морате поново да нам објашњавате.

Наташа Кандић: Да ли је на Овчари, када су стигли тамо, да ли је видео Љубишић Мирка када су стигли тог тренутка. Не када су одлазили, него када су стигли?

Опт.Милојевић: Нисам вас разумео госпођо.

Председник већа: Пуномоћнице, па он је рекао да је дошао са њима.

Опт.Милојевић: Господине судија, нисте ме разумели. Ја сам рекао да смо нас четворица дошли, а да је Љубишић био тамо.

Председник већа: А да је Љубишић био тамо? Извињавам се.

Опт.Милојевић: Могуће је да је још неко био. То је 13 година, али, за нас четворицу да смо дошли тамо, то је сто посто. А Љубишић је већ био тамо. Зато ме је доста и бунила цела прича да ли је Горан, да ли је Љубишић, ипак је то 13 година, па човек не може да се сети свега.

Председник већа: У истрази сте рекли – «у сваком случају нас петорица је кренуло колима, 99% мислим да нас је било петорица», па је проблем био сад, је ли мали Џо, или Мирко Љубишић? А данас кажете да сте дошли четворица.

Опт.Милојевић: Ја сам лепо рекао мислим. Ја сам и сад рекао – можда је било и пет. Ја знам да смо се пет вратили назад и нормално сам размљишао у том тренутку, нормално је да размишљам да смо и отишли, ја се не могу сетити сваког детаља тамо.

Председник већа: Дакле, питање је било?

Наташа Кандић: Да ли је видео, када су стигли, Љубишић Мирка?

Опт.Милојевић: Ја сам одговорио да је Љубишић Мирко био на Овчари и да сам га видео на Овчари, да је сео са нама у ауто када смо кренули и да се вратио назад.

Наташа Кандић: Да ли је видео да је Љубишић Мирко извео некога из хангара, неког кога је хтео да пребаци у Велепромет?

Опт.Милојевић: Ја сам рекао да то нисам видео. Не могу да се сетим. Могуће је. Ја нисам уопште запажао ко је кога извео. Намерно сам нагласио то да сам био удаљен 15 метара, да нисам видео те ствари. Био је Мирко тамо. Ја сам на почетку дуго мислио да је Горан био, јер је то друштво које је стално ратовало, било заједно и ми се нисмо одвајали.

Наташа Кандић: Да ли је још некога сем Љубишић Мирка из јединице видео, било из ког вода, из Лево Суподерице на Овчари?

Опт.Милојевић: Гледајте, ја да будем искрен, ја нисам видео некога, али читајући изјаву Љубишић Мирка који тврди да је био Андраш Палигрош, да је био Алекса Дамир, ја верујем да су били момци, али ја их нисам видео.

Председник већа: Да ли сте видели Катића тамо?

Опт.Милојевић: Катића нисам видео. Катић није био. Какав Катић.

Председник већа: Од људи из ваше јединице, ко је по вама био, дакле да сте га ви видели?

Опт.Милојевић: Ја што сам видео, видео сам ми који смо били тамо. Тамо сам нашао Љубишић Мирка који је био тамо. Ја не сећам се да сам видео Андраша Палигроша, не сећам се и овога Алексу Дамира.

Наташа Кандић: Када је кренуо трактор са приколицом, да ли је било још неког аутомобила, осим аутомобила у коме су били њих петорица?

Опт.Милојевић: Гледајте, неких аутомобила, било је највероватније, али ја то нисам запажао у том тренутку. Гледајте, иза трактора нико није ишао, то гарантујем. То је милијарду посто. Иза трактора смо ми. Значи, нико није иза нас, ни испред нас није био од аутомобила.

Председник већа: А испред трактора?

Опт.Милојевић: Нисам видео.

Наташа Кандић: Да ли је можда видео да ли је био неко на крову трактора?

Опт.Милојевић: Не. Нисам. Таман посла. Какав кров.

Наташа Кандић: Да ли је, када су се вратили у штаб, где се штаб најпре налазио Ланчужанина, да ли у Петровој Гори, на ком месту, где се налазио штаб?

Опт.Милојевић: Ми смо се вратили у штаб. Штаб се налазио у Новој улици, у кући Васе Робије. Само сам још један податак заборавио, што је доста важно да кажем овде. Када смо окренули ауто, значи, када смо се окренули, поред мене је прошао човек, то сада тврдим, не могу да кажем 90, али 60 посто да је прошао човек црн, крупан, који ме страховито асоцира и мислим да је дошао из тог правца, значи преко њива од нас, да је то био Дукић, звани Гица, али ако грешим нека ме Бог казни. Значи, био је мрак, али, с обзиром колико сам га знао и колико сам га виђао, једино је он могао да прође из тог правца и чини ми се да је он био. Ако сам погрешно нека ми Бог опрости.

Председник већа: Из ког је то правца?

Опт.Милојевић: Из правца одакле је трактор отишао.

Председник већа: Где је трактор отишао?

Опт.Милојевић: Да. То сам заборавио да кажем. Ја се извињавам што некад у етапама тако, али, док се не сетим.

Председник већа: Са Овчаре сте се вратили у Вуковар и ако сам ја добро разумео одмах сте отишли на ту вечеру код те Радојке?

Опт.Милојевић: Да. Код тетка Радојке, да.

Председник већа: Нисте отишли у штаб?

Опт.Милојевић: Ми смо отишли до штаба, рекли смо Радићу и из штаба смо отишли.

Наташа Кандић: Када су стигли у штаб, да ли је Ланчужанин сазвао командире водова и наредио да се преброји људство?

Опт.Милојевић: Ја ћу вама да кажем нешто. У то време нас је било 40. Значи, био је ојачан вод, значи око 40, 50 људи. Доста наших људи се налазило, било је старешина које су биле задужене за то време, које су мене мењале на Холивуду и један део јединица нам је остао у Цветном насељу ради технике. Значи, није било потребе, људи су били тамо. Ми смо дошли до штаба и отишли смо после код тетка Радојке, с тим што смо позвали капетана Радића.

Наташа Кандић: Да ли то значи да ни он свој вод није пребројавао?

Опт.Милојевић: Није било потребе. Зашто бих пребројавао вод?

Наташа Кандић: Јесте ли видели све своје из вода да су били ту? Да ли је видео да су сви из вода ту?

Опт.Милојевић: Наши људи су били дисциплиновани и били су тамо. Међутим, желим још нешто да укажем...

Председник већа: Где су били?

Опт.Милојевић: Наши људи су били у Цветном насељу и ово. Међутим, хоћу нешто друго да објасним.

Председник већа: Откуд знате где су били ако их нисте видели и пребројавали?

Опт.Милојевић: Гледајте, код нас је било дисциплина и зна се тачно ко је шта радио. Од тих 40, остало је најбољих момака. Међутим, хоћу нешто да кажем, тај Алекса Дамир и многи момци, када је пао Вуковар, они су прелазили код својих команданата из Вуковара. На пример, ја сам у једном тренутку имао двадесет вуковарчана у мојој јединици, а завршио сам са једним. Значи, они су прелазили. Једноставно су прелазили. Кажу, не припадамо више овде, сад припадамо вуковарчанима. Како је Вуковар падао тако је вуковарчана све више долазило. Рекао сам да је било 46 у борби, а дали су ми податак, када сам ишао да подигнем плате за те војнике, било је 126 куварица.

Наташа Кандић: Да ли се за том вечером помињало стрељање или се само говорило да се нешто неодређено лоше догодило?

Опт.Милојевић: Ја мислим да сам то објаснио, да сам капетану Радићу рекао «нешто се чудно дешава тамо», а стрељање нисам могао, јер нисам ни видео, нисмо ни знали.

Наташа Кандић: Да ли је неко други на вечери?

Опт.Милојевић: Колико је прошло већ 13 година, ја мислим да није. Ја знам само да је капетан Радић рекао да је то немогуће, да се нешто деси.

Наташа Кандић: На основу чега је капетан Радић рекао да је немогуће да се нешто деси?

Председник већа: Немојте молим вас пуномоћнице.

Опт.Милојевић: На основу тога што сам рекао да се нешто чудно дешава.

Наташа Кандић: Да ли је после хапшења прве групе оптужених виђао Ланчужанина, Драговића, Катића?

Опт.Милојевић: Одмах ћу вам одговорити. Ја сам мислио да изнесем то у другом делу, пошто ја имам још сигурно сат и по да причам у току моје изјаве која је везана за овај мој случај. Ја сам мислио да то испричам у току изјаве, а могу лично да вам одговорим, није никакав проблем. Гледајте, ја сам се виђао са Ланчужанином повремено, одржавао сам контакте телефоном. Зашто не бих одржавао? Не видим ни један разлог зашто не бих. Са Катићем нисам одржавао контакте. Можда оне прве године, две после ослобођења да смо имали неке контакте, али у задњих пет година, шест, са Катићем никада нисам одржавао контакте. Значи, са Каменим јесам, са Љубојом сам се повремено чуо, можда смо после рата, када се завршио рат мало смо се чешће посећивали у том периоду, али оно касније већ и нисмо. Када је почела прича о Вуковару, када су почели фељтони, онда смо се понекад чули телефоном, али ништа конкретно. Е, сада, када смо се виђали, када смо се посећивали, то сам желео да објасним у даљем мом излагању које планирам тек да кажем.

Председник већа: Изволите, реците сада. Управо је то питање било. Након притварања оне прве групе Вујовић, Вујановић и тако даље.

Наташа Кандић: Могу ли да прецизирам питање. Ако је било састанака са Катићем, Ваљаревићем, са Ланчужанином, са Драговићем, да нам каже када је то било и колико је било таквих састанака? Да ли је било у Руми, да ли је било у Земуну и о чему су разговарали?

Опт.Милојевић: Објаснићу. Пошто имам јако много да причам и поводом тога, али објаснићу сада. Са Драговић Предрагом никада се нисам састајао, јер је у то време био у затвору. Значи, нисам се могао састајати. Са Љубоја Маретом сам био једанпут и то када је, на инсистирање заштићеног сведока господина, да одемо да видимо шта је. Значи, са њим сам био. Са Каменим сам био два пута и то оба пута је био заштићени сведок, зато што Камени је био под истрагом Хашког трибунала и први пут није дао изјаву, а овај је желео да чује шта је дао, какву је дао изјаву, да ли га прозива, или га не прозива, јер заштићени сведок је мој Румљанин, нормално, човек из Руме који је радио у полицији у Сремској Митровици. Са Катићем се никада нисам видео. Са Ваљаревићем сам се видео пар пута, али видео сам се пар пута пошто је он био електричар, па је долазио у касарну румску, поправљао је графое и неке инсталације, био је електричар, па је навраћао код

мене, али је навраћао код мене и то је било чак и пре сабље, чак и пре свих ових случајева. Долазио је код мене.

Председник већа: Е, сад конкретно. Шта сте желели да питате? Ево, састајали су се.

Наташа Кандић: Да ли је то био састанак у Руми или у Земуну? Да ли је некада присуствовао неки адвокат томе? Да ли је присуствовао некада Ланчужанинов адвокат неком од тих састанака?

Опт.Милојевић: Никада у Земуну није био ниједан састанак. Никада ниједан адвокат није присуствовао. Ја мислим да сам ја рекао дословце када сам био, колико сам пута био и са ким сам био. Значи, никада ниједан адвокат, никада званичне неке састанке нисмо имали, а што смо се некад сретали, ја сматрам да ћу се увек сретати ако Бог да, јер ћу доказати своју кривицу, то не сумњам ниједног тренутка, да ћу сретати и увек ћу седети са људима, јер не осећам се прљавим, осећам се чистим, осећам да сам невин и крај приче по том питању. И увек ћу да одем код свакога, а не као што господин заштићени сведок ме моли да одемо код Боре. «Што не смеш да идеш код Боре»? «Нисам добар, бојим се да ме милиција прати». Ја се не бојим да ме милиција прати зато што сам чист.

Наташа Кандић: Да ли је следећег дана, после вечере, значи, сутрадан, да ли је неко из њихових водова, јединица почео отворено да прича о томе шта се догодило, да је извршено стрељање на Овчари? И да одговори када је први пут чуо за стрељање, пошто, како се завршава тај први дан он каже да само зна да се нешто лоше могло догодити.

Опт.Милојевић: Ја мислим да сам одговорио ако сте пратили. Ако треба поновићу опет.

Председник већа: Тако је. Одговорио је на то питање.

Наташа Кандић: Питам, од кога је конкретно први пут чуо о стрељању?

Председник већа: Рекао је то.

Наташа Кандић: Није рекао. Из јединице, од кога?

Опт.Милојевић: Немојте ме наводити – из јединице. О стрељању је дуго било причано. Ја сам рекао да се нешто десило, а капетан Радић је следећи дан, то сам изјавио лично, да је полудео и да је рекао «чувам га цео рат, а сад ми се окрвави». Ја мислим да вам је то довољно.

Наташа Кандић: Прво, ја сам га питала из његове јединице, из Леве Суподерице?

Опт.Милојевић: Које Суподерице?

Председник већа: Питање је, да ли сте од припадника ваше јединице чули за тај догађај на Овчари?

Опт.Милојевић: Не. Нико није. Пазите, ми смо између себе причали да се нешто десило – да, али је прошао само један дан, значи само један дан после тога када сам ја лично са капетаном Радићем разговарао на тему, када је човек дошао бесан, када је полудео, када му је пукао филм, један частан човек, ради једног идиота дошао је до чега је дошао и лично је то мени казао.

Председник већа: Разумели смо вас, немојте понављати.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Само да вас питам, рекли сте у претходном поступку, код истражног судије да је постојала нека нетрпељивост између ваше јединице и Територијалне одбране у вези са Станком и нешто слично, па сте онда објаснили шта се то дешавало? Шта је то било?

Опт. Милојевић: Ви сте то назвали Територијалном одбраном. Ја то не бих тако назвао.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Ја читам ваш исказ.

Опт. Милојевић: Можда сам се ја тако изразио, можда је у мом схватању да сви који су оданде су територијалци, па сам их тако назвао. Међутим, хоћу да кажем, мислим да сам и тај део објаснио – да је нетрпељивост увек била. На пример, шта се десило? Једанпут смо у насељу Бошко Буха када смо радили, слабо су ми дали, јединица Станкова дала ми је слабе координате, па ја пуцајући из зоље тада, а овако сам чуо испред себе, опалио сам зољом и умало нисам убио наше људе. Тако се исто десило да са стране Мирољуба Вујовића једанпут на Саве Ковачевића, они нису подржали акцију, или су закаснили, не знам шта, како се то десило, да нам је остало цело крило, како да кажем – необезбеђено, а ми смо радили шпиц и да смо изгубили, шест, седам мртвих је било и шест, седам рањених, и онда то долази како то долази међу људима – ти си крив, ја сам крив, што си ишао, ниси ишао. Е, то је та нека нетрпељивост која је владала. Или, исто је кроз причу, ми смо урадили ово, ови су урадили оно. То је нормална војничка прича која је свугде – што нисте ово, што нисте оно. Ако сам успео да вам објасним.

Члан већа-судија Божиловић-Петровић: Ви сте рекли да је неко и вадио пиштољ на вас, нешто после особођења, чак и прислањао на главу. Шта је то било? Како је дошло до тог сукоба?

Опт. Милојевић: Па, гледајте, то је била прва годишњица ослобођења Вуковара. Мислим, не бих желео о томе да причам да се не би злоупотребило то. Добро. Испричаћу вам, мада ми није драго што причам то. Дошло је до неког сукоба између Драговића и мене и Станка и још неких момака и дошло је до неке вербалне свађе, малтене до туче и било је ту лупање кола. Станко је извадио пиштољ, ту је скочио капетан Радић и завршило се све оно како је требало да се заврши. Остали су трагови, успомене, ја га нећу волети, али то не треба да мешам у овај случај који је овде.

Председник већа: Даље, питања.

Адв. Никола Баровић: Ја бих вас питао који је ваш разлог био да уђете у хангар?

Опт. Милојевић: Господине Баровићу, да сте слушали, ја нисам улазио у хангар. Нисам улазио у хангар.

Адв.Баровић: У једном тренутку сте рекли да је у хангару било више, па можда и стотине људи, зато вас питам?

Опт.Милојевић: Ја сам то видео кроз врата. Мислим да сам то објаснио.

Адв. Никола Баровић: Да ли је било неке контроле када сте били само до врата, на вратима хангара?

Опт.Милојевић: Мислим да сам и то објаснио – да је била војска тамо, да је стајао војник, да је био потпуковник, да је било још официра, да је био један сто, само мени се чини да је сто био мало дубље.

Председник већа: Добро то, али, да ли је неко забрањивао улаз вама?

Адв. Никола Баровић: Да ли је могао да уђе ко хоће по вашем виђењу?

Опт.Милојевић: Ја мислим да је могао да уђе.

Адв. Никола Баровић: Ви сте добили објашњење да су тамо заробљеници од неког, или сте то схватили?

Опт.Милојевић: Прво, нисам добио објашњење, већ када сам дошао тамо, ја нисам знао где сам кренуо, мислим да сам то објаснио. Нисам ни знао да су заробљеници на Овчари, јер никада у животу нисам био на Овчари, а први пут у животу сам био у Вуковару.

Адв. Никола Баровић: Није питање колико сте пута били на Овчари, и да ли сте први пут били, него како сте сазнали да су унутра заробљеници?

Опт.Милојевић: Како сам сазнао? Па, видео сам војску, видео сам хиљаду људи, видео сам, када сам провирио видео сам да су заробљеници, то се причало када смо дошли тамо.

Адв. Никола Баровић: То је значи из приче, није вас нико обавестио?

Опт.Милојевић: Нико ме није обавестио.

Адв.Баровић: Ви сте били у командној функцији у току сукоба код Вуковара?

Опт.Милојевић: Нисам, добро, назваћемо тако, у реду.

Адв.Баровић: Неку од командних функција, нисте били обичан борац. Када се догађало да неког заробите, какав је поступак био у току вашег присуства?

Председник већа: Да ли се дешавало да ваша јединица зароби?

Опт.Милојевић: Гледајте, био је поступак прослеђивања, што значи да, од наше линије, борбене линије било је негде можда 50 метара, 100 метара зависи од ситуације на терену – се налазило војничко возило, тј., или амбулантно возило, или неко од возила који су ради рањених, ради мртвих, које смо морали да извучемо одмах и ту се налазила војска која је прихватала све цивиле. Значи, прихватала је цивиле, прихватала је заробљенике. Јер, тамо је највише било, ако бих могао да кажем, како се водила борба укратко, па би можда господину Баровићу појаснио ситуацију. Тамо су људи водили борбу у цивилном оделу, ти који су били – и баци пушку, он је цивил, а дотле пуца. Значи, баци пушку – он је цивил. Тако, када их ми опколимо и када их затворимо, кад дође до предаје, ви добијете чистог цивила кога проследите, а то је обично у маси било 10, 15, 20. Има једна фотографија господине Баровићу, коју ћете наћи гарантовано у новинама, која је изашла између

14-тог и 19-тог, недеља је била, где сам ја лично предавао заробљеника једног кога сам ухватио, где је чак и превијан био. То се налази фотографија у новинама где је превијен и где су га прихватили официри Војске Југославије.

Адв. Никола Баровић: Да питам врло конкретно. Ко ме сте то предавали? Кад кажете војсци, шта под тим подразумевате? Ко је тај коме предајете заробљеника?

Опт. Милојевић: То је лице које је задужено за прихват наших рањених, наших мртвих и заробљеника.

Адв. Никола Баровић: А ко је то лице?

Опт. Милојевић: Гледајте, они су се мењали, нису сваки дан била иста лица.

Адв. Никола Баровић: Не питам вас индивидуално, не питам за име и презиме. Ја питам, ко је то? Је ли то ЈНА, је ли то неки корпус, да ли је то војна полиција, ко су ти људи?

Опт. Милојевић: Гледајте, ја ћу опет нешто да објасним. Доласком ЈНА, гардијска бригада, престала је свака самовоља, сви су били под командом Југословенске Народне Армије, тако да и онај ко је територијалац је имао команду гардијског официра. Значи, сви су били под командом Југословенске Народне Армије.

Адв. Никола Баровић: Ко ме предајете заробљенике?

Опт. Милојевић: Е, сад, да ли је он активан, или није активан, ја не знам, пошто сам ја 50 метара, 100 метара испред. То су људи који прослеђују.

Адв. Никола Баровић: Којој институцији, да тако кажем, предајете заробљеника? Је ли то војна полиција, је ли то војно правосуђе, је ли то екипа војног тужилаштва, је ли то санитет војни? Ко ме предајете? Ко су људи задужени за примање заробљеника? Јесу ли то војни стражари неки?

Опт. Милојевић: Објаснићу вам ја. Мени је најтежи био проблем да имам лекара тамо. И много ми је људи умрло зато што нисам имао лекара. Људи који су добијали метак, моји људи, причам о мојим људима, добијали су метак, на пример овде (показује), нико од нас није знао да га расече, гушио се у крви. Ми смо имали те проблеме страховито, а нисмо имали тамо сигурно судија и тако. Били су људи који су на нивоу мобилизацијском били под командом гардијске бригаде тада, који су били одређени да дођу, да прихвате и да однесу. Е, сада, да ли сам ја имао судију тамо, ја то не знам.

Адв. Никола Баровић: Ја Вас питам ко је тај коме предајете заробљенике? Је ли то неко кога постави редовна војска?

Председник већа: Колега Баровићу, мислим да је рекао.

Опт. Милојевић: Представницима Југословенске Народне Армије. То је мој одговор.

Адв. Никола Баровић: И они одводе лице?

Опт. Милојевић: Нормално да одведу.

Адв. Никола Баровић: Конкретно, у вашој ситуацији док није дошла гардијска јединица, док је било самовоље, како је изгледало у периоду самовоље, а како после?

Председник већа: Колега Баровићу, нећемо се толико далеко враћати уназад. Вратимо се на догађај. Гардијска бригада је дошла по свему судећи почетком октобра. Желите да га питамо за неко време, нека дешавања у периоду пре тога. Ја не видим потребе да питамо оптуженог.

Адв. Никола Баровић: Мене занима метод по коме се одређује коме се заробљеник предаје. Није јасно да ли овде оптужени зна ту методологију. Да ли то може бити елеменат зашто је дошло до оптужнице против њега. Кома се предају заробљеници и ко је надлежан за заробљенике од тренутка њиховог заробљавања?

Председник већа: Питали смо га шта се дешава када његова јединица буде у ситуацији да има заробљенике.

Адв. Никола Баровић: Кома их предају? Је ли то неко из јединице?

Председник већа: У позадини су припадници, каже ЈНА, гардијске бригаде који су задужени за те ствари.

Опт. Милојевић: Предајем их ЈНА и људима које је гардијска бригада овластила, да ли са чином, или било чим, да прихвате заробљенике и да их спроведу до датог места и одредишта.

Председник већа: Милојевићу, чули смо то. Кажите ви колега браниоче.

Адв. Ђорђе Дозет: Ја вас молим да ли имамо неку нову оптужницу, или расправљамо о оптужници коју имамо испред себе? Молим вас.

Адв. Никола Баровић: Да ли је пред хангаром на Овчари видео људе по којима је могао да закључи да су баш ти људи који су задужени за ратне заробљенике, или је ту било и других људи који управљају заробљеницима, а не ти?

Опт. Милојевић: Мислим да сам одговорио на то питање господине Баровићу. Тамо се налазила Југословенска Народна Армија и војна полиција, сигурно их ови нису могли дужити, а не видео сврху њиховог постојања тамо и они су били задужени највероватније, сад, ако грешим – грешим, али нема ко други. По мојим сазнањима они су били задужени за заробљенике.

Адв. Никола Баровић: Значи, цивили нису по вама управљали заробљеницима на Овчари?

Опт. Милојевић: Мени се чини да сам одговорио господине.

Адв. Никола Баровић: Није јасно шта је ваше виђење било? Је ли то управља неко ко мислите да је војска или неко ко није војска?

Опт. Милојевић: Гледајте, навео сам да је Југословенска Народна Армија била у хангару и око хангара и да су они држали тамо ред, обезбеђивали то. Што значи да је била под њима.

Адв. Никола Баровић: А транспорт? После тога, кад изађу из хангара, ко обезбеђује?

Председник већа: Немојте пуномоћниче.

Адв. Никола Баровић: Конкретно – да ли је видео ко обезбеђује транспорт?

Опт. Милојевић: Нисам видео господине.

Председник већа: Објаснио је. Питали смо га и објаснио је.

Адв. Никола Баровић: Немам више питања.

Адв. Ђорђе Калањ: Само сам хтео питање чисто техничке природе, нећу дуго времена одузети. У истрази сте изјавили да је ваш ауто којим сте дошли био паркиран иза приколице, која приколица је била паркирана значи до улаза. Сада кажете да сте ви дошли са супротне стране аутом и да нисте могли да видите утовар тих људи у приколицу. Само појасните то. Где је био ауто, иза приколице, или испред трактора?

Опт. Милојевић: Одмах ћу вам појаснити. Ја сам чак правио скицу у СУП-у Београд где је био мој ауто у односу на приколицу и у односу на хангар. Тако, ако узмемо да је хангар испред, да су врата овако, да је приколица дотерана према вратима, мој ауто се налазио овако (показује). Јесте ли задовољни?

Председник већа: Онда, како сте у ситуацији да је аутомобил иза приколице?

Опт. Милојевић: Како мислите да је аутомобил иза приколице? Гледајте, аутомобил стоји, приколица се окреће и креће у свом правцу, а наш ауто је стајао у путу, овако је био паркиран, али укосо. Овако (показује). С тим што су светла и фарови да гледамо према путу где је кренула приколица.

Председник већа: Ја сад читам оно што сте рекли у истрази: «Ја сам ушао у ауто са Каменим и он је био заустављен иза оне приколице, односно трактора који је управо кренуо и пошто се ауто није могао окренути одмах ту поред, једно време смо ишли за том тракторском приколицом» и то је ово што уствари колега примећује.

Опт. Милојевић: Одмах ћу да објасним тај случај. Ми смо ушли, од приколице нисмо могли да се окренемо. Приколица је наставила, у том тренутку смо чекали, да уђу у ауто Љубоја Маре и Драговић Предраг. Зато је приколица и отишла испред нас, што сам отишао 5, 10, 15, 20 метара, не знам ни ја, 50, или 100, сад не могу да се сетим. Гледајте, постоји скица у мојој изјави СУП-а коју сам дао у Београду како је било. Чак сами својом руком нацртао тако да мора постојати та скица у овом доказном предмету. Надам се да постоји, па ћете видети.

Председник већа: Немамо је ми.

Опт. Милојевић: Могу да нацртам, није никакав проблем.

Адв. Ђорђе Калањ: Да укратко објасни, пред овим судом и пред овде присутнима, коме је он све помогао од стране припадника хрватске националности, цивила, хрватске војске, заробљених, деце, укратко нека објасни случајеве, наведе имена тих лица којима је као војник, док је ратовао помагао, у Вуковару.

Опт.Милојевић: Па, могу да наведем и навешћу та имена и презимена. То су људи из Хрватске претежно. Госпођи Љубици Дражиловић која је изгубила сина тамо, она је имала кћерку која је имала тада 17 година, неки Романија који је био из састава неких добровољачких јединица покушао је да је силује. Она ме је позвала. Ми смо тог Романију, да будем мало груб чак истукли и отерали. Помогли смо јој да јој се кћерка извуче преко Товарника до Земуна и цело време рата смо обезбеђивали ту кућу, која је хрватица. Чак ми је поклонила сат од њеног покојног сина који и дан данас имам кући у знак захвалности за то. Помогао сам госпођи Луцији, презиме не могу да се сетим, али мислим да ћу доћи до презимена. То је жена коју су неки добровољци, било добровољци, било мештани, сад да се погрешно не изразим, покушали да иселе, пошто је Хрватица, ја нисам дозвољавао, чак сам и преспавао пар ноћи да не би имала проблема. Та жена исто живи у Вуковару. Помогао сам приликом освајања Бошка Буха насеља, имали смо јаке борбе ту, то је било пред Милово брдо где су биле завршне борбе и завршне операције. Имали смо много становништва како бих рекао, хрватског становништва које се налазило у подручју том, па смо пустили, уствари не знам по чијем наређењу, тукла нас је снајперска линија нас је стално тукла са те стране преко улице мислећи да, пустили смо прво једно дете, мислили смо да неће гађати децу, да ће гађати војнике. Међутим, они су гађали дете и то дете је пало на сред улице. Њега сам извукао са те линије коју је лично господин Петерник обележио има чак комплетан снимак што се тога тиче. Онда сам, међу неким добровољцима сам нашао, то сам увек постављао питање - одакле, један заробљеник што је доста мучна ситуација што ћу исто да изнесем – заробљеник међу неким пијаним добровољцима које смо ми отерали касније, дечко је певао четничке песме. Када сам га погледао ко је, шта је, питао ко вам је тај, ушао сам унутра, са мном је био тад и Љубоја Маре, а уствари Маре ми је рекао – нешто се чудно дешава у тој кући, и онда сам ја дошао и видео сам дечка који пева четничке песме. Било је доста сукоба са тим добровољцима да га извучем. Извукао сам га, тај дечко је био го до појаса, дао сам му плави мантил, одвео сам га и предао сам га господину Тешићу, команданту батаљона. Предао сам га у Светозара Марковића улицу. Ти су момци под хитно отерани, чак и препирку са господином Тешићем, што надам се када дође овде да ћемо објаснити зашто, како и тако. Има још многих неких ситуација, али то не бих желео, доћи ће то све на ред.

Адв.Саво Штрбац, бранилац опт.Милојевића: Само бих се кратко осврнуо на овде изнету примедбу господина Тодоровића, адвоката.

Председник већа: Колега, нема потребе. Немојте, молим вас, нема потребе за тим. Нисмо никога разумели у овој судници, да се и ако се насмејао да се смеје жртвама, да се смеје свему овоме што судимо. Мислим да нема потребе објашњавати. Ограничите се на питања.

Адв.Саво Штрбац: Нико од нас не брани злочин, него бранимо људе. Питање: Оптужени је говорио да је био полиграфу, на детектору лажи, нешто сте га

прекинули у тој причи, а ја бих молио да одговори да ли је и колико пута би на детектору лажи?

Опт. Милојевић: Ја сам био два пута. Уствари, то је у једном дану било када су ми рекли да дођем у три сата у Савезни суп, ја сам дошао у три сата у Савезни СУП, пребацили су ме, не знам, БМВ-ом њих четири инспектора, међу њима је био господин Милошевић и господин Васовић, да ли је то седиште УБПОК-а, мени се чини да јесте. Било је два пута и господин који је радио са мном тај полиграфски тест, тако око три сата смо провели заједно причајући на ту тему и на полиграфу, прво ме је једанпут ставио, па је рекао – пробаћемо још једном да видимо, да проверимо. Ставио ме је и други пут и рекао – «момак, ти си...», тим речима, то постоји записано и у СУП, то мора да постоји – «момак, ти си чист, ниси убица». У опису питања која сам ја имао, то могу да причам, али изгледа да овде то никога не занима.

Адв. Саво Штрбац: Зашто не? Је ли то било везано за исте ове догађаје?

Председник већа: То је полиграф колега. Шта је питан приликом евентуалног испитивања полиграфом.

Адв. Саво Штрбац: Ти извештаји са полиграфа могу се прибавити.

Председник већа: Али их нећемо изводити као доказ овде.

Адв. Саво Штрбац: Може бити један у склопу других доказа, то ћемо ми тражити сигурно, а ви ћете одбити или прихватити. А, да ли су вас тада у полицији, да ли су вас инспектори мерили, висину вашу?

Опт. Милојевић: Да. Рекли су ми пар пута да устанем. Два пута најмање. Питали су ме колико сам висок, па су ми постављали питања, па «да ли има још неки Кинез». Ја се нисам сетио у том тренутку јер сам био збуњен, рекли су ми да је било седам Кинеза које су они открили.

Адв. Саво Штрбац: Да ли сте чули да се против вас или неког из ваше јединице води кривични поступак пред хрватским органима гоњења?

Опт. Милојевић: Ја то нисам чуо. Из наше јединице нисам чуо да се против никога води поступак у Хрватској.

Адв. Саво Штрбац: Сада ћу вам прочитати десетак имена, ако некога знате и ако вам нешто значи, ви реагујте, или на крају када прочитам да скратим ово време: Вулетић Ивица?

Опт. Милојевић: Не.

Адв. Саво Штрбац: Сегединчев Срђан, звани Срле?

Опт. Милојевић: Не.

Адв. Саво Штрбац: Будимир Зоран, звани Буда?

Опт. Милојевић: Не.

Адв. Саво Штрбац: Ребић Небојша?

Опт. Милојевић: Не.

Адв. Саво Штрбац: Пешић Јован?

Опт. Милојевић: Не.

Адв.Саво Штрбац: Костић Борислав, звани Лабрадор?

Опт.Милојевић: Не.

Адв.Саво Штрбац: Главоњић Живко?

Опт.Милојевић: Не.

Адв.Саво Штрбац: Михајловић Никола?

Опт.Милојевић: Не.

Адв.Саво Штрбац: Дамјановић Звонко?

Опт.Милојевић: Не.

Адв.Саво Штрбац: Ковачевић Бранко?

Опт.Милојевић: Не.

Председник већа: Браниоче, која је сврха овог питања?

Адв.Саво Штрбац: Зато што су ови људи осуђени да су починили злочине у Вуковару. Један од њих лежи једанаесту годину у Лепоглави, то сам већ објаснио.

Председник већа: Добро, ја само питам која је сврха тог питања, јер га ја не схватам. У реду је.

Адв. Драгољуб Тодоровић: Не могу се ова питања постављати. Ако колега има било какве доказе који се зна шта су, значи, правоснажне пресуде у Хрватској, нека то пружи као доказ и нема потребе да испитује било ког.

Председник већа: Заиста би било једноставније, слажем се.

Адв. Ђорђе Дозет: Да би смо предупредили ово што се сада дешава око тога да анализирамо сваку реченицу, да ли је рекао овако, да ли имамо зарез, или нема – ми смо у току истраге, дакле, ово је сада предпитање, а имам ја и питање за овог окривљеног, тражили да се свака истражна радња снимим, јер је то по ЗКП-у у оваквим поступцима. Када је саслушаван сведок-сарадник инситуирали смо на томе, иако је саслушаван у овој згради, одбијен нам је тај предлог уз некакво прозаично образложење да некога у режији нема, па као, не можемо снимати. Дакле, имаћемо константно проблема са тим, па зато молим да се не инсистира сада на некаквим појединостима који су – да ли си рекао. Онда дакле, кад предочавамо, предочавамо што пише, а не да говоримо шта је човек рекао. Човек је сада рекао оно што је рекао у истрази. Моја питања су следећа: Од кад познаје Штуку? Али молим вас, да будемо што краћи у одговорима. Питања ће бити углавном таква да се одговори са «да», или «не».

Опт.Милојевић: Гледајте, Штуку познајем од 1991. године у Вуковару.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли је некад био у било каквој борбеној акцији са Штуком?

Опт.Милојевић: Ја нисам никада био.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли је Штуку видео на Овчари?

Опт.Милојевић: Ја Штуку нисам никада видео на Овчари.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли је са Штуком ишао након рата код Љубоја Марка?

Опт.Милојевић: Јесам.

Адв. Ђорђе Дозет: Из којег разлога?

Опт.Милојевић: Зато што је инсистирао да види какву је Маре изјаву давао, зато што је имао фобију прогањања да га неко намешта, да га неко цинкари, па није само ишао Љубоја Маре, ишао је код многих које ћу ја навести.

Адв. Ђорђе Дозет: Ја питам за Љубоја Маре?

Опт.Милојевић: Јесте.

Адв. Ђорђе Дозет: Како вас је Љубоја Марко дочекао?

Опт.Милојевић: Маре је рекао «шта ћете попити». Кад је почела тема «шта си дао изјаву», на коју је инсистирао Петковић у највећем случају, Маре је рекао «то ме не занима, свако треба да одговара за то што су урадили. То су урадили зликовци, животиње. Постоји Женевска конвенција и треба сви да одговарају ко год је урадио такав злочин».

Председник већа: Кад се то дешава? Кад је то?

Опт.Милојевић: Ја ћу вам казати, то је било пре његовог хапшења, можда двадесетак дана.

Председник већа: Прошле године?

Опт.Милојевић: Да, да, прошле године.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли сада овог тренутка може децидно да се изјасни о томе, да ли је приликом окретања тог возила вашег кад сте слетели у то блато, или како сте већ то описали Марко Љубоја излазио из возила или не?

Опт.Милојевић: Ја, 99 посто, један ћу оставити нека Бог каже – да Љубоја Марко није излазио, јер је имао најтежу рану која је површински била тада. То је момак који је чак носио завој овако и држао је руку, није могао чак ни да је савије и он није излазио. Не 99 посто, већ 99,99 посто.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли је постојала некаква евиденција припадника ваше јединице?

Опт.Милојевић: Евиденција је постојала у нашем штабу. Међутим, ја нисам био задужен за њу.

Адв. Ђорђе Дозет: Добро. Одговор је дакле – да?

Опт.Милојевић: Да.

Адв. Ђорђе Дозет: Ко је водио ту евиденцију? Да ли је постојало физичко лице које је задужено било да води ту евиденцију?

Опт.Милојевић: Да.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли знате како се зове?

Опт.Милојевић: Колико ја се сећам и мислим да знам, да је то био, на то место је поставио Ланчужанин Милан неког Радета који је дошао, протеран из Сплита да он води. Била је једна женска тзв. која је радила на евидентирању, мени се чини да се она звала Ана.

Адв. Ђорђе Дозет: Не знате неке податке о њима?

Опт.Милојевић: Она је из Београда. Не могу да се сетим њених података, рекао сам да сам се јако мало задржавао у штабу.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли можда знате имена и презимена или евентуално град одкуд су људи из ваше јединице са надимком Сале?

Опт. Милојевић: То ми је познато, али не могу да се сетим имена.

Адв. Ђорђе Дозет: Плави? Мали Бил?

Опт. Милојевић: Мали Бил, њега знам, али ћу само укратко – Мали Бил је прешао, дошао је код нас из чете капетана Зиројевића када су му изгинула четири човека, па сам ја извлачио та његова четири рањена, а Зиројевић је био једно 500 метара одатле.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли знате како се зове? Име и презиме?

Опт. Милојевић: Не знам му име. Не могу да се сетим.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли знате можда Милоша из Милановца?

Опт. Милојевић: Милош, њега се мало сећам, то је један...

Адв. Ђорђе Дозет: Само, да ли знате име и презиме? То ме интересује.

Опт. Милојевић: Не знам име и презиме.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли исказ који вам је предочаван везано за оружје и уз ваше објашњење данас можемо да схватимо као да сте, ово што је наведено у записнику да сте сви били наоружани аутоматским оружјем, значи да сте уопште били наоружани са аутоматским оружјем?

Председник већа: Колега, молим вас.

Опт. Милојевић: Гледајте, ја сам изјавио...

Председник већа: Милојевићу....

Адв. Ђорђе Дозет: Хвала. Идемо даље. Да ли сте тог дана, дакле 19-тог, или 20-тог, или неког другог дана поступали по било којој наредби...?

Адв. Мирослав Перковић: Ја се извињавам Председниче већа, ја бих молио да господин Тодоровић се не смеје на постављена питања како поставља господин Дозет. Ако он заступа жртве оштећених, онда из пијетета молио бих да се не смеје током поступка.

Председник већа: Нисам приметио тако нешто.

Адв. Ђорђе Дозет: Сваком од нас граница понашања је образ. Могу даље да наставим? Да ли сте дакле, тог дана, или неког другог дана поступали икад по било којој наредби Вујовић Мирољуба и Вујановић Станка?

Опт. Милојевић: Не. Никада од њих нисам добио наређење.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли је и Љубоја Марко тога дана или неки други дан вршио убиства заробљеника, повређивао их или нечовечно са њима поступао на начин који вређа људско достојанство?

Опт. Милојевић: Не. Маре је најчаснији човек кога сам срео на целом ратишту.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли је Љубоја Марко тога дана или неког другог, али да се ограничимо на тај дан, учествовао у извођењу заробљеника у групама од по седам, осам, постројавао их испред ископане рупе, формирао стрелачки строј и из ватреног оружја пуцао у те заробљенике и тако их стрелјањем лишио живота?

Опт.Милојевић: Не. То Маре никада нити би урадио, нити је могао да уради, јер је био са мном.

Адв. Ђорђе Дозет: Хвала. Немам више питања.

Председник већа: Бојков Александар, колега, изволите?

Адв.Бојков Александар, бранилац опт.Катића: Имам једно питање. На ваше питање судија које је гласило – да ли сте видели Катића том приликом, мисли се на то вече, окривљени је одговорио – «ма, какав Катић». Мене интересује да нам окривљени појасни шта је тиме хтео да каже? Да ли га је видео, да ли га није видео, односно шта је тиме хтео да каже?

Председник већа: Ако инсистирате, ако вам није јасно.

Опт.Милојевић: Ја се извињавам што сам тако реаговао, али ћу појаснити. Катић Слободана не да нисам видео тај дан, ни следећи дан, већ ја сам њега јако мало могао да видим. То је човек који је био задужен на нивоу наше јединице да набави храну. Он је класичан економ.

Председник већа: Питање је било – да ли сте га видели на Овчари или не?

Опт.Милојевић: Никад у животу.

Адв.Перески Славко, бранилац опт.Маџарац Предрага: Да ли је испред хангара док су били видео Дукић Николу?

Опт.Милојевић: Гледајте, ја Дукића испред хангара нисам видео, али сам га видео, то сам нагласио, 70%, нисам сигуран, нека ми Бог опрости да је долазио из правца...

Председник већа: Тамо код аутомобила, заглављеног?

Опт.Милојевић: Да. Кад смо кренули.

Адв. Бранко Мунижаба: Ја бих молио да питате окривљеног да ли је испред хангара видео било кога да лежи на земљи, повређен, евентуално непомично тело?

Опт.Милојевић: Нисам видео.

Адв.Владимир Бељански: Чули смо да је јединица у којој је окривљени био и командовао њоме, бројала око 150 људи у просеку, а да је тог 19.новембра било у јединици од 30 до 40 људи. Шта је било са осталима? Где су остали?

Опт.Милојевић: Гледајте, ја мислим да сам то објаснио, да ми је лично генерал Мркшић, ондашњи пуковник, комадант оперативне групе рекао да можемо да смањујемо бројно стање и ми смо полако све недисциплиноване људе, прво смо њих, међутим, јављали су се и сами људи који су тражили да оду, јер свако се пожелео куће. Ми смо месец дана крварили тамо без прекида и људи су једва дочекали да имају слободно време да оду кући, тако да су људи и сами одлазили. На пример, једна група је отишла, мислим чак за Шајковину која је желела да се бори.

Адв. Владимир Бељански: То значи да су били раздужени. Да су предавали оружје и одлазили дефинитивно?

Опт.Милојевић: Да. Код нас су предавали оружје.

Адв. Владимир Бељански: Да ли је Шошић Ђорђе био у његовој јединици?

Опт. Милојевић: Шошић Ђорђе је био код нас у јединици и ја мислим да сам ја њега раздужио, уствари да смо га ми раздужили 17-тог, или 18-тог. Пазите, ја сам многе људе раздужио и не могу да се сетим, али Шошић Ђорђе је гарантовано био раздужен по мом сећању у групи која је отишла 18-тог, 19-тог или тако.

Адв. Владимир Бељански: Да ли се сећа ко је још био у тој групи која је тада раздужена?

Опт. Милојевић: Знате како, група је одлазила, на пример, ови из Крушевца, они су ишли за Крушевац и сви који су из Крушевца они су одлазили заједно. Сада не могу тачно да се сетим, можда када бих мало више размислио, можда бих дошао до неких имена. Али, знам да је отишао са неком групом.

Адв. Владимир Бељански: Да ли је можда у тој групи био Ђетић, Андрић Ивица?

Опт. Милојевић: О њему сам размишљао поводом једног питања, не могу да се сетим, јер знам, баш лице које је описано у рањавању заједно са Врањанцем, када сам рекао, био је Ђетић, ако је то тај што је рањен у бутину задњу, али могуће да се вратио, па да је био, не могу да гарантујем то.

Адв. Бељански: Да ли се сећа неког Лазе из Новог Сада који је био у јединици?

Опт. Милојевић: Лаза из Новог Сада је био и он је тада отишао.

Председник већа: Који Лаза из Новог Сада?

Опт. Милојевић: Лаза из Новог Сада, то је један добровољац.

Председник већа: Како се презива?

Опт. Милојевић: Не знам како се презива. Не могу да се сетим како се презива, али сам га запамтио што ми је остао три дана на крову, њих тројица, а Усташе доле биле. Нити ови могу да изађу, нити ову могу да изађу. Али, смо се борили тако да их извучемо одозго преко крова конопцима и тако. Тако ми је остао у сећању тај Лаза.

Адв. Владимир Бељански: Је ли тај Лаза био раздужен истовремено са Шошићем?

Опт. Милојевић: Они су се дружили једно време. Пазите, тамо су се момци дружили између себе. Ко је лично кога више волео, то ја не могу да објасним.

Адв. Владимир Бељански: Матић Љубомир?

Опт. Милојевић: Не могу да се сетим.

Адв. Владимир Бељански: Александар Ил?

Опт. Милојевић: Не могу да се сетим.

Адв. Владимир Бељански: Немам више питања.

Адв. Мирослав Перковић: Ја бих молио председниче већа, пре него што уопште поставим питање да скренем пажњу на начин на који се постављају питања, а то поготову од стране појединих пуномоћника оштећених. Разумљиво је да један од пуномоћника нема правничку едукацију и можемо да толеришемо. Међутим, почетком главног претреса ми смо схватили да ће се питања постављати искључиво

по ЗКП-у, дакле, преко председника већа и када председник већа током постављања питања дозволи непосредно постављање питање, то значи да се ни тада не може непосредно бранилац, пуномоћних оштећених, било ко обраћати сведоку, окривљеном, оптуженом. Дакле, не можемо постављати питања у управном говору, «да ли си ти..», или тако, него – да ли је он и тако даље. Молио бих председниче већа, с обзиром да доиста не би испало да стално стављамо примедбе на питања појединих пуномоћника оштећених, али могли би готово на свако друго питање да ставимо примедбу да није по ЗКП-у, да је супротно одредбама члана 90. Осим што су питања сугестивна, или садрже нешто што није речено, то може се тумачити беневољентно у смислу да поједини господин који поставља питање не позна фактографију и чињенице које су предмет овде, а може се тумачити и у једном лошем смислу да се хоће да збуни оптужени и тако даље. Ја бих молио да у том правцу скренете пажњу свима овде да питања иду искључиво преко председника већа и да буду у складу са законом.

Председник већа: Хвала на сугестијама.

Адв. Мирослав Перковић: Следеће. Моје питање, које није питање директно предмета оптужбе, међутим, последично ће бити овде питање формално-правно, а и садржајно. Наиме, односи се на улогу заштићеног сведока, да кажем условно речено сад, првог заштићеног сведока који се овде појављује током поступка, о коме је оптужени детаљније износио у истрази, па је спомињао да је оштећени, односно заштићени сведок говорио да ће се осветити вуковарчанима.

Опт. Милојевић: То није све што хоћу да кажем...

Председник већа: Браниоче, то ће изгледа потрајати. Хајдемо опет два минута да омогућимо господину Ланчужанину.

Адв. Мирослав Перковић: Може ли онда пауза.

Председник већа: Ја сам мислио да паузу направимо када заврши оптужени.

Адв. Мирослав Перковић: Оптужени је рекао – «то није све што ја хоћу да кажем».

Опт. Милојевић: Ја имам сат и по да износим. Најмање.

Адв. Мирослав Перковић: Било би логично да постављамо питања да би избегли на крају кад он каже све, јер не знамо да ли ће изнети нешто што ми желимо да питамо да не би губили време.

Председник већа: Ја не знам шта још сат и по времена има оптужени да нам каже. Искрено. После толико питања.

Опт. Милојевић: Господине председниче, ја имам још сигурно сат и по да причам, јер дотако сам се једне теме. Ја мој исказ сам поделио у три фазе неке и желим да кажем, чак и ову задњу фазу о заштићеном сведоку, о одлажењу, која су господа питали, где смо ишли, шта смо ишли. Желим да објасним зашто смо ишли, који су поводи, који су сусрети. Желим да кажем о новцу који се мени намеће. Имам јако много још објашњења што желим да кажем, што ми се ставља на терет по оптужници.

Председник већа: Даћу вам наравно прилику у том смислу. Како је извесно да ће то потрајати, пошто и браниоци имају још питања, а и оптужени нам каже да ће имати што још да говори, хајде да направимо паузу пола сата.

Председник већа у 12.10 часова издаје

Н А Р Е Д Б У

претрес се прекида на 30 минута ради одмора.

Главни претрес је настављен у 12,45 часова.

Председник већа: Колега Перковићу, предходно бранилац адв. Дозет.

Адв. Дозет: Ако дозволите пре него што наставимо даље паузе, кафе, ходници су чудо. С обзиром да сам кажем из неких разговора у ходнику сазнао да колеге располажу са исказом овог другог заштићеног сведока. Можемо ли знати да ли се од јуче појавио или не, ако јесте да нам га дате.

Председник већа: У спису овог предмета тог исказа нема.

Адвокат Дозет: Хвала.

Председник већа: Колега Перковићу ви сте желели да питате нешто оптуженог?

Адв. Мирослав Перковић: Да. Хвала председниче. Ја бих молио председниче већа да ако дозволите једно појашњење од стране господина оптуженог Милојевића. Он је у истрази рекао да ако дозволите да цитирам: «Већ тада касније када је долазио био је уплашен» говорећи о заштићеном сведоку. Говорио је да се плаши вуковарчана, а највише Станка да му нешто не намести. Касније је говорио ако се то деси да ће онда потопити све па је набројао вуковарчане Станка, Наду, Бору, Булицу, Јовицу Кресојевића, Мирољуба, али као да се није тако плашио имао сам такав утисак. Дакле председниче већа питање је следеће да појасни да ли је уопште нешто појашњавао како ће он то потопити да ли је био присутан некаквим састанцима евнетуално заштићених сведока са неким од окривљених у овом поступку и ако јесте, да ли може да се сети садаржаја и онога што је било битно у тим разговорима. Ето толико. Значи само на ове околности

Председник већа. Кажите господине

Опт. Милојевић: Овај други део који сад настављамо желео сам баш да посветим Петковићу

Председник већа: Везано за ово питање.

Опт. Милојевић: Биће и то питање. Па сада би то касније када будем излагао. Јел има доста тога.

Председник већа: Кажите сад.

Опт. Милојевић: Сад ћу да почнем. Ја сам Петковића упознао у Вуковару. Први пут сам га видео тамо и видео сам га можда пар пута. Завршетком рата тада сам и сазнао да је Петковић из Руме, уствари он је рекао из Вогња, али Рума, Вогањ то је везано, једно те исто. Завршетком рата ја сам дошао у Руму, Петковића нисам виђао пар година. За тих пар година можда смо се срели у граду једном до два пута. Први пут се Петковић појављује код мене оног тренутка када излази фељтон од генерала Васиљевића где "Истина о Оврачи", назив тог фељтона је био. Дошао је код мене, значи први пут кући је код мене дошао тад. Дошао је код мене и питао је шта то пише, у том контексту нешто. Пише нешто за Шљуку. Ја сам имао неке делове, неке нисам имао пошто ми је један пријатељ прочитао тамо где је писао ко је Кинез да је то мали, рекао је да је нашао и ја сам почео да купујем "Експрес политику". Е тада је он први пут дошао. Ја сам га питао што се бојиш, да ли си и ти случајно умешан у то или ниси. Каже нисам ја се бојим Вуковарчана. Значи то је страх његов да му не наместе. Ја кажем не може ти нико наместити. Јел ако си невин не може ти нико наместити, нема чега да се бојиш. Петковић каже боји се ипак Вуковарчана. После тога је долазио још икс пута и једном приликом је дошао питао је да ли имам неког доброг адвоката да му препоручим боји се Вуковарчана да му не наместе. Ја сам му предложио једног адвоката с тим што му је и тај адвокат рекао "нема чега да се бојиш ако си невин". Петковић је дошао код мене малте не сваки дан. Дотле нисмо. Возио је плаву "Астру" с обзиром да ја немам ауто инсистирао је да се посети Камени, да се посети Ђани. Рекох, Петковићу утуви себи у главу, да ти ако си чист нема чега да се бојиш. Једанпут је рекао ајдемо до Каменог, нема потребе да идемо до Каменог. Ја сам с Каменим имао телефонске разговоре као што сам рекао и одржавао сам контакте. Рекао сам од Каменог немаш шта да сазнаш јер Камени је био под истрагом Хаштког трибунала тад. Отишли смо, били смо код Каменог једанпут, после смо били још једанпут, два пута смо били тачно код Каменог. Када је долазио код мене увек је говорио ову реченицу коју понавља стално "боји се Вуковарчана, каже све ћу их потопити". Где ћеш потопити, сабери се. Увек сам му говорио, сабери се кад си невин. Није само рекао да ће их све потопити рекао је икс пута, а та говна треба сва пошприцати само се њих боји. Зашто их се бојао, чак је избегавао да иде код Вуковарчана а ишао је код мојих људи. На пример, ладно је тражио да иде код Ланчужанина, ишао је то ћу објаснити како смо отишли до Љубоја Марета. Нон-стоп је тражио код кога да оде. Чак је предлагао мени да одемо и до Жоржа у Крушевац. Ја нисам могао пошто се бавим повремено грађевином и живим од тога, нисам могао да одем. Када смо били у Мачванској Митровици са њим је причао господин Ђани. Ја нисам био у разговор упућен него сам седео више са стране. Видео сам да се тај неки разговор води. Да је Петковић чак избегавао да поставља питања према мени па сам више обраћао пажњу на телевизор. Ђани је радио као конобар у ресторану "Крун". Петковић је тада говорио у том смислу да се боји Станка највише Станка, да ће наместити Нади, а да ће јој се осветити само ако Станко проговори, ако

проговори или било ко од Вуковарчана. Исто је говорио икс пута, али код мене кући, где су били моја фамилија и све да та Вуковарска говна треба пошприцати. То му је често било.

Председник већа: Шта значи пошприцати?

Опт. Милојевић: Па то значи побити.

Председник већа: Побити?

Опт. Милојевић: Да. Међутим, ја то нисам схватио као неку претњу с обзиром да је Петковић полицајац, да је активан полицајац, непознајући га мислио сам да је то частан човек и моралан човек, да с обзиром да ради као полицајац може само да буде шала. Не може да буде озбиљност. Петковић је долазио код мене још укуно једно 10 пута сигурно. Значи долазио. Када је почела истрага, када сам ја у СУП-у у Београду са господином Милошевићем и господином Васовићем, којима сам дао исказ, дошао је код мене и казао је питао ме је каква сам питања имао на полиграфу. Ја сма га питао, рекао сам му имао сам та, та. Шта се бојих полиграфа ако идеш. Каже не верујем у струју. Зашто не верује у струју нисам хтео да улазим зашто он не верује у струју, ја сам веорвао у струју и пристао сам да идем на тај полиграф. Једном је дошао и рекао је да је чуо да га прозива неки Перић кога ја и не познајем и никада га у животу тог Перића нисам видео. Можда сам га сад видео. Рекао је знам ли неког Перића. Ја сам рекао не знам. Не знам ни једног Перића. Ја сам чуо за једног Перића који живи у Врднику. Ми смо отишли у Врдник. Каже ајде са мном, пото сам познавао тамо неке момке који су се настанили из Вуковара, а Врдник је близу Руме, отишли смо тамо и тај Перић је рекао да није он то, али да има неки Перић који живи у Новом Саду и да живи негде на Ветернику тамо, око Ветерника. Пошто нисмо знали он каже ајде идемо, али пре тога ми је казао да брат капетана Радића, Драган Радић хоће са мном да се види у вези сведочења у Хагу јер му требају поштени момци који нису прљави, нису окрвавили руке, па да одемо да се договоримо да ли можемо да одемо да помогнемо нешто капетану Радићу. Ми смо кренули и када смо кренули потом је напоменуо да ћемо ићи за Београд. Када смо кренули дошли смо на Ветерник. Пошто ја нисам знао, ја сам некада био код Боре, али нисам знао те улице, то се све изградило, отишли смо код мојих пријатеља који се презивају Дејановић који су објаснили где је Бора и објаснили су да су чули за неког Перића, али да ни они не знају лично кућу Перића. У међувремену он је мени говорио да се боји Боре и да се боји полиције да га не прати полиција да он не сме да уђе, није добар са Бором и да ја уђем. Тада ми је рекао да кажем Бори ако хоће да пренесе Перићевој фамилији да ће он помоћи финансијски Перића, али да Перић каже да није Штука већ Шљука, зато што је он тврдио да је био неки у саставу јединице неки Шљука. Рекох нема никаквих проблема. Ја сам отишао код Боре кући, тамо сам дочекан домаћински, било је све оно уреду, сели смо причали смо. Бори сам рекао..

Председник већа: Ко је Бора?

Опт. Милојевић: Бора Латинковић, то је заштићени сведок. Бори сам рекао "Боро тако и тако неко прозива Штуку". Имао сам осећај, Бора је рекао ајде видећу нешто овај али имао сам осећај да једва чека да се не говори на ту тему. За све то време Петковић је био испред Борине куће, можда 30м у ауту, није смео да уђе. На његову причу да ми је дао неки новац, то је апсурд. То је само једна од подмуклих лажи које ћу још навести које има страховито много у овом исказу да ми је дао неки новац. Он јесте рекао да ће помоћи финансијски фамилију али никакав новац није мени дао. Јел поготово неки новац од 200 марака колико или 200 евра сад не знам колико сам прочитао то овај да се подмићује тако неко то су фаталне глупости. Ја сам чак Бори написао на папирић није Штука него Шљука. На ту тему смо завршили са Бором и тако сам му ја пренео. Никакав новац, то можемо суочењем ако богда и полиграфом и било чим да се нас двојица сретнемо и да ће бог да се нас двојица видимо. Кренули смо даље. Кренули смо за Београд. За Београд смо дошли и он је назвао брата капетана Радића, Драгана Радића кога ја нити познајем, дотле га нисам познавао, нити сам знао број телефона нити ништа. Он се договорио да се нађемо на броду "Сава". То је на Ушћу тамо. Нашли смо се н броду "Сава", брат капатена Радића је дошао, упознали смо се ту и после врло кратког упознавања брат је рекао, као требали би неки добри момци да се припреме ако буде било потребе да се иде у Хаг да се сведочи за капетана Радића, кога ја изразито ценим, кога ја сматрам најпоштенијим човеком на свету, кога ценим изнад свега и њега и господина Шљиванчанина. О Мркишићу не могу да причам много, с њим сам само мало контактирао. У нашем разговору, којем је присуствовао значи Драган, брат капетана Радића, брат капетана Радића је рекао овакву реченицу. Каже "Имамо Цетиња, треба још неко". На то је Петковић одговорио, то ће потврдити брат ако бог, "Немој Цетиње он има кајмака на себи. Узми Каменог. Камени и Кинез могу да иду. Они су чисти и њихова јединица није учествовала у тим прљавим стварима". Када смо завршили ово, остали смо на договору у томе да брат капетана Радића успостави контакт са својим адвокатом и да нас повеже са својим адвокатом, међутим то није дошло до реализације ради овог хапшења и ради овога свега. Међутим, када смо завршили то, он је рекао "Ајде кад смо у Београду да видимо шта Љубоје Маре, какву је дао изјаву". Рекох ајде кад смо у Београду, што не би отишли. Отишли смо на Миријево код Љубоја Марета, он је био са девојком тада. Код Марета нисмо били можда 10 до 15 минута, сели смо попили смо пиће и Маре је дословце у овој реченици "не занима ме ко је то урадио, треба да одговара и сви зликовци који су то побили треба да одговарају". Маре чак није хтео много ни да прича на ту тему. Него каже "Не занима ме то". Ми смо отишли. Када смо се враћали, у ауту ја тада први пут сазнајем. Да, питао сам зашто се ти не пријавиш за сведока за капетана Радића, да немаш ти кајмака на себи? Он каже «имам кајмака али само код хангара. Немам на рупи». Рекох, не знам, вади се. Тада почиње нешто у мени несхватљиво у том периоду. Он кад је то казао после тога је слабије долазио код мене. Долазио је повремено само код мене. Читајући његову изјаву зашто је господин Петковић прочитао само моју изјаву. То је лепо

децидно навео. Из ког разлога је прочитао само моју изјаву. Онда је још рекао ову реченицу. Кад сам ја рекао не знам вади се. Он је рекао "Немој ни ти да будеш миран баш и да се смејеш". Ја сам га мало тешио, шалио се и зезао у ауту нормално шта буде. Рекох што па каже Шешелј је у Хагу и њима треба могу и Шешелјеви да одговарају каже. Држава ће бранити каже мене као војника, а Шешелј мора да одговара. То је његова реченица коју је мени у лице рекао. Што се тиче после тога је још једанпут био и поново је понављао да ће Нади да намести. Ту је спомињао Бору, ту је спомињао Кресојевића, ту је спомињао Булицу, чак сам из његових уста чуо реченицу да је Бора командовао стрељањем. Да су Бору звали Крвави Бора у том тренутку. Петковић је дошао једанпут код мене, уствари не, полиција ми је јавила да ће бити у Руми. Ја сам се одазвао полицији у Руми, да имају са мном да обаве неки разговор. То је разговор који је по питању што је Нада долазила да види то има у записнику, код моје супруге. Петковић је дошао код њих тада и предочио да је Нада била код мене, јесте била је и код њега, да су се састали у кафе "Нани" и ту смо повели неки разговор. Ту је био господин Васовић. Они су ми поставили питање да ли знам ко је Цетиње. Нормално нисам знао јер Цетиње никада није био код мене у јединици, и сад не знам да ли је био код Станка или код Мирољуба. Ја сад то не могу да кажем. Рекао сам не знам. Господин Васовић је рекао ајде ако сазнате јавите ми. Када смо изашли, када је све то завршено, изашли смо из СУП-а, ја сам питао Петковића је ли знаш ко је Цетиње. Каже знам. Кажем што ниси казао то. Па шта треба да кажем, он много зна. После 4 -5 дана назвао ме је господин Васовић телефоном и питао "Да ли знаш ко је Цетиње?". Рекао сам што нисте питали прво Петковића, он зна, мени је рекао да зна. Каже мани га прави се луд. Је ли ти знаш? Ја сам му рекао то име, то господин Васовић може да потврди. Највероватније ће бити ту. Ја сам му рекао. Мани се прави се луд. Када је Петковић ухапшен, прво је мене звао. Зашто је прво мене звао. Зашто је обилазио све наше људе. Али само наше, није се бојао да оде код мене, није се бојао да оде код Каменог, није се бојао да оде код Марета, није се бојао да оде, за Драговића се распитивао, али Драговић је био тад у затвору. Значи ту се није бојао. Бојао се да оде код Боре, зашто се бојао да оде код Боре. Зашто се бојао Станка, зашто се бојао тих, ја то не могу да схватим, али је код мене долазио 20 пута и није му сметало што је полицајац. Није му сметао никакав страх. У Петковићевој изјави, коју сам ја прочитао, има доста глупости.

Председник већа: Добро немојте сад о Петковићевој изјави, то треба тек да чујемо кад то дође на ред онда ћете наравно имати прилику и да је коментаришете и тако даље.

Опт. Милојевић: Ја сам овде направио неки концепт свој.

Председник већа: О самој изјави не, уреду о тим предходним контактима и разговорима.

Опт. Милојевић: Ја сам направио неки концепт моје изјаве. Могу да вам покажем то су само ставке, па да ли могу да погледам.

Председник већа: Па погледајте наравно.

Опт. Милојевић: На пример Петковић када је долазио код мене он је рачунао ко може њега да помогне пошто је већ био споменут од господина Перића па је рачунао да му можемо ми да помогнемо у том својству да му помогнемо ја, Камени, Маре, наша јединица која није учествовала. И спомињао је неке људе његове који су рекли да мора да сведочи. Ја знам само имена тих људи, презимена не знам, али сигурно до нашег суочавања ћу доћи до презимена која имам у лице да му. Он је наводио, на пример, неке своје људе. Навешћу имена Зоран, Драган, Зовко, то су људи који су његови пријатељи, с ким је ратовао. Да морају да сведоче то ми је чак и његов отац потврдио. Да они морају да сведоче јер имају кајмака, боје се да овај не проговори. Ти људи ниједан нису овде. Да ли је то случајно или намерно. Истражни судија, нису их испитивали ја то не знам. Јел он има много људи. Он се највише дружио зна се са ким. Најмање са војском јер је био вечито у цивилу тамо.

Председник већа: Добро. Одосте далеко.

Опт. Милојевић: О тим именима. О Нади сам већ рекао. Рекао је да ће наместити Нади. Да ће се осветити Станку само ако падне. Из ког разлога ја то не могу да кажем. Али је толико био, ја не знам колико Петковића овде неко познаје. Тај Петковић је лично мени рекао да се лечио на психијатрији, да треба да иде у Пензију, да има папире да је луд, да се налази на радном месту у у СУП-у као магационер и да су га склонили са улице. То је лично мени рекао у лице. Чак ми је рекао и реченицу када сам га питао "Петковићу да ли ти знаш још неког "Кинеза"?. Он ми је рекао знам каже Славка цигана су звали "Кинез".

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Извињавам се пошто се надовезујем на ово ваше излагање само да вас питам. Ви сте код истражног судије у једном моменту, на записнику стоји, рекли да је и на вас неко утицао да измените неки исказ. Нешто сте око тога да ја сад не би читала и цитирала. Хоћете ли нам мало то сад објаснити. Да је неко долазио код вас?

Опт. Милојевић: Када сам ја први пут дошао у својству сведока, то је било када сма давао прву изјаву у Новом Саду, на степеницама су ми рекли да не важи ништа што сам рекао у СУП-у. Ту сам навео и лице које ми је рекло. Значи то је лице које ми је рекло да могу да променим изјаву и да изјава у СУП-у не важи.

Председник већа: Ко вам је то рекао?

Опт. Милојевић: То ми је рекла Нада.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: И да измените исказ?

Опт. Милојевић: Да.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: А у ком смислу, што би мењали?

Опт. Милојевић: Што сам рекао то ћу увек да поновим и сада понављам све што сам рекао.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: И нешто сте даље за њу такође рекли. Да је она то још нешто тражила још од неких људи исто тако?

Опт. Милојевић: Не, то ми је лично Петковић рекао, да она има комплетан списак свих изјава полицијских код себе и да је се треба чувати. Чак је назвао Наду и змијом отровницом и не знам ни ја неким именима, да она располаже свим списковима ко кад даје изјаву, чак и ко је наредио да да изјаву.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: То нисте тако рекли код истражног судије. Нисте у том смислу рекли.

Опт. Милојевић: У полицијској изјави сам тако рекао.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Не, нисте то рекли да вам је рекао он. Ви сте рекли то као ваше сазнање.

Опт. Милојевић: Нисам вас разумео извините?

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Нисте рекли да вам је то рекао овај заштићени сведок, сведок срадник.

Опт. Милојевић: То је моје сазнање од њега.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Нисте објаснили на тај начин. Објаснили сте другачије, као ваше лично сазнање да је неко долазио, и вама и још неким итд. Да ли се сећате шта сте рекли тада код истражног судије?

Опт. Милојевић: Нисам вас разумео у потпуности, хоћете ли?

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Казали сте овако: "Ја сам јој рекао да Станка нисам теретио да убија, него сам рекао како је било, да је практично он био командир јер је Мирољуб био рањен. Да је он држао читаве функције и да је наредних месец дана било гарантујем и знам да је потписао документ и мени је потписао. Имам тај папир. Знам да је Нада тражила и од Штуке да измени исказ. Знам да је и код њега долазила кући."

Опт. Милојевић: Да. То ми је Штука рекао и ја сам то тако пренео. Од њега сам сазнао. Значи, знам од Штуке. Ја нисам присуствовао томе. Већ ми је он то рекао када је долазио код мене.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Значи, од њега имате то сазнање?

Опт. Милојевић: Да.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Уреду. Хвала.

Опт. Милојевић: Такође желим да кажем овде и да укажем уствари да Петковић у својој изјави којом мене оптужује...

Председник већа: Господине Милојевићу.

Опт. Милојевић: Изволите.

Председник већа: Немојте да коментаришете изјаву Петковића. Рано је. Имаћете прилике када га саслушамо.

Опт. Милојевић: Не, не. Ја не коментаришем већ, ја не коментаришем његову изјаву. Ја хоћу да укажем на неке, то није коментар.

Председник већа: Кажете: "Петковић у својој изјави итд.". То вам кажем. Немојте да коментаришете Петковићеву изјаву јер је још немамо. Ми уопште не знамо шта ће он овде рећи. Можда ће он одустати од тога. Браниоче да ли сам схватио да желите нешто?

адв. Ђорђе Калањ: Ја се слажем са вама. Ја ево сад као његов бранилац му сугеришем да скрати причу на ту тему пошто ће имати прилику да се суочава са вероватно сведоком сарадником, да поставља питања, да ставља примедбе тако да мислим да је довољно ово већ речено у истрази какви су ваши контакти били, мислим да је сувишно било шта на ту тему, пошто ће бити питања браниоца, а ја бих предложио ако се слажете да дозволите да вас питају.

Председник већа: Ја сам погрешно схватио да желите да се удаљите.

адв. Ђорђе Калањ: Не, само мала помоћ ако дозволите. Уреду онда.

Председник већа: Колега Перковић жели да настави са испитивањем.

Адв. Мирослав Перковић: Само објашњење председниче већа ко је тај господин Васовић. Је ли то неко од, Васовић спомиње њега да је био присутан разговору када му је моја клијентица. Нека појасни.

Председник већа: Знате ли ко је тај Васовић?

Опт. Милојевић: Васовић је човек из УБПОК-а, из полиције који је испитивао мене и испитивао све.

Председник већа: Добро. Хвала.

Опт. Милојевић: Који ме је водио на полиграф, значи човек из полиције.

Председник већа: Да ли браниоци имају још питања. Извињавам се колега.

Адв. Љубомир Апро, бранилац опт. Предрага Драговића: Да ли има сазнања, пошто је био каже све време углавном са Драговићем, да је Драговић у критичном периоду на који се ово односи био рањен?

Опт. Милојевић: Да.

Адв. Љубомир Апро: Да ли зна отприлике временски да определи кад?

Опт. Милојевић: Па, Драговић, по мом неком сазнању, је пре пада Вуковара рањен на 15 до 20 дана, сада не знам. Он је рањен, имао је гелер у срчаном зиду који му је остао и провео је на ВМА 15 до 17 дана, с тим што се вратио, мени се чини, око 15 плус минус неки дан и учествовао, мени се чини, још у једној акцији, али није учествовао баш оно тако да кажем да се ломио већ је био у саставу јединице која је ишла напред на освајању "Дрвене пијаце".

Адв. Љубомир Апро: Да ли је условно речено био хендикепиран?

Опт. Милојевић: Нисам добро разумео.

Председник већа: Појасните му питање.

Адв. Љубомир Апро: Да ли је био способан за неке физичке напоре обзиром да је рањен у срце?

Опт. Милојевић: Мислим да није био способан за неке велике физичке напоре, али да је могао да се креће.

Председник већа: То није за оптуженог да процењује на тај начин нечије способности. Колега Петрушићу?

Адв. Ненад Петрушић, бранилац опт. Вујовића: Само једно питање везано за господина Васовића, односно страну записника 3 из истраге где господин Милојевић каже "Знам да је Штука био релативно често у контакту са полицајцем Васовићем". Може ли да објасни и имали сад сазнања у вези са тим контактима, какве су они природе били, да ли су то били неки договори, разговори, службене радње које обавио полицајац Васовић или нешто треће?

Опт. Милојевић: Могу да објасним. Штука ми је у једном разговору нашем рекао да има контакте стално са господином Васовићем и да је код њега био 5 до 6 пута код њега на разговору и када су долазили у Руму прво су контактирали, па су мене позвали у СУП. Значи он се већ у то време налазио у СУП-у, Петковић. А он ми је лично рекао да има сталне контакте с господином Васовићем.

Председник већа: Да ли још неко од бранилаца има нешто да пита оптуженог. Господине Милојевићу да ли ви имате још нешто да кажете?

Заменик тужиоца Кнежевић: Колико је пута разговарао са Надом Калабом везано за сведочење када је био сведок у суду и саслушаван у том својству како да сведочи?

Опт. Милојевић: Хоћете ли поновити само.

Председник већа: Нисте разумели питање?

Опт. Милојевић: Нисам разумео.

Председник већа: Питање је било да сте разговарали са госпођом Калабом у оном ранијем делу поступка па вас заменик пита у колико је наврата то било?

Опт. Милојевић: Гледајте. Ја сам два пута укупно разговарао са Надом Калабом. Први пут је то било када сам дошао да сведочим и једанпут када је сведочио господин Куштра, под надимком Куштра, Мугоша у "Стакленцу" тада смо можда разменили пар речи. То су та два контакта која сам имао уопште са њом.

Заменик тужиоца Кнежевић: Испричајте тај други догађај.

Председник већа: То у "Стакленцу"?

Заменик тужиоца Кнежевић: Да.

Опт. Милојевић: Она тада није седела када сам ја, ту је био господин Петковић и ја, Куштра је дошао, био је да ли Цвијановић неки или који је возио као багериста је био из Вуковара и тада је господин Мугоша рекао када је дошао, рекао је «шта ме брига, ја сам бацио све на Шљиву и Радића». Ту је била Нада, а Нада је тада рекла «шта причаш толико, сад си већ много казао». Ето, то је била та реченица коју сам ја запамтио.

Председник већа: То је била та прича у "Стакленцу"?

Опт. Милојевић: У "Стакленцу" и прекинут је разговор. Наставили смо са пићем и са неким другим разговорима.

Председник већа: Да ли имате још нешто да кажете господине Милојевићу?

Опт. Милојевић: За сад немам ништа, а приликом суочавања имам ја још неких својих података али то желим директно у сусрету са господином заштићеним.

Председник већа: Добро. Пружићемо вам прилику.

Опт. Милојевић: Немам чега да се бојим. Драго ми је што је Бора постао сведок. Надам се да ће казати праву истину и био би најсретнији човек на свету. За све ово што сам рекао, имам четворо деце, заклињем се ништа нисам слагао, нисам учествовао у томе и за сваку реч коју сам рекао спреман сам да приступим било ком испитивању. Који год постоји начин испитивања да ли је то неки физички, да ли је то струја или било шта. Ја сам спреман да ставим на располагање да се испита или да се дође до праве истине ко је учинио толики злочин. Овде има много људи који су невини, а ја себе сматрам првим да сам невин.

Председник већа: Добро. Питања оптуженом нема. Оптужени нема ништа више да изјави. Молим вас заузмите место своје тамо.

Опт. Милојевић: Довиђења. Хвала.

Председник већа: Ја сам планирао био да изменимо мало овај редослед па да чујемо прво, јасно је због чега Драговића, али сад нисам сигуран да ћемо успети данас да завршимо са Драговићем, па, молим.

адв. Ђорђе Калањ: Ја верујем да хоћемо. Ја бих замолио пошто сутра бих био спречен ако можете биће далеко краћи исказ у односу на Милојевић Предрага. Сигуран сам.

Председник већа: Опт. Драговић Предраг, упитан најпре од стране председника већа изјави. Господине Драговићу да ли сте разумели оптужбе које су јуче прочитане?

Опт. Драговић Предраг: Прочитао сам оптужницу.

Председник већа: Добили сте оптужницу и у писменом облику. Јуче сте чули усмено од стране заменика тужиоца за ратне злочине па вас питам да ли сте разумели зашта се теретите?

Опт. Драговић Предраг: Прочитао сам и разумео сам зашта се теретим, и могу да кажем да то што је тужилац написао у оптужници не може да поткрепи ни једним јединим доказом ни чињеницом.

Председник већа: Ово ћу схватити као одговор на питање које сам намеравао да вам поставим. Дакле, да ли ово могу схватити као изјашњавање да не признајете да сте извршили то кривично дело ни своју кривичну одговорност?

Оптужницу сам разумео, не признајем да сам извршио кривично дело које ми се њоме ставља на терет ни своју кривичну одговорност.

Потом поучен од стране председника већа изјави: Господине Драговићу претпостављам да желите да изнесете вашу одбрану.

Опт. Драговић Предраг: Да.

Председник већа: По закону можете се бранити ћутањем.

Опт. Драговић Предраг: Желим да кажем то што је тужилац написао против мене да се зове злочин, а не оптужница.

Председник већа: Своју одбрану ћу изнети. Изволите господине Драговићу.

Опт. Драговић Предраг: То што је тужилац написао против мене зове се злочин, а не оптужница из једног простог разлога. Он не терети само мене, него моја три сина, мога оца, моју целу породицу и све Драговиће. Могу да докажем своју невиност. Читајући све изјаве сведока и свих оптужених, што сам пажљиво и урадио. Замолио бих председника већа као и остале судије и све оптужене, тужиоца и пуномоћника оштећених да не дозволе чињење новог злочина, јер над 6 лица за која сам сигуран да немају никакве везе са тим злочином који се одиграо 1991. године у 11 месецу, а то је господин судија око 100 душа. Није ми јасно услед чега је овде тужилац дошао до закључка да сам ја учествовао у том случају. Кад сам прочитао пажљиво све изјаве нико слично није рекао ни у једном моменту ни у оним изјавама пик пик не важи, пик важи, нигде нико није слично рекао. Зато Вас молим да ми конкретно каже тужилац, ако је у стању, шта је то што мене везује за овај злочин. Конкретно. И да ми каже одкуд ја на месту злочина када ја уопште не знам где се то налази. Место самог извршења злочина, ја не знам где је. Могу да вам кажем још једну ствар. Први пут у животу сам у овој судници видео већину ових оптужених. Ја те људе уопште не познајем. Значи, нисам могао са њима да извршим кривично дело. Прошле године против мене је поднета кривична пријава за исто ово недело. Шест месеци сам провео у истражном затвору на Клиси и то 6 месеци пакла. Испитани су бројни сведоци. И сви ови оптужени. Нико ниједну рђаву, лошу реч није рекао за мене. Ослобођен сам у децембру месецу. Сад се све понавља. Ја сам ратни војни инвалид 70%, имам гелер у срчаном мишићу од бомбе. Могу да Вам кажем да све ово јако тешко подносим. И молио бих Вас да увидом у списе се уверите у истинитост ових мојих речи., избавите ме из овог пакла мене и моју породицу и ослободите ме овако срамне, баш срамне и погубне оптужбе.

Председник већа: Кажете господину Драговићу да нисте били на месту извршења злочина?

Опт. Драговић Предраг: Не, не знам где се налази.

Председник већа: Да ли знате шта је Овчара, шта се подразумева под Овчаром?

Опт. Драговић Предраг: Знам. У том моменту ја сам био на Овчари, господине судија, у том моменту нисам знао да се то зове Овчара. Био сам на Овчари а колико сам видео из ових списа.

Председник већа: Кад је то било у којој је то било ситуацији, с ким сте били? Причајте нам о томе.

Опт. Драговић Предраг: То је било у 1991., години. И стварно неких детаља и шта год да кажем нешто са сигурношћу лагао бих. Нечег могу да се сетим нечег не. Не што нећу, него што је стварно тако. Ја сам био на Овчари и после сам сазнао да је то Овчара. А из списа видим да злочин није учињен на Овчари него

километар, километар ипо, не знам ни ја колико даље од те Овчаре, према неком месту колико се ја сећам које се зове Грабово.

Председник већа: С ким сте били тамо? Кад сте отишли? Зашто сте отишли?

Опт. Драговић Предраг: Ја колико се сећам били смо дошли смо са аутом марке "Пасат" и мислим да смо због неких аута, да је неко рекао и дошао у штаб и рекао да треба да се деле нека аута. У том ауту смо били, отишли смо Милан Лачужанин, Милојевић Предраг, Љубоја Марко и ја и дошли смо тамо, ја мислим по сећању знам, да је био сумрак. Не могу да кажем колико је било сати. Више је био мрак онако. Прелазак дана у ноћ. Нека буде око пола пет, 16,30 мислим сад то нисам сигуран, и били смо 10 до 15 минута испред тог хангара, то је та Овчара. Ја сам био, да вам кажем, пет дана пре тога сам изашао из болнице, и стварно сам био нисам могао, био сам немоћан и нисам могао сам да се крећем, да потрчим и тако даље.

Председник већа: Били сте рањени?

Опт. Драговић Предраг: Да, био сам рањен. Онда сам ја седео, више сам седео, у том ауту испред, можда сам изашао да запалим цигарету, тако да нисам обраћао пажњу, нисам ни знао шта ће се дешавати, да ли ће се дешавати и шта ја знам.

Председник већа: Шта сте видели тамо. Шта сте видели, какву ситуацију сте затекли?

Опт. Драговић Предраг: Видео сам групу људи, видео сам комешање, како да вам објасним, живо је било испред.

Председник већа: Ко су ти људи које видите?

Опт. Драговић Предраг: Право да вам кажем нисам обраћао пажњу, махом су били непознати. Нису то били људи које ја знам у току ратних дешавања.

Председник већа: Јесу ли то војници, цивили?

Опт. Драговић Предраг: У униформама су били.

Председник већа: У униформама?

Опт. Драговић Предраг: Да, у униформама, и ја сам седео у ауту, можда ајде да буде и 15 минута, ни толико, десетак петнаест минута, после тога Камени је дошао, ја мислим да сам био неких 10 до 5м од аута није ни битно. Звали су ме да идемо. Значи ето ми смо били испред хангара једно 15 минута смо се задржали и Камени је возио ауто, ишли смо сад ја не знам који је то пут. Углавном знам да је био тврд пут и ишли смо до места где је он окренуо ауто да скрене и ту смо се заглавили. Сећам се да је била репа. Ето, толико могу да кажем.

Председник већа: Исто вас четворица сте у аутомобилу?

Опт. Драговић Предраг: Тог момента нам се прикључио и Љубишић Мирко ја не знам ко је с њим дошао на Овчару. И ја ћу да кажем искрено његова изјава је мене поспешила да се сетим неких детаља. Ми смо се заглавили и он је кренуо, ја не знам због чега, да ли му је Камени рекао да види да ли ће трактор можда застати да би нас извукао. Ми смо пробали ту у први моменат да изгурамо

ауто, нисмо могли и он је кренуо за трактором. Е сад, он у својој изјави каже да је Кинез пошао са њим. Ја хоћу то да исправим. Ја сам се сетио није Кинез пошао са њим, Кинез је остао да гура ауто, а ја сам пошао са Мирком Љубишићем. Не са њим него за њим. Чула се у том моменту рафална паљба, на једно 10 до 15 м од кола. И знам да сам ишао кроз репу и он је застао и оне речи које је изговорио баш сам се сетио као "Брашо шта ћемо сад?", и ја сам имао пушку сачмару. Имао сам револвер, не револвер него пиштољ марке "бровинг" војно државни кратка деветка и за њега сам касније то можете проверити у СУП-у Сремска Митровица у фебруару месецу добио и оружни лист. Добио од једног дечка који је погинуо тамо па је ето мени остала као успомена на мене. И онда смо Мирко Љубишић и ја се вратили до кола исећам се да је Камени извадио патосницу ону гумену где се држе ноге, извадио и ставио под точак и некако смо успели да изгурамо «Пасат» и ми смо отишли назад.

Председник већа: Рафална паљба се чула, кажете?

Опт. Драговић Предраг: Јесте.

Председник већа: На удаљености од 10 до 15 м од аутомобила?

Опт. Драговић Предраг: Не, не. Ми смо били, Љубишић и ја.

Председник већа: Ви сте били толико?

Опт. Драговић Предраг: Јесте јер ја сам кренуо за њим и онда је ваљда он застао, ја стварно не могу сад детаљно толико да вам кажем с обзиром на протекло времена. Знам, чуо сам 100% рафалну паљбу и онда смо се он и ја вратили, он питао шта ћемо.

Председник већа: Близу, далеко?

Опт. Драговић Предраг: Ја сам овако њему рекао, то се тачно сећам као да је јуче било, имам само два метка у сачмари. Знате да Вам кажем нешто, није било муниције уопште за пушке сачмаре и то што сам имао била је нека ситна сачма за јаребице, за голубове најситније. Ја кажем где да идемо откуд знам шта је. Можда неко на неког пуца. Значи нисмо ни наоружани били и ми смо се вратили до кола и изгурали ауто. И још он мени да каже да гурам, ја кажем да не могу да гурам ја више немам снаге да стојим, а не да гурам ауто. Знам да је био сав попрскан од блата и псовао је Каменог што Камени неће да изађе из аута да стави мене пошто ја нисам могао да гурам да ја возим, а као да Камени гура. Ето.

Председник већа: Зашто сте уопште кренули за Љубишићем?

Опт. Драговић Предраг: Не знам да вам објасним.

Председник већа: Молим?

Опт. Драговић Предраг: Не знам да вам објасним. Не могу, стравно не знам, прошло је толико времена.

Председник већа: Колико далеко од Вас се чула та рафална паљба?

Опт. Драговић Предраг: Стварно не могу, шта год да вам кажем.

Председник већа: Са које стране?

Опт. Драговић Предраг: Па сад ћу да вам кажем с предње. Како смо ми ишли, с предње стране.

Председник већа: Како сте ви ишли, па испред вас?

Опт. Драговић Предраг: Да. Знам да је била нека шума, не шума него је било дрвеће без лишћа. Од чега је шума, да ли је јелова, хрстова, не знам, само знам да је било дрвеће нама с десне стране је било дрвеће. Приметио сам шумицу неку. Мислим да нису била нека велика стабла, него онако.

Председник већа: Добро враћате се до аутомобила.

Опт. Драговић Предраг: Јесте.

Председник већа: Успете да вратите аутомобил из тог блата на пут и враћате се где?

Опт. Драговић Предраг: Враћамо се назад поред, куда смо кренули. Враћамо се за Вуковар.

Председник већа: За Вуковар? Да ли коментаришете што, да ли разговарате о томе да ли причате о тој паљби?

Опт. Драговић Предраг: Било је речи, ја сам само рекао да нисам чуо ништа. Само је било речи, колико се ја сећам, неко ће једног дана за ово најebати.

Председник већа: Шта? Неко ће?

Опт. Драговић Предраг: Неко ће једног дана за ово најebати.

Председник већа: Да ли сте се поново вратили на Овчару код тог хангара?

Опт. Драговић Предраг: Не, ми нисмо излазили из кола више.

Председник већа: Јесте се заустављали поред хангара?

Опт. Драговић Предраг: Не могу да се сетим. Тамо у изјавама пише да је Камени зауставио ауто и да је с неким причао, ја стварно не могу да грешим душу, не могу да се сетим.

Председник већа: Добро. Док сте били испред хангара кажете били се у аутомобилу. Колико далеко је аутомобил био од самог хангара?

Опт. Драговић Предраг: Па не могу да вам кажем тачно. Ајде нек је био 5, 6 до 10 м плафон.

Председник већа: Да ли су остали изашли из аутомобила?

Опт. Драговић Предраг: Јесу.

Председник већа: Сви?

Опт. Драговић Предраг: Да.

Председник већа: Кажете ви сте остали, можда сте изашли напоље да попушите цигарету?

Опт. Драговић Предраг: Да. Већи део времена сам провео у ауту, можда сам изашо да запалим цигарету, или да извинете да мокрим. Не знам ни ја, не сећам се, слагаћу. Само знам да сам већи део времена провео у ауту.

Председник већа: Да ли сте видели где су остали и шта раде?

Опт. Драговић Предраг: Нисам обраћао пажњу. Ја стварно не могу да вам кажем. Ја ето рецимо са Станком сам имао један сукоб. Ја бих сад могао да искористим да сам видео Станка тамо. Не могу да кажем, нисам га видео. Стварно не могу да кажем.

Председник већа: Да ли познајете Мирољуба?

Опт. Драговић Предраг: Познајем Мирољуба и Станка, познајем пок. Мирка.

Председник већа: Да ли сте Мирољуба видели тамо?

Опт. Драговић Предраг: Не.

Председник већа: Нисте.

Опт. Драговић Предраг: Кога од осталих оптужених познајете?

Опт. Драговић Предраг: Познајем овога што се убио, што је скочио кроз прозор.

Председник већа: Војновић Мирка?

Опт. Драговић Предраг: Да. Био сам онако у пријатељским односима са њим.

Председник већа: Да ли је он био тамо?

Опт. Драговић Предраг: Нисам га видео.

Председник већа: Нисте га видели?

Опт. Драговић Предраг: Знам да је он само цео рат носио "томсона" и сад не знам ако тамо има неко да је упуцан из те муниције онда је човек учествовао, ако нема онда није. Не знам. Нисам га никад видео са аутоматском пушком и знам да није волео аутоматску пушку.

Председник већа: Да ли познајете кога још од оптужених?

Опт. Драговић Предраг: Познајем Ђанковића, Ђанија.

Председник већа: Добро. И никога више? Атанасијевић Ивица зв. "Ико"

Опт. Драговић Предраг: Не.

Председник већа: Тада Хусник Ивица.

Опт. Драговић Предраг: Они кажу да је био у мојој јединици, ја га не знам. Он је дошао када сам ја лежао на ВМА када сам био рањен и тако да човека стварно не знам.

Председник већа: Дакле никог више од оптужених не познајете? Да ли сте прилазили хангару? Да ли сте улазили у хангар?

Опт. Драговић Предраг: Судија је ли могу ја Вас нешто да питам? Је ли може, пошто ми треба да смо равноправни овде пред вама, је ли може мени тужилац да одговори на ово питање што сам ја њему поставио?

Председник већа: Тужилац вам је дао оптужницу. Оптужница је стала на правну снагу. У тој оптужници је и образложење тужиочевих тврдњи господине Драговићу.

Опт. Драговић Предраг: Нема образложења не видим, не разумем. Да ми објасни образложење. Не постоји Господине ево ја ћу вам прочитати оптужницу. Каже, Драговић Предраг стојао у стрељачком воду. Ја не разумем стварно, ја бих волео да знам од чега се браним. Ја се браним од авети, ја не знам од чега се браним. Ко кад би било ја сам видео тужиоца, личи на четника, ја сам га видео тамо.

Председник већа: Господине Драговићу немојте да Вам сад објашњавам овде како се суди. Суди се тако пошто се подигне оптужница. То су неке тврдње. Ви износите вашу одбрану што су такође тврдње па се изводе докази да се једне или друге тврдње поткрепе или сруше и на крају суд одлучи о томе. Према томе нисте у ситуацији да ви постављате таква питања него ми постављамо вама питања. Значи дајте да се вратимо на ово.

Опт. Драговић Предраг: Разумем ја вас, али мислим да нисмо равноправни. Ја тражим да ми конкретно каже. Нека каже рекао је Ђура Ђурић да си ти стрељао. Ништа више. Је ли то пуно што ја тражим? Ја не знам Господине судија стварно од чега се ја браним. Ја стварно не знам. Верујте ми, кунем Вам се у три сина ја не знам од кога, од чега се браним. Доведите два човека овде да су чули у кафани, да су чули да сам ја стрељао. Ја ћу сам себи пресудити. Неће моја деца носити тај белег. Али да су чули, не да су ме видели. Значи да су чули.

Председник већа: Господине Драговићу да се вратимо. Да ли сте долазили до хангара? Да ли сте улазили у хангар?

Опт. Драговић Предраг: Не желим уопште више да одговарам на питања данас. Одговорићу кад ми се одговори на питање шта ме везује за злочин. У моменту кад будем осетио потребу ја ћу се јавити да одговарам, ако дозвољавате ја више не бих одговарао.

Председник већа: Господине Драговићу, то је ваш избор. Знате то је ваше право да изаберете овај начин на који ћете се бранити. Знате?

Опт. Драговић Предраг: Не браним се ћутањем.

Председник већа: Да ли можда желите да се консултујете са вашим браниоцем?

Опт. Драговић Предраг: Ја се извињавам. Само осећам потребу још нешто да кажем. Чињеница је да је 200 људи убијено. Чињеница је да је злочин извршен. Мени лично је жао што је то тако, што се то десило, из више разлога и ти људи и српске историје. И чињеница је да треба неко да одговара за то. Али немојте дозволити да одговара онај ко је невин и да правите нове злочине. Хвала вам лепо.

Председник већа: Да ли желите да се консултујете са вашим браниоцима?

Опт. Драговић Предраг: Консултовао сам са адвокатима па могу да изјвим. Ништа хтео сам, ја се сад вама извињавам и судском већу и свима и пуномоћницима оштећених стварно верујте да сам узрујан. Страшне ствари су ми се дешавале, ја сам био ухапшен 24. јануара прошле године. Рекао сам због чега. Тамо је украден један ауто и ја сам помогао да тај се ауто врати. Сад да не идем у ту причу. Значи ухапшен сам за друго кривично дело. И боравио сам у истражном затвору у Сремској Митровици. У четвртном месецу су дошла три инспектора УБПОК-а, председник Окружног суда Сремска Митровића Бранка Банчевић и јавни тужилац Драган Јаћимовић су дошли у жељи да обаве разговор са мном. Ја сам, знајући да могу да одбијем то, ја сам свесно пристао да разговарам са њим. Том приликом су ме питали кога познајем из Вуковара ја сам одговарао кога

познајем, кога не познајем, где сам био у моментима ратовања, то за Овчару где сам се налазио. Ја сам испричао и дао сам ту једну изјаву тамо, мислим да сам такву изјаву поновио после код истражног судије Алимпића. Нажалост тужилац није био присутан. Ваљда га није занимало. Тако да нисам давао неке изјаве пуј пике не важи. У том испитивању у истражном затвору у Сремској Митровици мени је нуђен новац, прећено ми је и на крају ми је овако речено "Нећеш да кажеш ко је стрељао", дословце цитирам човека "Рећи ћеш када будем написао кривичну пријаву да си ти стрељао, е онда ћеш рећи ко је да би своју кожу извукао". За ово што говорим сам спреман, значи ето нек објасни Бранка Банчевић и председник суда Сремске Митровице шта је радила тамо са тим инспектором и Драган Аћимовић, он сад је судија Врховног суда.

Председник већа: Да се вратимо на Овчару. Да ли сте прилазили хангару? Да ли сте улазили у хангар?

Опт. Драговић Предраг: Не.

Председник већа: Нисте уопште?

Опт. Драговић Предраг: Не.

Председник већа: Људе које видите дакле испред хангара рекосте да су у униформама?

Опт. Драговић Предраг: Да.

Председник већа: Како бисте их описали, редовна војска. Да ли се на основу униформи може разликовати редовна војска тадашње ЈНА у односу на неке добровољачке јединице, јединице територијалне одбране итд?

Опт. Драговић Предраг: Не бих рекао да је било регуларне војске, није било. Било је значи стварно, били су униформама разноликим, а регуларне војске ја нисам приметио да има и нисам видео.

Председник већа: Да ли је било каквих војних возила, аутобуса, бовова?

Опт. Драговић Предраг: Ми кад смо дошли, ја нисам видео.

Председник већа: Нисте видели ништа слично?

Опт. Драговић Предраг: Не.

Председник већа: Да ли сте видели кога од официра?

Опт. Драговић Предраг: Не.

Председник већа: Не?

Опт. Драговић Предраг: Желео бих да кажем још нешто. Нисам сад сигуран, нисам сигуран ко ми је претио. Да ли капетан Радић или Камени. Ја знам тачно да је било наређење да ни један заробљеник не сме да се стреља. То је наређење издао Веселин Шљиванчанин. Из два разлога. Бар је тако мени објашњено. Први разлог је што су људи који се заробе били драгоцени због података, због даље борбе пошто су нам откривали положај где се колико људи налази и у којој кући, то је један разлог, и други разлог да је било доста људи, официра и војника који су заробљени на територији Хрватске и да су ти људи били драгоцени да би се вршила размена.

Председник већа: Ви сте чули за то наређење, када?

Опт. Драговић Предраг: Јесте.

Председник већа: Када?

Опт. Драговић Предраг: Молим?

Председник већа: Када сте чули за то наређење?

Опт. Драговић Предраг: У току борбених дејстава.

Председник већа: Када, још раније?

Опт. Драговић Предраг: Јесте. Јер ми кад приликом акције рецимо, ја не знам ко је тамо, откуда ја знам ко је Србин ко Хрват. Или да вам кажем још нешто. Тај народ тамо ишао је у подрум који је сигуран, који је добар и никад није било у једном подруму да су само Срби, да су само Хрвати. Него комшија је ишао код комшије. И Срби и Хрвати сви су били заједно. Ја не знам тамо ко је, откуда ја знам ко је Србин ко је Хрват. Ко их је водио у "Велепромет", тамо где је био тај сабирни центар, не знам стварно ни ја шта се даље дешавало. Појма немам. Мислим ми у току борбених дејстава нисмо имали контакта са тим заробљеним лицима.

Председник већа: Колико дуго сте се задржали ту испред хангара, по некој вашој процени?

Опт. Драговић Предраг: Када смо дошли 10 до 15 минута ето. Значи дозвољавам да је 15 минута максимум.

Председник већа: И потом сте отишли за тим трактором?

Опт. Драговић Предраг: Потом нек смо ишли за тим трактором. Ми смо ишли десетак минута за тим трактором. То је значи 20, 25 минута.

Председник већа: Да ли сте ви видели трактор испред?

Опт. Драговић Предраг: Јесам.

Председник већа: Кад сте га први пут видели?

Опт. Драговић Предраг: Кад смо кренули. Ја трактор нисам видео, они сви кажу да је стајао испред. Ја сам трактор видео кад смо кренули. Трактор је био испред нас.

Председник већа: Да ли сте чули шта се десило тамо на Овчари?

Опт. Драговић Предраг: Чуо сам свашта, касније.

Председник већа: Или боље рећи, кад сте сазнали да се тај хангар где сте били зове Овчара?

Опт. Драговић Предраг: Па чуо сам. Па причала су мала деца шта се десило. Чуо сам, како нисам чуо. Све су то приче, не могу ја сад, ово је ипак суд.

Председник већа: Кад сте ви први пут чули шта је било тамо?

Опт. Драговић Предраг: После дан, два, три. Можда сутра. Углавном чуо сам. Још сам био изненађен јер знам да су заробљеници одвезени у Сремску Митровицу у затвор. Био сам баш изненађен нисам знао шта сад, одакле сад ти што су поубијани, како сад тамо, откуда знам, није ми било јасно. Ја сигурно знам да су били и знам да ми је Веселин после причао да чак два пута му је био живот угрожен. Једном у Негославцима, једном у Вуковару, Шљиванчанин уствари.

Председник већа: Да?

Опт. Драговић Предраг: То мало људи зна. Два пута му је живот био угрожен. Он је ризиковао свој живот да спаси Весну Босанац. Поуздано знам.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Рекли сте да нисте знали разлог зашто сте требали да идете до тог хангара. Да ли сте сазнали успут из ког разлога идете до Овчаре, до тог места за које ви тада нисте знали да је Овчара?

Опт. Драговић Предраг: Мислите кад смо кренули из Вуковара?

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Кад сте кренули. Да ли сте успут уопште и да ли сте причали о томе где идете, да ли сте спомињали?

Опт. Драговић Предраг: Кад смо кретали било је речи да идемо по нека аута да треба војска да дели аута.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Само то, ништа друго се није дешавало у току разговора? А када сте дошли ту где сте ви стајали са возилом каква је била атмосфера ту око хангара? Јер ви кажете било је пуно људи. Шта су радили људи?

Опт. Драговић Предраг: Комешање.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Јесу ли ти људи причали, викали, шта се дешавало?

Опт. Драговић Предраг: Комешање. Било је као врева. Како да вам објасним.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Жамор?

Опт. Драговић Предраг: Жамор и врева, улазак, излазак из хангара и тако. Баш гужва. Не знам да вам кажем, ја сам стварно био физички слаб и тако да можда ме је то и замарало, можда бих вероватно и ја ушао у хангар. Можда ми је гужва сметала, јер ја сам 15.11. изашао са ВМА и свратио сам кући да видим породицу, супругу и синове, и онда сам се 16. вратио у Вуковар. Стварно сам био немоћан, не ко пре рањавања сигурно.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Када сте видели ту приколицу испред себе да ли је неко био на приколици? Шта се дешавало?

Опт. Драговић Предраг: Није нико био на приколици, била је церада и биле су мердевине са стране и био је са леве стране човек је седео, видео сам силуету човека да је седео на блатобрану. Тамо је неко је дао изјаву да је седео.

Председник већа: Од точка? Од оног великог точка?

Опт. Драговић Предраг: Да. Неко је дао изјаву да је седео на крову. Ја не знам ко може да седи на крову на трактору, то је неизводљиво. Неко, не знам, не сећам се ко је, тамо рекао да је имао и аутоматску пушку са два оквира. Каже био је на крову трактора. Нисам видео на крову, видео сам човека са леве стране на блатобрану трактора поред кабине оне што шофер вози. И нисам сигуран да ли је био неко и на десној. За леву страну сам сигуран.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Да ли је неко улазио у трактор за то време?

Опт. Драговић Предраг: Не.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Јесте ли иког видели да је уопште ушао тамо?

Опт. Драговић Предраг: Ја уопште нисам видео ни кад је тај што вози трактор ушао. Само сам видео трактор кад смо кренули. У том моменту сам видео трактор, кад смо кренули. Трактор је већ ишао.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Испред вас?

Опт. Драговић Предраг: Испред нас.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: А јесте ли видели да је тад било некога у њему или је био и даље тако са цирадом?

Опт. Драговић Предраг: Госпођо нисмо могли, ауто је иза трактора, ја сам видео цераду.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Па питам шта сте ви могли да видите. Да ли сте нешто видели?

Опт. Драговић Предраг: Тог човека.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Само тог човека ништа даље, да ли има некога или нема?

Опт. Драговић Предраг: Не.

Члан већа, судија Божиловић-Петровић: Хвала.

Председник већа: Схватио сам да сте ви и Љубишић, прво Љубишић па онда ви једно 15 метара од аутомобила отишли тамо у правцу у коме је отишао трактор. Чули сте рафалну паљбу и вратили сте се до аутомобила, потом је било то неко гурање, Ланчужанин је ставио патосницу испод точка и тако сте се некако вратили на пут. Да ли је неко наишао тада од пешака каквих за то време да сте ви приметили? Да ли је неко прошао из тог правца камо је трактор отишао?

Опт. Драговић Предраг: Ја нисам приметио.

Председник већа: Нисте. Добро. Питања?

Заменик тужиоца Кнежевић: Окр. Драговић је дао три различита исказа везано за Овчару, конкретно место где се то налази и где је хангар. Па је тако у свом првом исказу дана 6. јуна 2003. године рекао то је страна 3 записника, можете ме пратити, трећи пасус, негде 6, 7 ред одоздо "Ја никада иначе нисам био на Овчари нити знам где је то. Тек касније сазнајем јер живим у Митровици итд." Онда касније каже овако "Можда сам био на Овчари али да то нисам знао. Ове хангаре које сам помињао и лоцирао као сајмиште где сам био са Каменим није то место које се назива Овчара."

адв. Ђорђе Калањ: Он каже да не зна за Овчару.

Председник већа: Браниоци молим вас немојте ометати.

Заменик тужиоца Кнежевић: Стварно не разумем зашто ми неко не дозвољава да поставим питање па после каже да је то питање овако или онако или се противи истом. Не видим разлога стварно. 26.11.2003. године онда каже « Ја сам

на Овчару отишао са тим, и тим, Каменим, Кинезом, Маретом, нас четворица итд». Дакле питање је: је ли био на Овчари или није био на Овчари?

Председник већа: Чули смо га данас.

Заменик тужиоца Кнежевић: Зашто је онда рекао први пут оно, други пут ово, и трећи пут ово?

Председник већа: Кажите.

Опт. Драговић Предраг: Тужилац вади само...

Председник већа: Имам неку представу али кажите.

Опт. Драговић Предраг: Вади само концепт само из реченице господине. Ја сам рекао да нисам био на Овчари и не знам да је то Овчара. У том моменту кад сам био на Овчари, ја сад тврдим и стојим иза тога, да ја кад сам био на Овчари нисам знао да је Овчара. Јер ја нисам из Вуковара и не знам стварно где је Овчара. Значи мени сад кад би неко рекао нађи Овчару ја је не бих знао да нађем.

Председник већа: Добро. То је ваше објашњење.

Заменик тужиоца Кнежевић: Он је био у јединици "Лева суподерица" шта је била његова конкретна функција, да ли је био борац или је имао одељење, вод, да нам каже нешто о томе?

Опт. Драговић Предраг: Мислим да то никакве везе нема са самим злочином. Био сам кувар.

Председник већа: Одговорите на питање.

Заменик тужиоца Кнежевић: А да не елаборира ово и оно.

Председник већа: Кажите господине Драговићу.

Опт. Драговић Предраг: Не желим да одговорим на ово питање.

Заменик тужиоца Кнежевић: Чуо је рафале из правца..?

Председник већа: Само моменат. Колеге браниоци, ја сам дозволио консултацију малопре. Сугестије оптуженом типа како да одговори на поједина питања не можемо дозволити. Молим вас.

адв. Ђорђе Калањ: Председниче ако можете дозволити још једну консултацију, ако није проблем, не у вези питања него у вези односа на питање тужиоца. У том смислу. Ево ја ћу то учинити јавно. Ја бих те замолио да се обраћаш председнику већа, да одговараш на питања, на сва која тужилац постави. Хвала.

Заменик тужиоца Кнежевић: Дакле чуо је из правца где је отишао трактор са приколицом, ако сам добро схватио, ако опет нисам нешто пречуо, неке рафале па је онда после дошао у то возило који су се вратили за Вуковар. Ту био и његов комадант, како сам схватио, командир јединице Милан Ланчужанин Камени. Да ли је разговарао нешто са њим, шта се то тамо дешава, да ли треба нешто предузети да ли треба неког обавестити, да ли треба нешто некоме од официра ЈНА рећи нешто с тим у вези, све су те јединице биле на неки начин под командом ЈНА. Да ли Радићевом да ли ко је већ тамо био?

Председник већа: Да ли сте разумели питање заменика?

Опт. Драговић Предраг: Нисам. Замолио бих тужиоца да понови.

Председник већа: Питање је - чули сте рафалну палбу, вратили сте се у аутомобил, да ли је било приче у аутомобилу везано за ту рафалну палбу, шта је то, о чему се ради и да ли о томе треба кога обвештавати, реаговати, интервенисати?

Опт. Драговић Предраг: Рекао сам мало пре, сигурно тужилац ме није чуо. Било је речи само, ја се сећам да је било речи неко ће једног дана за ово најebати.

Председник већа: И то је сав разговор?

Опт. Драговић Предраг: Ја се сећам само толико.

Председник већа: Добро.

Адв. Рајко Даниловић, пуномоћник оштећених: Он каже, видео је много људи испред хангара. Да ли је некога препознао? Не мора бити окривљени овде. Уопште, некога кога он познаје од раније?

Опт. Драговић Предраг: И то сам исто рекао да стварно нисам ето чак сам навео пример да сам био у сукобу...

Председник већа: Нама се обраћајте господине Драговићу.

Опт. Драговић Предраг: Па бих сад имао прилику...

Председник већа: Не, нама се обраћајте.

Адв. Рајко Даниловић, пуномоћник оштећених: Не чујем.

Председник већа: Мало се примакните микрофону. Нама се обраћајте.

Опт. Драговић Предраг: Рекао сам то, већ сам рекао у свом излагању.

Председник већа: Добро.

Адв. Рајко Даниловић, пуномоћник оштећених: Говори о свом наоружању. Мене интересује ова група у којој је он био и кола. Које су оружје, да ли се сећа, имали остали са собом?

Опт. Драговић Предраг: Мислим да је Љубишић Мирко имао пиштољ не знам које марке, за Љубоја Марка сам сигуран да је имао пиштољ и то мислим да је био војно-државни, не знам калибар, ја сам имао сачмару и имао сам пиштољ испод пазуха у футроли сакривен. А за Каменог не знам. Стварно не знам. Ја мислим да је и он имао пиштољ. И то сад говорим, нисам сигуран.

Адв. Рајко Даниловић, пуномоћник оштећених: Да ли може да објасни зашто су кренули за трактором?

Опт. Драговић Предраг: И то сам већ рекао.

Адв. Рајко Даниловић, пуномоћник оштећених: Има ли неки разлог?

Опт. Драговић Предраг: И то сам господине судија већ рекао у свом излагању.

Председник већа: Да, да кажите.

Опт. Драговић Предраг: Па не знам. Стварно не знам. Камени нек одговори на то питање.

Адв.Рајко Даниловић, пуномоћник оштећених: Добро. Каже видео је ту много људи испред хангара и тако даље. Да ли су ти људи испред хангара били наоружани или без оружја?

Опт.Драговић Предраг: Стварно нисам обраћао пажњу. Да вам кажем како је било Господине судија. Борбена дејства су престала и онда многи Вуковарчани купили униформе у Београду у радњама и у то време су се појављивали у Вуковару са аутоматском пушком у маскирној униформи. Приказивали се као борци. Многи ти Срби из Вуковара који су били побегли за време док се ратовало. Тако да у то време онај ко је ратовао ретко ко да је носио, ми смо носили аутоматске пушке без ременика. Ја мислим да има један снимак, баш задњи дан, још је било пуцњаве, где се видимо Камени, ја и Кинез у центру града, тамо народ излази, ни један од нас није носио аутоматску пушку. Шта хоћу да кажем. Мени је било досадило да је носим. Е сад ови који су виши били, они су то носили, како да вам објасним.

Председник већа: Добро, питање је било ови испред хангара?

Опт.Драговић Предраг: Не знам, ноћ је била. Неко је имао, неко није имао. Не знам, нисам обраћао пажњу.

Председник већа: Добро.

Опт.Драговић Предраг: Не умем да одговорим на то питање.

Адв.Рајко Даниловић, пуномоћник оштећених: Он овде рече, али није било тако јасно и у контексту каже нудили ми новац. Ко му је нудио новац? Какав му новац нудио, у којим ситуацијама? Нудили ми новац, ко?

Опт.Драговић Предраг: Господине судија, ја сам написао један поднесак истражном судији Мирославу Алимпићу. Ја мислим да је ту код вас у списима шта се дешавало тамо, ко ми је нудио новац, како, на који начин.

Председник већа: Одговорите овде. Ко вам је нудио новац?

Опт.Драговић Предраг: Не знам како се зове.

Председник већа: Рекли сте да је то било тамо у тој ситуацији у Сремској Митровици.

Опт.Драговић Предраг: Јесте.

Председник већа: У присуству кога?

Опт.Драговић Предраг: Није ми нуђена цифра. Како ми је понуђен новац сад ћу Вам рећи. Човек ме питао овако «Јеси био на Овчари», ја сам рекао нисам ратовао у тој улици, не знам. Тако у том смислу. Онда је он мени рекао «био си». Како сам био и онда ми човек лепо исприча с ким сам био, како сам био, којим аутом сам дошао и видим човек прича мени да сам ја био тамо. Ја кажем, ја јесам био с Каменим. Каже ко је возио ауто. Па ја кажем ја. Он каже ниси ти него је возио Камени. Кинез је седео ту, Маре ту, а ти ту. Ја видим човек стварно мене подсети како је било. Ја њему кажем господине када ви то тако добро знате што ви мене питате ко је стрелјао. Па ви радите, примате плату за ову државу, па и нађите ко је стрелјао. Онда он мени каже па није проблем у плаћању. Није он мени дикретно нудио. Ја бих лагао кад би рекао ево ти 100.000 ДЕМ од милион. Него ми је рекао није проблем у плаћању. Ето тако. И онда она прича.

Председник већа: Добро.

Адв. Драгољуб Тодоровић, заступник оштећених: Да ли сте видели трактор док је стајао испред хангара?

Опт. Драговић Предраг: Нисам. Само кад смо кренули.

Адв. Драгољуб Тодоровић, заступник оштећених: Да ли је овог човека са леве стране на точку приметио док се трактор кретао испред њих?

Опт. Драговић Предраг: У току кретања. Ја сам трактор и видео први пут ка смо ми кренули трактор је већ ишао. У том моменту ја видим трактор.

Адв. Драгољуб Тодоровић, заступник оштећених: Да ли може да каже да ли је то лице које је седило ту било у униформи?

Опт. Драговић Предраг: Стравно не могу. Мрак је, и шта год да кажем слагао бих. Маскирна, вака, нака. Значи био је мрак густо стварно не могу да одговорим.

Адв. Драгољуб Тодоровић, заступник оштећених: Опет нисам сигуран да ли је одговорио. Да ли је приколица трактора била затворена или није?

Опт. Драговић Предраг: Ја мислим да је цирада била спуштена. Мислим. Не могу да гарантујем.

Председник већа: Одговорио је .

Адв. Драгољуб Тодоровић, заступник оштећених: Добро. Хвала.

Наташа Кандић: Да ли сте затекли аутомобиле када сте дошли на Овчару будући да сте кренули јер су се тамо делили аутомобили? Да ли су сви били подељени или сте нашли још аутомобила који су се узимали?

Председник већа: Шта је било на крају с тим аутомобилима?

Опт. Драговић Предраг: Ми кад смо стигли тамо ми смо дошли рекао сам вам већ је био скоро мрак. Више мрак него дан. И ја могу да вам кажем искрено ја нисам те аутомобиле ни видео. Да ли су били негде са стране или поред, ја нисам обраћао пажњу шта друго реко би ја бих слагао. Нисам приметио аутомобиле.

Наташа Кандић: Да ли је када се аутомобил на асфалтној цести заглавио и када је трактор скренуо на леву страну, да ли зна зашто су Љубоја и Милојевић отишли 10 до 15 м за ...

Председник већа: Добро. Молим вас.

Наташа Кандић: Молим?

Председник већа: Он то није изјавио.

Наташа Кандић: И да ли је пуцњаву чуо са леве стране или из правца...?

Председник већа: Добро. Одговорио је право испред.

Наташа Кандић: Да ли је следећег дана, како каже да је следећег дана након овог догађаја чуо за стрељање у Овчари, да ли је чуо ко је био у стрељачким водовима, колико је трактора отишло на Овчару, ко је возио?

Председник већа: Не можемо тако. Не можемо тако, можемо овако. Шта сте чули везано за Овчару, какав догађај шта је то било?

Опт. Драговић Предраг: Па причало се по кафићима ето, по кафанама. Ништа конкретно. Ша знам ја неко, чак д се неко опржио кад је мењао аутоматску пушку, једна се угрејала цев па су мењали пушке и тако неке глупости. Шта ја знам да ли то. Мислим не могу да причам то што сам чуо, то није за суд. Ја треба да причам нешто што је сигурно. Је ли тако, а не шта сам чуо.

Председник већа: Питање је шта сте чули о том догађају?

Опт. Драговић Предраг: Свашта се причало. Чуо сам свашта.

Председник већа: Хвала.

Адв. Никола Баровић, пуномоћник оштећених: Оптужени је у току свог исказа рекао да кад су се заглавили са возилом идући правцем којим је отишао трактор и док су се окретали да су чули пуцњаву односно да је чуо пуцњаву испред себе и да су у повратку у возилу то коментарисали начин како је рекао оптужени зашто је дошло до те реакције кад се чула пуцњава. Јесу ли они знали разлог због чега се пуца кад су имали ту реакцију да ће се, да упоредим други израз, страдати због тога. У данашњем исказу је то рекао.

Председник већа: Да, да. Знам.

Опт. Драговић Предраг: Ја сам одговорио. Рекао да се не сећам сваке речи шта је било, како је било, само сам упамтио то. Ето, због чега, како, стварно не знам.

Адв. Никола Баровић, пуномоћник оштећених: Зашто сте имали ту реакцију кад сте чули пуцњаву?

Председник већа: То је неко коментарисао, није он. Он је то рекао, није он то коментарисао. Неко је у аутомобилу прокоментарисао тако.

Опт. Драговић Предраг: Ја сам рекао шта сам ја упамтио од приче у ауту. А зашто је тај то рекао, питајте њега и ко је рекао. Ја не знам ни које то рекао.

Председник већа: Не зна ни ко је рекао.

Адв. Никола Баровић, пуномоћник оштећених: Онда био сам схватио погрешно да је он.

Председник већа: Да, није он. Колеге браниоци?

адв. Мирослав Перковић: Начелно бих ја ставио једну примедбу, а огледа се у следећем. Наиме, по Закону о кривичном поступку ми знамо да већ код првог саслушања, значи у истрази, окривљеном ће се предочити наводи који га терете, али предочиће се и докази из којих произилази та нека основана сумња због чега се терете да би окривљени могао да се изјасни о тим наводима који њега терете. Таква је обавеза и истражног судије током истраге да му предочи дакле и те доказе. Таква иста обавеза постоји и од судећег већа, поготово после подигнуте оптужнице, да се оптужени изјасни на околност да му се предочи та околност из које произилазе основе сумње да је он учествовао у нечему. Дакле, сви смо постављали овде питање оптуженом господину Драговићу, а нисмо још чули да се изјасни, он каже овде «Молим вас реците ми, зашто, како, не желим да причам док ми се не каже ко ме то терети, ко ме видео». Да имамо у виду чињеничне наводе да је учествовао у не знам стрељању, убијању, малтретирању. Нека му се предочи да

ли ви имате овде у спису било који доказ да се овај човек изјасни, он или било ко други, на те доказе. Значи, да каже, то није истина или овако или онако. Ја би молио да му ви, као председник већа, предочите такав један доказ. Ми смо и у истрази имали, знате. Сви су били доведени, да ли сте ви били на Овчари, причајте, бар у овом делу у коме сам ја учествовао. Причајте шта ви то знате о томе, а нигде није било, осим на интервенцију код моје браћенице, ја сам рекао молим вас дајте предочите јој господине судија који је то доказ који терети, из којег произилази нека основана сумња. Знате. Видимо да из ових прича је било стотину људи на овој Овчари, а да се и радња није десила на Овчари. Значи само да предочимо тачно човеку шта који доказ произилази из тога.

Председник већа: Значи то је примедба браниоца на моје поступање као председника већа?

Адв. Мирослав Перковић: Не председниче већа.

Председник већа: Или овог већа или овог суда уопште?

Адв. Мирослав Перковић: Не, не ишло је и кроз истрагу итд. Нон-стоп се понавља шта је било и доводи Вас у ситуацију да доиста оптужени морају да доказују своју невиност уместо да видимо шта га то терети, да ли има и један доказ персонални, било који, је наведен у оптужном акту на који би он требало да се изјасни. Ето толико. Хвала. Можете схватити као примедбу ако не можете да предочите такав доказ.

Председник већа: Моменат, моменат само. Моменат колега, нисте добили реч још. Подигнуте су оптужнице. Уз оптужницу су приложени одређени докази. Н а оптужницу су уложени приговори, о тим приговорима је одлучено и оптужнице су стале на правну снагу. Оптужнице су добили сви и оптужени и браниоци. Такође сте добили и оптужени сви све доказе који су уз ту оптужницу, који је подкрепљују, који су приложени. И ја сам тиме све обавезе, као председник већа, по Закону о кривичном поступку извршио. Да ли ће тужилац доказати тврдње из оптужнице. Да ли је тужилац да докаже, то је друга ствар. Не мислим да смо на било који начин нарушили право на одбрану оптуженог, да смо му било шта ускратили. Све доказе са којима се сада располаже сви оптужени су добили у виду копија списка, ви и у дигиталном облику. Питања? Предходно је хтео нешто господин колега Даниловић.

Адв. Рајко Даниловић, пуномоћник оштећених: Ја се извињавам. Ја сам имао генералну примедбу и једну конкретну. Ви сте конкретну сад поновили јер ја рачунам да говоримо о овој сада ситуацији, кад сте колеги предочили како тече поступак. Генерално колега стално хоће да нас учи како треба да радимо, а то је Законик о кривичном поступку. Ја извињавам се морамо ово речи. Није ово први пут. Ћутим, прескочио сам пет-шест његових интервенција и само сам хтео да кажем, не можемо ми све одједном. Има поступак истраге, па захтев за спровођење истраге и оптужница, приговор на оптужницу, има овде главног претреса. Тужилац је тај који доказује основаност оптужнице, не може се тражити од судског

већа да врши посао тужиоца. Дакле побркане су ствари ја бих да се ми концентришемо на рад, питања, поступак.

Председник већа: Бранилац адвокат.

Адв. Ђорђе Дозет: Захваљујем колеги Даниловићу на овим речима ипак од искуснијих људи треба да научимо нешто. Хвала вам. С обзиром да је мој браћеник у истој ситуацији као и овај окривљени овде ја ћу и њему и свим следећим окривљеним и сведоцима који се појаве овде, а с обзиром на процесну ситуацију у којој се налазимо, поставити потпуно иста питања у најмањој мери. Дакле, па ћу то поновити. Да питате окривљеног да ли је тог дана кад се дешава овај догађај било коју радњу извршио зато што му је то наредио Вујовић Миробуљ и Вујановић Станко?

Опт. Драговић Предраг: ја се извињавам нисма најбоље чуо.

Председник већа: Нисте разумели питање.

Опт. Драговић Предраг: Не нисам, не чује се.

Председник већа: Колега поновите гласније мало.

Адв. Ђорђе Дозет: Дакле да ли је тог дана када се дешава овај догађај да ли је сад 19 или 20. новембар 1991. било коју радњу војну, дакле војничку извршио зато што му је то наредио Вујовић Миробуљ и Вујановић Станко?

Опт. Драговић Предраг: Да вам кажем мени Миробуљ Вујовић и Вујановић Станко ни мени као ни људима из јединице којима сам ја припадао. Мени Вујовић и Станко Вујановић мени никад ништа нису наредили нити су могли да нареду формацијски.

Адв. Ђорђе Дозет: Хвала. Да ли је Љубоја Марко тај дан кад се дешава тај догађај на Овчари вршио цитирам оптужницу убиства заробљеника, повређивао их или нечовечно са њима поступао на начин који вређа њихово људско достојанство?

Опт. Драговић Предраг: Није то могу да гарантујем и материјално и морално, све време је био уз мене.

Адв. Ђорђе Дозет: Да ли је Љубоја Марко тог дана учествовао у извођењу заробљеника у групама од по 7, 8, постројавао их испред ископане рупе, формирао стрељачки строј и из ватреног оружја пуцао у заробљенике и тако их стрељањем лишио живота?

Опт. Драговић Предраг: Он не зна, ко и ја, где је та рупа.

Адв. Ђорђе Дозет: Захваљујем. Немам више питања.

Председник већа: Хвала браниоче.

Адв. Бојков Александар: Имам једно питање обзиром да је окривљени споменуо да познаје неке окривљене, а опет друге да не познаје. Конкретно питање да ли окривљени познаје окривљеног Катић Слободана?

Опт. Драговић Предраг: Познајем.

Адв. Бојков Александар: Да ли га је те вечери видео на Овчари?

Опт. Драговић Предраг: Не није, ја мислим да је он тај дан није ни био у Вуковару.

Адв. Бојков Александар: Да ли има сазнање где је окривљени Катић тога дана био, или тих дана био?

Опт. Драговић Предраг: Не знам, тешко да то знам где он буде, али тај дан није био сигурно. Мислим није био то вече са мном. Можда је био тај дан, али то вече на Очари није био.

Адв. Бојков Александар: Хвала лепо.

Председник већа: Хвала колега.

Адв. Владимир Бељански: Да ли је Шошић Ђорђе био са њим у јединици?

Опт. Драговић Предраг: Не. Био је у мојој јединици али није био то вече.

Адв. Владимир Бељански: Познајете Шошић Ђорђа?

Опт. Драговић Предраг: Како не познајем. Познајем.

Адв. Владимир Бељански: Да ли можда зна када се Шошић Ђорђе раздужио и када је отишао из Вуковара?

Опт. Драговић Предраг: Не знам, штогод да би казао, слагао бих.

Адв. Владимир Бељански: Да ли се сећа да ли је у јединици с њим био Андрић Ивица зв. "Ђетић", затим Лаза из Новог Сада, Матић Љубомир, Александар Ил? Да ли му значе та имена нешто?

Опт. Драговић Предраг: Ја мислим да је Ђетић тај био, Шарац не знам да је и он био у нашој јединици.

Адв. Владимир Бељански: Ко је Шарац?

Председник већа: Шарац?

Опт. Драговић Предраг: Ако сте рекли Шарац?

Председник већа: Није Шарац.

Адв. Владимир Бељански: Не, Шарац.

Опт. Драговић Предраг: Него?

Адв. Владимир Бељански: Ја сам рекао Лаза из Новог Сада.

Опт. Драговић Предраг: Њега не знам. Ђетић је био, то знам.

Адв. Владимир Бељански: Матић Љубомир?

Опт. Драговић Предраг: Ја знам по надимцима.

Адв. Владимир Бељански: Александар Ил?

Опт. Драговић Предраг: Не знам по именима, то Кинез треба боље да зна.

Адв. Владимир Бељански: Да ли онда зна када се Ђетић раздужио и кад је отишао?

Опт. Драговић Предраг: Не знам, верујте ми. Ја мислим да се он раздужио сутрадан после тог.

Председник већа: После?

Опт. Драговић Предраг: После тог кад су Вуковар, кад смо предали оружје. Рецимо ако је то било данас поподне...

Председник већа: Кад је то у односу на овај дан о коме причамо данас овде?

Опт. Драговић Предраг: Ја не знам датуме. Да вам кажем ја те датуме стварно не знам. Неко каже било је да се злочин десио 19, неко каже 20-ог. Знам да се десио. Има списак мртвих људи.

Адв. Владимир Бељански: Да не говоримо онда о датумима него о догађајима. Да ли се сећа да ли су се Шошић и Ђетић раздужили пре догађаја на Овчари или после?

Опт. Драговић Предраг: Ја мислим да су се раздужили пре догађаја.

Адв. Владимир Бељански: Немам питања више.

Председник већа: Хвала. Да ли остали браниоци имају питања? Нема.

Заменик тужиоца Кнежевић: Једно питање ако дозвољавате.

Председник већа: Наравно. Изволите.

Заменик тужиоца Кнежевић: Да ли познаје Штуку и у каквим је односима с њим и у каквим је сада?

Опт. Драговић Предраг: Познајем га. Био сам у коректним односима са њим.

Заменик тужиоца Кнежевић: Јеси ли био с њим у некој завади или нешто?

Опт. Драговић Предраг: Не.

Заменик тужиоца Кнежевић: Само још једна ствар која није питање него само директни мој став. У име једног коректног начина вођења поступка који је такав какав је захваљујући свим овим учесницима овде, ја бих молио да се у таквом тону и настави и да се ни на кога не излива гнев па макар тај неко био и тужилац. Хвала.

Председник већа: Изволите колега браниоче.

Адв. Ђорђе Калањ: Поштовани суде, ја сам као бранилац у овом поступку предложио, тј. дао иницијативу да се одреди судска заштита сведока Љубишић Мирка. Та моја иницијатива је у списима предмета и суд се у вези тога није изјаснио. Обзиром да се његово име овде често помиње, да он тренутно живи у Хрватској, ја бих замолио бар кроз то да се његово име овде не спомиње, јер како нека питања иду, верујте да имам и страх да би могао бити и ухапшен, а ја сам тај који га је увукао и предложио да он буде саслушан у овом предмету и да буде значи доказно средство у одбрани мојих клијената које браним. Хвала.

Председник већа: Да ли имате још нешто да кажете господине Драговићу?

Опт. Драговић Предраг: Имам, само бих рекао ипак мислим да као странке у овом поступку да господин тужилац, уз све уважавање и без увреде, и ја нисмо равноправни. Мени још увек није одговорено на питање шта ме конкретно везује за злочин. Плашим се да до краја суђења неко ко је убио 30, 40 људи опет не буде заштићени сведок па каже Драговић је сад је чуо да сам имао пиштољ "бровинг" пуцао је из тог пиштоља "бровинг". Е само толико. Мени је још увек ако се сутра, ја вам гарантујем својим животом и своје деце, ви у списима немате ниједну једину реч да мене теретите. Ето само толико. А да се не појави сутра са неким новим датумом или старим. Не знам, ето толико. Ето више ништа не желим да кажем.

Председник већа: Питања оптуженом нема. Оптужени нема ништа више да изјави. Хвала господине Драговићу можете заузети ваше место.

Опт. Драговић Предраг: Хвала.

Адв. Мирослав Перковић: Председниче већа уколико дозволите. Наиме, ја јесам ставио једну генералну примедбу, више се односила на ток истраге а ово је био један изузетан егземплар. Међутим, доцираће да ја стално овде говорим нешто и некога учим о кривичном поступку. Ја бих хтео да појасним једну ситуацију зашто сам ја то рекао. Наравно да ви не можете да предочите доказе и да би их ви предочили да их имате. Међутим ЗКП тачно у члану 321 ст.1 код испитивања оптуженог се примењују аналогно поступци од 89 до 95, према томе ту се односи управо и на то. Наравно да ви нисте могли ни да предочите некакве основе сумње и доказе из оптужнице када их нема. Толико.

Председник већа: Добро.

адв. Апро Љубомир: Председниче већа ако дозволите. Због раније преузетих обавеза колега Калањ и ја сутра бисмо оправдано били одсутни па ће доћи неко у замену. Наћи ће се замена. Значи неко ће доћи у замену, само информација.

Председник већа: Добро.

Председник већа издаје

НАРЕДБУ

Претрес се прекида наставиће се

01.07.2004. године са почетком у 9,30 часова.

Дакле Златар Вујо и даље, редом.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

